

Câu Chuyện Tình Yêu Của Hai Giáo Bá

Contents

Câu Chuyện Tình Yêu Của Hai Giáo Bá	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	18
8. Chương 8	19
9. Chương 9	22
10. Chương 10	25
11. Chương 11	28
12. Chương 12	32
13. Chương 13	36
14. Chương 14	40
15. Chương 15	47
16. Chương 16	51
17. Chương 17	58
18. Chương 18	60
19. Chương 19	62
20. Chương 20	66
21. Chương 21	69
22. Chương 22	70
23. Chương 23	77
24. Chương 24	83
25. Chương 25	86
26. Chương 26	88

Câu Chuyện Tình Yêu Của Hai Giáo Bá

Giới thiệu

Thể loại: Hai bên thăm mền, vườn trường, bóng rổ, hiện đại. CP: Trong nóng ngoài lạnh học bá công X Dương quang h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-chuyen-tinh-yeu-cua-hai-giao-ba>

1. Chương 1

Tan học rồi mà lớp 11-3 vẫn còn có mấy cậu học sinh chưa về nhà, Vương Thiếu Dương nằm nhoài gần cửa, hết nhìn đông rồi lại nhìn tây hồi lâu sau đó lại quay đầu lại vào trong phòng học, Khương Nghệ cầm một cái gương nhỏ lấy từ chỗ ngồi của một bạn học nữ ra vội vàng chải chuốt cho mấy sợi tóc vàng mình vừa mới nhuộm không lâu.

Vương Thiếu Dương nhảy vài bước tới ngồi lên ghế, nói với cậu: “Đẹp trai rồi.”

Khương Nghệ soi gương thêm mấy lần nữa: “Có thật không?”

“Chúng ta là đi đánh nhau đấy anh Nghệ ơi.”

Khương Nghệ ném gương sang một bên: “Sao Trương bốn mắt vẫn chưa về thế nhỉ?”

Vừa dứt lời, Trương bốn mắt đã chạy từ ngoài cửa vào, đưa đồ trên tay cho Khương Nghệ.

Khương Nghệ nhận đồ, vô cùng bạo ngược nói: “Đi thôi.”

Ngăn giữa Thập Bát trung và Nhất trung chính là một quảng trường công cộng, quảng trường được lấp đặt đầy đủ các thiết bị, các loại dụng cụ tập thể hình không thiếu gì cả, sáng hay tối quảng trường đều rất đông người, sáng sớm là một đoàn các bà các chị tập thể dục buổi sáng, buổi tối thì mọi người không phân tuổi tác thối sáo đánh đàn gì cũng có, ở quảng trường thậm chí còn xây một cái sân bóng rổ cho bọn trẻ, lấy danh nghĩa là để các bạn học có thể bồi đắp tình cảm với nhau, có các hoạt động phong phú khác để làm sau giờ học, vốn để cho mọi người tụ tập gặp gỡ giao lưu với nhau, nhìn thì tri kỷ nhưng thực ra chính cái sân bóng rổ này lại là nguyên nhân gây ra mâu thuẫn, bất hòa, Nhất trung và Thập Bát trung vốn đã không hợp nhau, một bên là trường trung học trọng điểm, một bên miễn cưỡng cũng có thể coi là một trường cấp ba dạy nghề, học sinh cả hai bên đều không vừa mắt nhau, ra ngoài cũng chẳng thể nào thân thiết nhau cho nổi, cũng bởi tranh cướp địa bàn mà đã đánh nhau không ít lần.

Khương Nghệ mang cái đầu vàng rực mới nhuộm cùng các em trai bò ngang như cua mà sang đường, chờ một đám người Khương Nghệ tới nơi, trên sân bóng rổ đã có mấy bóng người đang đứng sẵn ở đó rồi.

Khương Nghệ đeo thứ mà Khương bốn mắt vừa đưa cho mình lên mũi, tiếp đó lại dùng điện thoại soi gương rồi mới cùng đồng bọn đi tới.

Tần Tổng đang ngồi xồm trên mặt đất, tấm ánh hoàng hôn mà hút thuốc, khói thuốc vừa bay lên được hai luồng đã bị một cái bóng chắn trước tầm mắt, anh híp mắt ngẩng đầu nhìn Khương Nghệ đã chạng vạng rồi còn đeo kính râm trước mắt: “Cậu bị mù đấy à?”

Khương Nghệ đẩy kính lên đầu, đi thẳng vào vấn đề: “Hôm nay không bàn xong xuôi chuyện ở đây thì chưa xong đâu.”

Tần Tổng ném mẩu thuốc lá còn lại phân nửa xuống dưới đất, dùng chân giẫm dập tắt: “Được, cậu nói thử xem bàn chuyện thế nào nào.”

Khương Nghệ tính toán cực tốt: “Ba, năm, bảy của các người, hai, ba, năm của chúng tôi.”

“Thứ bảy không được.”

Khương Nghệ suất khí vuốt mái tóc vàng của mình tận hai lần: “Vậy cậu muốn thế nào?”

“Đổi ngược lại.”

“Không được, Thập Bát chúng tôi từ trước tới giờ chưa từng chịu thiệt.”

“Thật không khéo, Nhất trung bọn tôi cũng không ăn thiệt thòi.”

“Vậy trận này nhất định phải đánh?”

“Không phải là đã muốn đánh nhau ngay từ đầu rồi sao?”

Khương Nghệ liếm mép gạt đầu, sau đó không nói hai lời, một cước đá đá văng người đứng cạnh Tần Tổng ngã xuống đất, bọn Vương Thiếu Dương vừa nói đánh là đánh ngay không do dự, cũng xắn tay áo xông lên, Tần Tổng đỡ được nắm đấm Trương bốn mắt vung qua, nhấc chân đạp người sang một bên, Trương bốn mắt ngã lăn xuống đất hét to, mười mấy người đánh nhau lộn tùng phèo, tình hình trận chiến coi như kịch liệt, cuối cùng vẫn còn đang đứng cũng chỉ còn lại có Khương Nghệ và Tần Tổng.

Khương Nghệ xoa xoa cánh tay sưng tấy nhìn vết máu bên mép Tần Tổng, giãn lông mày, cậu im lặng một hồi, vẻ mặt hung ác, giọng nói khốc liệt: “Chuyện ngày hôm nay vẫn còn chưa xong đâu.” Nói xong thì quay đầu, một tay kéo Vương Thiếu Dương, một tay kéo Trương bốn mắt mà đi.

Tần Tổng đứng tại chỗ không nhúc nhích, anh lau qua khóe miệng một chút, đi được hai bước lại nhặt đôi kính râm đã vỡ nhét vào trong túi, Lý Nham ôm cánh tay đi tới cạnh anh có hơi ngượng nghịu, nói xin lỗi: “Xin lỗi nhé Tần Tổng, cú đấm kia tôi định đánh Khương Nghệ, không hiểu sao lại trúng vào người cậu.”

Tần Tổng rất rộng lượng: “Không sao đâu, đi thôi.”

Cánh tay Lý Nham bị Khương Nghệ đấm cho một cái đau kinh khủng, mắt mũi cậu ta nhăn tít lại thành một cục: “Thập Bát trung chỉ toàn một lũ bù nhìn, cũng chỉ có mỗi cái tên Khương Nghệ là còn biết đánh nhau, động tác của tên này cũng nhạy bén thật đấy.”

Tần Tổng không biết rút một điều thuốc ra từ chỗ nào, cũng không buồn châm lửa mà đưa luôn lên miệng:

“Cứ vậy đi, mời các cậu ăn một bữa.”

“Hả??”

Khương Nghệ kéo hai tên ngốc tìm một cái ngõ vắng vẻ ném người sang một bên, còn bản thân thì ngồi lên một tảng đá, ngâm một nhánh cỏ trầm tư.

Trương bốn mắt hiem có lúc lại thấy cậu trầm ngâm đến vậy, cậu ta kêu đau ai u mẹ ơi xong thì hóng hớt hỏi Khương Nghệ: “Anh Nghệ, đang nghĩ gì đấy?”

Khương Nghệ liếc mắt nhìn cậu ta hai lần rồi mới than thở, tỏ vẻ vô cùng thù hằn mà đáp: “Kính râm đeo trên đầu tao bị đánh rớt mất rồi, con mẹ nó chẳng đẹp trai gì cả.”

2. Chương 2

Khương Nghệ nhớ lại tình tiết trận đánh vừa rồi, cảm thấy có một vài động tác của mình có thể ăn điểm thay cho vụ mất kính râm kia, cậu lột bộ đồng phục học sinh đã nhàu nhĩ ra rồi đứng lên, đi sâu vào trong ngõ nhỏ: “Tao tới cửa hàng của bố giúp việc đây, chúng mày cũng tự bắt xe mà về nhà đi.”

Đi trong ngõ thêm vài đường vòng nữa mới tới quán cơm nhỏ của Khương Chấn Quốc, lúc Khương Nghệ tới đã vừa lúc tới giờ ăn cơm, quán ăn nhỏ tuy giá bình dân nhưng mùi vị ăn rất được, mấy bàn khách hàng không vắng cũng không đông, trong cửa hàng chỉ có hai người, bố cậu chuyên xào nấu, mẹ cậu thì bưng thức ăn, vốn còn có một nhân viên phục vụ nhưng gần đây xin nghỉ về quê nên sau khi tan học cậu liền tới giúp bố mẹ.

Khi tóc vàng vào cửa hàng, mẹ cậu đang dọn bàn, Khương Nghệ ném đồng phục học sinh vào trong rồi liền qua giúp mẹ bưng bát đĩa, Lưu Khiết Sương ngược mắt lên nhìn tóc cậu một chút, hơi ngạc nhiên mà hỏi: “Sao lại nhuộm tóc rồi?”

Khương Nghệ cùng mẹ bê đồ ra sau bếp: “Anh cắt tóc nói để thế xì tai.”

Lưu Khiết Sương đặt bát đĩa vào chậu nhựa sau cửa bếp: “Thầy cô giáo cho phép mày để thế à?”

“Trường bọn con không quản nghiêm đâu.”

Lưu Khiết Sương cong mắt cười: “Để bố mày nhìn thấy ông ấy lại mắng mắng.”

Khương Nghệ xắn tay áo lên ngồi xổm xuống giúp mẹ rửa bát: “Tí nữa mẹ nói đỡ cho con với.”

“Mẹ không nói đâu.”

Khương Chấn Quốc bận bịu ở bên ngoài tới hơn chín giờ mới cầm theo hai cái thớt đi ra khỏi nhà bếp, ông vừa liếc mắt đã thấy ngay cái đầu vàng chói của Khương Nghệ, hơi nhướn mày hỏi: “Mấy sợi tóc này của mày sao giống cái chổi lông gà thế con?”

Khương Nghệ đỡ ngay cái thớt trên tay bố đặt lên bàn: “Ai cũng nói đẹp trai mà.”

“Mày cũng mồm mép quá đấy, đúng là một chút cũng không thừa hưởng nét đẹp của bố mẹ mày, muốn đẹp trai còn phải đi chải chuốt đầu tóc nữa.”

“Bố, bố nói thế là không đúng rồi, con trai bố mẹ đẹp giai nổi tiếng trong tiểu khu đấy nhé.”

“Đẹp hơn nữa thì có ích lợi gì, mày học hành thì thật đúng là chó má.”

Khương Nghệ không phục quay sang chỗ mẹ cáo trạng: “Mẹ, bố công kích ngay cả người trong nhà kìa.”

Tần Tổng mời các bạn học ăn cơm xong thì cũng đã mười giờ, anh tự mình đạp xe về nhà, khu biệt thự thật yên tĩnh, tiếng côn trùng xung quanh vang lên khi có khi không, anh dựng xe đạp trong sân rồi mới mở cửa vào nhà, vừa mới bật đèn thì chuông điện thoại đã vang lên, giọng nói vui vẻ của mẹ anh cất lên: “Tổng Tổng, chuẩn bị đi ngủ hả con?”

Tần Tổng cởi giày, đi lên gác: “Vừa về nhà, đi ăn cơm cùng bạn học.”

“Muộn vậy à, đúng rồi mấy ngày nữa ba mẹ sẽ về nhé, con có muốn quà gì không?”

Tần Tổng nghĩ một chút, cầm cặp kính râm đã bị hỏng từ trong túi ra nói: “Mang một cặp kính râm về đi.”

Khương Chấn Quốc đóng cửa hàng, một nhà ba người lúc này mới cùng về nhà, Khương Chấn Quốc nắm tay Lưu Khiết Sương đi trước, vừa đi vừa nói chuyện, Khương Nghệ theo sau, gửi tin nhắn cho Vương Thiệu Dương: “Bố mẹ tao đúng là phát ngáy.”

Vương Thiệu Dương nhắn lại ngay lập tức: “Cô chú đúng là mặn nồng quá, anh nhìn thấy mà mê tít mắt rồi phải không.”

“Mê tít cái rắm ấy.”

“Đúng rồi, vừa rồi Lý Nham của Nhất trung không biết làm thế nào mà lại xin được số điện thoại của em, rủ thứ sáu tới đánh một trận.”

“Đám ngu ngốc này đúng là không bớt ngu đi được, Nhất trung không phải toàn là mấy tên một sách học giỏi sao, sao cả ngày toàn nghĩ tới chuyện đánh nhau thế.”

“Là đánh bóng rổ.”

“Mày đúng là đồ ngu, không thể nói chuyện liền mạch được à.”

“Em sai rồi.”

“Tần Tổng có đi không?”

“Không đi, không phải là chuyện gì lớn, chúng nó không dám tìm Tần Tổng.”

“Ồ thế được rồi, thứ sáu tao ngủ dậy sẽ tới ngay.”

Thứ sáu lúc Khương Nghệ mở mắt ra đã là hai giờ chiều, cậu ngáp một cái, đi tới trước tủ quần áo, tùy tiện lấy một bộ quần áo cầu thủ ra mặc lên người, mấy ngày trước Lưu Khiết Sương vừa mới mua cho cậu một bộ quần áo cầu thủ mới, Khương Nghệ nhìn thoáng qua, quyết định lần sau cũng sẽ mặc bộ này.

Vừa tới sân bóng, Khương Nghệ đã hối hận muốn về nhà thay quần áo, bởi cậu nhìn thấy đứng bên cạnh Lý Nham, chính là Tần Tổng.

Tần Tổng thật đẹp trai, một đôi giày chơi bóng rổ màu trắng, một cái áo cầu thủ bản limited nửa đen nửa hồng, tóc chải gọn gàng, người cao gầy còn mang theo bắp thịt sắp phát triển, thấy Khương Nghệ đi về hướng mình còn hếch hếch cằm, đường nét khuôn mặt rõ ràng, ánh mắt còn mang theo chút khiêu khích.

Khương Nghệ đứng một bên, trong đầu “râm” một cái thoáng xuất hiện năm chữ, mẹ nó đẹp trai kinh.

Cậu cắn răng nhìn khắp nơi tìm tên Vương Thiếu Dương ngu ngốc dám nói dối này, tìm được nhất định phải nắm lấy đầu cậu ta mà đánh cho một trận no đòn, mình mà biết trước thế này nhất định đã chải chuốt gọn gàng, kết quả lại sai ngay ở bước lỡ tin lời tên không đáng tin, chỉ rửa mặt qua loa một cái đã đi bộ tới nơi, ngay cả đắp mặt nạ cũng quên chưa đắp Đại Bảo nữa!

3. Chương 3

Vương Thiếu Dương thấy cậu dùng ánh mắt không chút quen thuộc mà trợn trừng mắt nhìn mình, không biết mình lại chọc vào chỗ nào của cậu rồi, có điều cậu ta cũng không quá để ý tới chuyện này, tỉ lệ thắng vốn là sáu bốn, Tần Tổng tới đây chắc cũng sẽ không đến mức quá khó nhằn, cậu ta chưa từng đấu với Tần Tổng, không biết đối phương nông sâu thế nào, có điều nhìn bộ dáng anh và Khương Nghệ thế lực ngang

nhau, chắc là chơi bóng cũng không tệ đâu.

Cậu ta hiếm khi lại kéo Trương bốn mắt với Khương Nghệ thương lượng đối sách, không phải bởi Vương Thiếu Dương chột dạ, chủ yếu là bởi khí tràng của Tần Tổng quá mạnh.

Học sinh cấp ba chơi bóng cũng không chuyên nghiệp, biết quy tắc cụ thể rồi thì cứ thế mà chơi thôi, Khương Nghệ chạy được mà cũng nhảy lên được, nên ở vị trí đại tiền phong, lần đầu cậu chơi bóng với Tần Tổng, không có cảm giác gì ngoại trừ có chút kích động, cậu nghĩ Tần Tổng chắc cũng không khác cậu lắm, chắc là làm tiền đạo, kết quả lúc mở màn, đập bóng, Tần Tổng lại trực tiếp lùi lại phía sau mấy bước.

Ồ, là hậu vệ cản bóng.

Lực bật nhảy của Khương Nghệ coi như là tương đối khá trong số các học sinh cấp ba, nhảy lên lấy đà giành bóng, chuyền cho Trương bốn mắt, Trương bốn mắt làm trung phong chơi cả một năm cũng không tiến bộ lên được một tí nào, cậu ta muốn nhân cơ hội chuyền bóng cho Vương Thiếu Dương, kết quả mất đúng là không tốt tí nào, bóng lại trực tiếp ném vào tay Lý Nham, Vương Thiếu Dương đánh nhau gà mờ nhưng bóng thì chơi vẫn tốt lắm, cậu ta nhìn chăm chú Lý Nham, phòng cho bóng lại rơi vào tay Tần Tổng, Tần Tổng thì một bộ dáng khí định thần nhàn thoát nhìn chính là bách phát bách trúng, Khương Nghệ vừa mới ném bóng đã bị hai người dán sát tới, Lý Nham từng giao thủ với cậu, biết năng lực của cậu, Khương Nghệ thì bị nhìn chăm chăm tới sốt cả ruột, hai người này bây giờ căn bản không phải là ngăn cản cậu chơi bóng, mà là đang làm cản trở tới việc tỏ ra đẹp trai trước mặt Tần Tổng của cậu, ăn mặc vốn đã xuềnh xoàng, bóng cũng không chơi được nữa thì thật đúng là có lỗi với cặp kính râm bị giẫm nát mấy ngày trước của cậu quá.

Lý Nham tạo một động tác giả khi đi qua người Vương Thiếu Dương, bóng lại bị Vương Thiếu Dương cướp đi trong nháy mắt, Khương Nghệ thật vất vả mới có thể thoát khỏi vòng vây, cấp tốc vọt tới gần Vương Thiếu Dương, Vương Thiếu Dương chuyền bóng cho Khương Nghệ ngay lập tức.

Khương Nghệ dẫn bóng lên tới trước mặt Tần Tổng, trực tiếp ném rổ, Tần Tổng đứng dưới rổ, nhảy vọt lên đưa tay ngăn bóng lại, Vương Thiếu Dương thấy bóng của Khương Nghệ bị cản lại, lập tức chạy từ phía sau tới muốn cướp rổ, thế nhưng động tác của Tần Tổng quá nhanh, làm nhiễu loạn động tác của cậu ta, Khương Nghệ nhân cơ hội bắt lấy bóng vào tay, Lý Nham nhanh chóng chạy tới phòng thủ, thái độ của Tần Tổng khi đối diện với Khương Nghệ cũng rất nghiêm túc, chăm chú nhìn chăm chăm, phòng cậu ném bóng vào rổ, trên sân bóng nhất thời xuất hiện tình thế giằng co, Khương Nghệ đập bóng, trong đầu căn bản không hề nghĩ tới chuyện ném rổ, cậu nhìn vào đôi mắt đen láy của Tần Tổng, lòng bàn tay đã dính dính chút mồ hôi.

Tần Tổng hiếm có khi lại có cơ hội quan sát Khương Nghệ trắng trợn tới vậy, Khương Nghệ thật là trắng, mái tóc mới nhuộm vàng làm cho làn da trắng của cậu như tỏa sáng, thực sự rất dễ nhìn, trong đôi mắt của báo nhỏ vĩnh viễn không bao giờ chịu lộ vẻ bỏ cuộc, bàn tay khớp xương rõ ràng đập bóng xuống đất, như đang đập theo từng nhịp trái tim anh.

Bốn mắt nhìn nhau vài giây, Khương Nghệ đột nhiên trở tay chuyền bóng cho Vương Thiếu Dương, sau đó về mặt biến đổi, cong cong khoe miệng với Tần Tổng, Vương Thiếu Dương đứng lại ném rổ, bóng lăn vài vòng trên miệng rổ rồi cuối cùng vẫn bị rơi ra ngoài, Khương Nghệ nhân lúc Tần Tổng thả lỏng vài giây liền tìm cơ hội ném bóng, nhảy lên một cái, trở tay ném bóng vào trong rổ.

Trương bốn mắt đứng bên cạnh nhảy căng lên: “Anh Nghệ đẹp trai kinh khủng!”

“Anh Nghệ đẹp giai đẹp giai trâu bò!”

Khương Nghệ cũng cảm giác động tác lên bảng cướp rổ này của mình quá đôi đẹp trai, cậu quay đầu lại nhìn Tần Tổng, Tần Tổng cũng đang nhìn cậu.

Hai đôi mắt lần thứ hai đối diện nhau, bầu không khí không ngờ lại không hề giương cung bạt kiếm, Lý Nham dẫn bóng từ đường biên ngang, Khương Nghệ xoay người chạy, trước khi chạy còn cho Tần Tổng một khuôn mặt vụn vụn, thè lưỡi làm mặt quỷ, cậu vừa rồi quá tuần tú, hoàn toàn có thể cho phép mình làm mấy chuyện con con này, cho dù bây giờ có làm một cái mặt quỷ cũng tuyệt đối không hề ảnh hưởng tới toàn cục.

Tần Tổng đứng dưới rổ bóng có chút thất lạc, anh bây giờ thật muốn Khương Nghệ ném bóng vào rổ, muốn vào bao nhiêu quả cũng được, anh vốn là người của Nhất trung, lại hận không thể làm phản chỉ vì cái khuôn mặt quỷ đáng yêu kia (???)

4. Chương 4

Cả hai đội thi đấu đều đã tiêu hao chút thể lực, đã hai mươi phút trôi qua kể từ lúc bắt đầu, thế mà tới tận lúc kết thúc hai bên vẫn ở thế hòa, trận bóng này Khương Nghệ chơi vô cùng hết mình, các động tác đẹp show ra cứ như hiện vật quý, Vương Thiếu Dương chơi với Khương Nghệ từ nhỏ cũng chưa từng thấy cậu khoe khoang tới vậy, cậu ta thấy Khương Nghệ xoay tròn bóng chỉ bằng một đầu ngón tay, quay đầu định phun tào với Trương bốn mắt: Biết đại ca trâu bò rồi nhưng có thể khiêm tốn một chút không?

Ai ngờ Trương bốn mắt lại đẩy đẩy kính, dài cổ nhìn theo, mặt đầy vẻ sùng bái, chỉ còn thiếu mỗi đường quỳ xuống bái sư học nghệ.

Lý Nham lần đầu có thể giữ thế hòa với Khương Nghệ, kích động chỉ muốn kéo dài thời gian để thắng thêm vài quả, mấy đứa vừa mới thương lượng tăng thêm thời gian thế nào, thì trên sân bóng lại có một nhóm người đi tới.

Khương Nghệ vừa nhìn, ra là người quen, mấy tên côn đồ ở đầu ngõ quán cơm nhỏ nhà họ, Khương Nghệ rất quen mấy tên lưu manh này, mấy tên này không có việc gì lại tới cửa hàng nhà cậu ăn chùa uống chùa, thường bị Khương Chấn Quốc cầm chảo đánh bay ra ngoài, Khương Nghệ chưa bao giờ chủ động chọc phải chúng, tình anh trong xã hội còn chẳng dám dây vào nữa là mấy đứa học sinh như họ.

Lưu manh đi đầu miệng ngâm điệu thuốc hếch mặt nói với họ: “Khương Nghệ đây à, nhường nơi này cho anh em một tí đi chứ nhỉ.

Khương Nghệ vừa toát mồ hôi toàn thân, tiện tay vuốt gọn mấy sợi tóc vàng rơi trước trán, lộ ra cái trán

trơn bóng: “Tôi vẫn còn chưa xong chuyện.”

“Bao giờ thì mày xong?”

“Không biết chắc được.”

“Thế thì không được, mấy anh em đây cũng lâu ngày rồi không chơi, ngứa tay quá.”

“Đừng vô lí thế chứ anh Hổ.”

“Anh Hổ nói chuyện chưa bao giờ để ý tới lí lẽ, mày còn không biết chắc?”

Hôm nay nếu Tần Tổng không có ở đây, Khương Nghệ sẽ không nói lời nào, lập tức dẫn người đi, từ trước đến giờ cậu rất biết nặng nhẹ, thế nhưng hôm nay Tần Tổng tới đây, Khương Nghệ nghĩ mình cũng đẹp trai hơn nửa ngày rồi, không thể phút cuối lại làm một tên hèn nhát, cậu nghĩ vài giây rồi quyết định đánh cược, bố cậu quen người nhà Lưu Hổ, hàng xóm láng giềng với nhau, có thể nào cũng không dám trả thù cậu được, con người đảo hai vòng, suy tư nửa ngày vẫn cảm thấy nên bảo vệ hình tượng đẹp trai trước mặt Tần Tổng thay vì tránh xa lũ lưu manh này, lí trí của cậu lúc này mạnh mẽ đến kì lạ, con người chính là như vậy đấy, đụng phải một số chuyện, cũng không biết nên cho rằng cậu khờ khạo hay là thông minh nữa.

Khương Nghệ cảm bóng lên vừa định chế giễu Lưu Hổ, kết quả Tần Tổng đã đi tới từ sau lưng, anh dùng vẻ mặt không chút cảm xúc nhìn Lưu Hổ: “Ngứa tay hả?”

“Thì sao?”

Tần Tổng cũng học theo Khương Nghệ, gọi một tiếng anh Hổ: “Ra ngoài xã hội không nói lý mà nói đạo nghĩa.”

“Định thế nào.”

“Hai đấu hai, đấu năm quả, ai thua thì sẽ phải đi.”

Lưu Hổ rút điều thuốc trong mồm thêm hai cái nữa rồi vút xuống đất: “Nhãi nhép chưa mọc đủ lông, còn dám hò hét với tao?”

Khương Nghệ lại cảm thấy cách này rất được, cậu nhìn Lưu Hổ hòa theo: “Anh Hổ, chẳng lẽ anh lại sợ mấy đứa học sinh cấp ba bọn tôi sao.”

“Thằng nhóc này, mày đừng có kích tao, hôm nay vui đùa với chúng mày một chút, chơi luật rừng bất quy tắc, có bị làm sao cũng đừng có khóc nhè đấy nhé.”

Khương Nghệ tạo dáng ôm bóng rất đẹp: “Ai khóc làm cháu của người kia!”

Cậu quay đầu nhìn về phía Tần Tổng, Tần Tổng nhú mày với cậu: “Hợp tác vui vẻ.”

“Được, chuyện của chúng ta nói sau.”

Lưu Hổ dáng người cao to, cao to hơn mấy đứa mới mười sáu, mười bảy không biết bao nhiêu, mới nửa hiệp một trôi qua, năng lượng tiêu hao cũng không nhiều, hai người coi như mới chạy hai mươi phút khắp sân mà thôi, chơi tới năm quả cũng không mệt lắm, Lưu Hổ với quy tắc lưu manh không nói lí lẽ, ném bóng đi cũng không ư hử gì, Khương Nghệ cơ thể gọn gàng, tốc độ rất nhanh, trực tiếp nhận làm phòng thủ, Tần Tổng cũng lập tức tập trung để ý tới một đối thủ khác phe kia, mà ánh mắt thì vẫn thường thường quét về phía Khương Nghệ bên này, may mà mới đầu trận Lưu Hổ cũng không đến nỗi quá mất đạo đức, một quả bóng không trúng bị Khương Nghệ bắt được, Tần Tổng nhân cơ hội đổi vị trí dán sát vào Lưu Hổ, phòng gã lại gần Khương Nghệ lần nữa, lưu manh kia thấy lão đại của mình bị bao vây, chỉ có thể quay đầu đuổi theo Khương Nghệ, Khương Nghệ chơi bình thường đúng là có hơi chán, chơi luật rừng lại không có hạn chế gì, mấy động tác nhỏ của cậu trực tiếp làm cho lưu manh hoa cả mắt, Tần Tổng nhìn chăm chăm phòng Lưu Hổ, lưu manh ngoài chiều cao ra thì cũng chẳng còn gì, Khương Nghệ đứng ở vạch hai mét trực tiếp ném rổ, bóng lập tức vọt thẳng qua lưới.

Cậu cười hì hì giơ một ngón tay về phía Tần Tổng: “Một quả.”

Tần Tổng cũng cười lại với cậu, sang hiệp hai, Lưu Hổ trung tuyến phát bóng tấn công, gã biết tên nhãi Khương Nghệ này chơi bóng không tệ, lại không ngờ cái tên cùng chơi cũng lợi hại tới vậy, tuy rằng mới mở màn bóng chưa kịp tới tay nó nhưng mình cũng bị chặn gắt gao, không thể cắt đuôi nổi, không chỉ năng lực phòng ngự của Tần Tổng mạnh, mà chặn bóng càng thêm quyết liệt, không chút do dự. Lưu Hổ tấn công chưa được vài giây đã trực tiếp bị Tần Tổng gọn ghẽ nhanh chóng cướp mất bóng, sau đó nhanh chóng dẫn bóng chạy như bay, trở tay ném một cái, bách phát bách trúng.

Anh cong môi, quay đầu về phía Khương Nghệ giơ hai ngón tay: “Hai quả.”

Lưu Hổ bị hai tên nhóc con này khiêu khích làm cho nóng nảy, gã cũng không thích bắt nạt trẻ con nhưng hai tên nhãi này đúng là có chút bản lĩnh, khi lưu manh trung tuyến phát bóng lần thứ hai, gã trực tiếp lấy cùi chỏ đập vào Tần Tổng vẫn luôn theo sát mình, Tần Tổng đã sớm đề phòng gã, thấy gã vừa có động tác đã nhanh nhẹn tránh đi, tuy rằng vẫn hơi bị va chạm nhưng lực cũng không lớn, lúc Khương Nghệ chặn bóng vừa vặn nhìn thấy một màn này, nén giận, suýt đã ném bóng vào đầu Lưu Hổ, Lưu Hổ thừa dịp Tần Tổng tránh sang mà trực tiếp chạy tới cạnh Khương Nghệ, Khương Nghệ không chút do dự xoay tay chuyển bóng cho Tần Tổng, tiện thể dán lên Lưu Hổ, dùng sức xô vào người gã, Lưu Hổ bị lực mạnh đẩy tới lão đảo, Khương Nghệ lại vô cùng chân thành nói: “Xin lỗi, anh Hổ, lỡ dùng sức hơi mạnh quá.”

Trong khi cậu nói lời xin lỗi thì Tần Tổng đã ném được quả bóng thứ ba vào rổ, chỉ còn lại hai quả nữa, Lưu Hổ cũng đã thấy kết quả, hai tên tiểu tử này tới tới cậu đi phối hợp khớp nhau, đồng đội của mình lại ngu như heo vậy, gã liền vẫy tay với Khương Nghệ: “Hai đứa lợi hại như vậy, có muốn vào đội chơi cùng anh Hổ không?”

Khương Nghệ nhìn gã, khựng lại, vuốt tóc hai cái: “Đã nói với anh là chúng tôi còn có chuyện phải xử lý

rồi mà.”

“Chuyện gì vậy?”

“Cướp địa bàn.”

“Mày với ai cơ?”

Khương Nghệ héch cằm chìa Tần Tổng, dương dương tự đắc đáp: “Với cậu ấy.”

Lưu Hồ kinh ngạc nhìn hai người: “Hai đứa mày không phải là cùng một hội à?”

Trong lòng Khương Nghệ rất vui vẻ, cậu vừa nhìn Tần Tổng khỏe mắt và miệng liền có chút không ổn ngay, để ngăn bản thân không cười ra tiếng, cậu đành nhanh chóng quay đầu lại nói với Lưu Hồ: “Ai với cậu ta cùng một hội chứ, cho anh chơi đấy, chúng tôi đi đây, họ có đi hay không tôi cũng mặc kệ.”

Lưu Hồ bị lời nói của cậu làm cho ngỡ ngàng, có điều tiểu tử này cũng biết điều ghê. Tần Tổng nhìn theo Khương Nghệ mang theo lũ đàn em ra ngoài, tiện tay ném bóng lại cho Lý Nham: “Đi thôi, mời các cậu đi ăn.”

Lý Nham ôm bóng ngỡ ngàng: “Sao lại đi ăn???”

“Đang vui.”????

5. Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khương Nghệ sau khi tách khỏi mấy người Vương Thiếu Dương, trực tiếp trở về quán cơm nhỏ nhà mình ăn trực, nhân viên xin nghỉ đã trở lại, cũng không cần cậu trợ giúp, mấy bàn ăn cơm đều đã kín chỗ, cậu không muốn xuống sau bếp lại bị dạy dỗ này nọ nên liền tới quầy thu ngân, chờ tới hơn tám giờ, lượng khách đã không còn đông, cậu vừa định bước ra khỏi quầy liền thấy Lưu Hồ lắc lư bước vào trong, Lưu Hồ thấy Khương Nghệ liền bắt chuyện một câu: “Giúp bố mẹ à?”

“Phải, anh muốn ăn gì?”

“Một phần bánh xào đi.”

“Tám tệ, trả tiền trước đã.”

“Ồ hay cái thằng nhãi này, tám tệ mà tao còn nợ mày được chắc.”

“Mau trả tiền đi, không thì không còn bánh xào mà ăn đâu.”

Lưu Hổ lườm cậu một cái, móc ra mười tệ: “Không cần trả lại, mày tới đây ngồi cùng tao.”

Khương Nghệ ném tiền vào ngăn kéo, cùng Lưu Hổ tìm một chỗ ngồi xuống: “Có chuyện gì.”

“Anh Hổ bị người bắt nạt.”

“Là làm sao.”

“Hôm nay sau khi chúng mày đi rồi lại có một nhóm người nữa tới, nhìn qua thì chính là lưu manh thành đông, tao thấy cái sân bóng rổ này xây lên đúng là tạo điều kiện để tranh chấp gây sự mà, đám người kia rất lợi hại, tao đấu với chúng nó nửa ngày mới vào rổ được hai quả, tao giận quá liền hẹn chúng mai lại đến nữa.”

Khương Nghệ bĩu môi: “Tôi nói chứ, anh chơi bóng dốt như vậy cũng đừng thể hiện nữa.”

Lưu Hổ đưa tay lên tát một phát lên đầu cậu: “Đừng có vô lễ với tao.”

Khương Nghệ vội gạt tay gã ra, vuốt lại tóc mình: “Đừng có động vào tóc tôi.”

Nhân viên phục vụ đã bưng bánh xào tới, đặt lên bàn, Lưu Hổ cầm đũa lên, cắn hai miếng: “Mày tìm mấy đứa giúp anh chơi một trận?”

“Tôi cũng không biết ai cả, không phải tôi thổi phồng chứ ở trường tôi trừ tôi ra cũng chẳng có ai biết chơi bóng đâu.”

“Thằng nhãi buổi chiều kia thì sao.”

“Đó không phải là học sinh trường tôi, là Nhất trung.”

“Được lắm, mày còn quen được cả học bá cơ đấy?”

Khương Nghệ nhìn Lưu Hổ, con người đảo tròn mang theo ánh nhìn có chút giao hoạt: “Mấy lần đều tranh chấp địa bàn với nhau, việc này tôi có thể giúp anh nhưng Tần Tổng tôi không mời nổi, anh tự đi mà nói với người ta.”

“Có lai lịch gì mà còn phải đi mời? Mày tùy tiện tìm mấy người không phải là được rồi sao.”

Khương Nghệ nghiêm túc nói bậy nói bạ: “Anh không tìm Tần Tổng chắc chắn sẽ thua, thật chứ tôi chẳng nói dối anh Hổ làm gì, có Tần Tổng với tôi, ván này anh đã thắng hơn phân nửa, anh đã hẹn người ta chơi bóng, nếu lại thua nữa thì không phải là xấu hổ lắm sao, tôi coi anh là anh trai nên mới giúp anh, giới thiệu cho anh người như vậy, anh yên tâm, chỉ cần Tần Tổng có thể tới, lại tìm thêm hai người chơi không tệ nữa, ta thắng chắc rồi.”

Lưu Hổ nghĩ thấy cũng đúng: “Thế mày bảo nó đi.”

Khương Nghệ lại gây khó dễ: “Đã bảo tôi với cậu ta không quen thân rồi mà, cũng mới chỉ cùng chơi mấy trận, anh tự tìm cậu ta đi.”

Lưu Hổ nhai bánh xào, nhồm nhoàm đáp: “Làm sao mà tao tìm được nó đây chứ.”

Khương Nghệ móc điện thoại ra: “Tôi cho anh số điện thoại.”

“Mày giở trò gì đấy? Có số điện thoại mà còn bảo là không quen?”

“Anh có biết câu ‘Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng’ không, thằng đệ tình báo đại ca Nhất trung đã sớm trình lên cho tôi, chút nữa gọi điện thoại, anh cứ nói anh tự tìm cách để có được số, không phải là rất oách sao.”

“Mày không phải nịnh tao.”

Khương Nghệ cung kính đầy mặt: “Tôi nói thật.”

Lưu Hổ đặt đũa xuống, nhìn nhìn điện thoại di động Khương Nghệ đưa một chút, sau đó nhìn dãy số trên màn hình, bắt đầu ấn gọi, bên kia vang lên vài tiếng tút tút, sau đó có một giọng nói lạnh nhạt vang lên: “Ai vậy?”

“Lưu Hồ.”

“Không quen.”

“Chiều nay chúng ta đã cùng chơi bóng.”

“Có việc gì?”

“Nhờ cậu giúp một việc.”

“Không rảnh.” Nói xong liền thẳng thùng cúp máy, Lưu Hồ nghe tiếng tút tút, nhìn Khương Nghệ: “Thẳng rảnh này chẳng thật.”

Khương Nghệ thở dài ra vẻ tiếc nuối: “Tôi cũng không còn cách nào nữa rồi, Tần Tổng không chơi, phần thẳng thấp lắm, anh Hồ, hay là anh đành hoãn lại với người ta đi, cho đỡ mất mặt.”

“Đừng có xúi tao mấy chuyện vớ vẩn như thế, chúng mày không phải là đối thủ của nhau sao? Sao tao cứ cảm thấy mày đang tán thưởng nó thế?”

Khương Nghệ nói dối không biết ngượng: “Anh hùng tiếc anh hùng.”

“Nhãi ranh, anh hùng cái rắm ấy.”

Lưu Hồ lại cầm điện thoại lên, gọi thêm lần nữa, hai tiếng tút tút vang lên rồi kết nối được luôn, Lưu Hồ nghĩ kĩ lời giải thích, nói thẳng vào vấn đề: “Này này, cậu đừng gác máy, anh nghe nói cậu là đại ca Nhất trung có phải không? Anh thấy Nhất trung, trường lớn lại còn oách, đại ca như cậu sao lại hẹp hòi thế? Hôm nay cậu cũng phải học theo Khương Nghệ ấy, cái thẳng Khương Nghệ kia, trượng nghĩa lắm nhé, anh vừa mới điện cho nó một cú, nó không nói hai lời đã giúp anh đây ra mặt, cậu nói xem, hai người các cậu đều là vua của trường học, sao lại khác nhau nhiều thế chứ? Khương Nghệ ấy mà, từ nhỏ anh đã nhìn nó lớn lên, nó làm đại ca từ tiểu học đến tận cấp ba, chỉ cần bạn bè gặp nạn, không nói hai lời đã xắn tay áo lên lao vào, mình có bị đánh vỡ đầu chảy máu cũng không buồn hé răng nửa chữ, chưa nói tới chút trượng nghĩa này, cậu học giỏi lắm phải không, ừ thì khuyết điểm duy nhất của nó chỉ ở đường học hành, nó học, rắm chó cũng không kêu, mới không vào được Nhất trung, cậu mới có cơ hội làm đại ca cái trường ấy đấy nhé, anh nói này, cậu không sánh được với Khương Nghệ đâu! Giúp anh đây chơi một trận bóng, đừng ít tuổi mà đã hẹp hòi, dễ giận như vậy, học tập Khương Nghệ một chút đi!”

Lưu Hồ chế giễu một hồi, nói liên thanh như súng máy, gã gạt bàn tính vang lách cách, mấy đứa tuổi này chỉ sợ thiếu chỗ để thể hiện, gã cố sức khen ngợi Khương Nghệ một phen, chính là muốn dùng chiêu khích tướng, kết quả Tần Tổng bên kia lại thật sự hỏi lại một câu: “Khương Nghệ có đi?”

“Phải.”

“Nhấn thời gian cho tôi.” Sau đó quyết đoán dập máy.

Lưu Hồ vừa đặt điện thoại di động xuống bàn vừa đắc ý nói: “Xong, cũng chỉ là một thằng nhãi ranh thôi mà, còn tự cho là mình thông minh, mới nghe có vài câu như vậy mà đã dao động rồi.”

Khương Nghệ thấy Lưu Hồ khen loạn mình lên như thế, trái tim đang bay vèo vèo chìm thẳng xuống dưới, đây đúng là đập vào chỗ yếu của Tần Tổng, Khương Nghệ mắng thầm Lưu Hồ diễn trò quá đáng nửa ngày, có điều cũng may là Tần Tổng đồng ý cùng chơi bóng, Khương Nghệ vừa vui vẻ vừa thấp thỏm, cảm thấy kéo hảo cảm thật là khó quá à, ngoại trừ cố gắng chải chuốt cho bản thân đẹp trai lên một chút, làm cho giá trị nhan sắc có thể hấp dẫn sóng thị giác lên một chút thì cũng không biết phải làm gì với các phương diện khác đây.

Khương Nghệ nghĩ mà cảm thấy con đường phía trước khó khăn chồng chất khó khăn, cậu tự nhắc mình trong lòng: Về nhà phải lấy Đại Bảo ngay ra mới được, ngày mai trước khi ra khỏi nhà, nhất định không được quên đắp mặt nạ.

6. Chương 6

Ngày cuối tuần, Khương Nghệ dậy rất sớm, gội đầu, sau đó lại thay bộ quần áo cầu thủ mới, cậu sấy khô tóc, sau đó chạy tới trước bàn trang điểm của Lưu Khiết Thương, lục lọi lộn tùng phèo nửa ngày mới tìm ra được một bình gì đó khá giống bình keo xịt tóc, sau khi Khương Nghệ xem kĩ hướng dẫn sử dụng liền xịt một chút lên tay rồi chạy vội vào nhà vệ sinh vuốt vuốt tạo kiểu, xong xuôi mới đi tới trước tấm gương to trong phòng khách soi một chút: “Đẹp trai !”

Thời gian hẹn gặp là đầu giờ chiều, Khương Nghệ có ý ra khỏi nhà trước nửa tiếng, đến sân bóng đúng lúc nhìn thấy Tần Tổng vừa mới dựng xe đạp vào lưới vây sân bóng màu xanh lục, quảng trường giờ này cũng không có mấy người, Khương Nghệ ôm bóng rổ rất hào phóng, tiêu sái tới trước mặt Tần Tổng, sau đó kinh ngạc hỏi: “Sao cậu lại ở đây ?”

Tần Tổng dựa vào lưới vây, nhìn cậu một chút: “Cậu không biết ?”

Khương Nghệ chớp mắt hai cái: “Làm sao mà tôi biết được ?”

Tần Tổng gật đầu: “Đầu bóng giúp Lưu Hồ.”

Khương Nghệ tỏ vẻ thật không ngờ “Ồ” lên một tiếng: “Vậy thì thật trùng hợp, tôi cũng tới giúp.”

Tần Tổng nhìn mái tóc đã được cậu tạo hình mấy lần: “Ừ, trùng hợp thật.”

Khương Nghệ nhìn giờ một chút, nói tiếp: “Họ còn phải một lúc nữa mới tới, trận bóng hôm nay không dễ chơi, đối phương mạnh hơn Lưu Hồ nhiều, chơi bóng cũng cực kì hoang dã, chúng ta phải chú ý một chút.”

“Cậu từng đấu với họ rồi?”

“Nếu Lưu Hồ không nhầm thì hẳn là cũng từng đấu vài ván.”

“Nói tình huống cho tôi nghe chút.”

Khương Nghệ nghĩ một chút, rồi nhìn Tần Tổng nói một cách nghiêm túc: “Kỹ thuật bình thường, chỉ là rất hoang dại, có rất nhiều thủ đoạn, lối chơi cũng lưu manh, có điều luật rừng không có quy tắc, hai chúng ta cộng một Vương Thiếu Dương chắc là vẫn được, còn phải xem Lưu Hồ đưa ai tới nữa, thực ra tôi nghĩ cậu nên gọi Lý Nham tới chơi thì hơn.”

“Cậu ta sẽ tới.”

“À, vậy là được rồi, Lưu Hồ cao to, động tác không tốt có thể tạm bỏ qua, bốn người chúng ta có ưu thế về chiều cao, nhưng dù sao cũng chưa thành niên, không thể vạm vỡ được như họ, chỉ có thể dùng kỹ xảo để thắng, chờ họ tới rồi, chúng ta thương lượng một chút xem nên chơi thể nào.”

“Được.”

Khương Nghệ nói liên miên, nhìn thẳng vào mắt Tần Tổng, Tần Tổng không hề né tránh, cũng rất nghiêm túc nhìn lại cậu, chờ nói xong, im lặng vài giây, Khương Nghệ mới chuyển tầm mắt, Tần Tổng đang dựa lên lưới vây cũng rũ mắt: “Cậu chơi bóng không tệ.”

Khương Nghệ không ngờ anh lại nói lời này, trong nháy mắt, lòng sung sướng tới nở hoa, thiếu chút nữa đã cười thành tiếng, cậu nhìn vài giây rồi mới vờ trấn định đáp lại: “Cậu cũng không tệ.”

Mấy người Lưu Hồ và Vương Thiếu Dương gần như tới cùng một lúc, Vương Thiếu Dương thấy Khương Nghệ thiếu chút nữa đã nhảy cẫng lên trong nháy mắt, cậu ta đi vòng quanh Khương Nghệ ba vòng: “Mấy sợi tóc này của anh bị sét đánh đấy à ? Sao lại dựng hết lên thế này ?”

Khương Nghệ sờ sờ mái tóc bị keo xịt cứng, nhỏ giọng hỏi: “Có đẹp trai không ?”

Vương Thiếu Dương nhìn thẳng, quan sát một hồi, sau đó đành trái lương tâm nói: “Anh Nghệ lúc nào cũng đẹp trai hết.”

“Thật không?”

“Đương nhiên rồi.”

Khương Nghệ được khen liếc nhìn Tần Tổng một cái, đẹp trai là được rồi, cậu chính là muốn dựa vào bề ngoài anh tuấn để quyến rũ người mà.

Chờ người bên đối phương tới rồi, mấy người Khương Nghệ mấy tụ lại thương lượng đối sách, Khương Nghệ bất động thanh sách chen vào giữa Lưu Hổ và Tần Tổng, nói: “Đúng là từng giao thủ, tôi và Vương Thiếu Dương có thể coi như là biết rõ mấy người họ.” Sau đó lại quay đầu nói với Lưu Hổ: “Anh Hổ, hôm nay cứ để mấy người chúng tôi gánh, anh chỉ cần chuyển bóng đi là được rồi.”

Bộ dáng nghiêm túc của Khương Nghệ đúng là cũng có chút giống thủ lĩnh của cả một băng đảng, cậu nhìn Tần Tổng một chút rồi lướt qua Lý Nham: “Hôm nay chúng ta là đồng đội chứ không phải là hai bên đối đầu, chuyện lúc trước tạm thời buông xuống, tất cả cũng là vì tìm lại thể diện cho anh Hổ.”

Lưu Hổ thấy thằng nhóc này đã lên tiếng vì mình như vậy rồi, cũng nhanh miệng phát biểu vài câu thể hiện cảm nghĩ của mình: “Cảm ơn các anh em.”

Một khi Khương Nghệ bắt đầu nói, Tần Tổng liền không thể dời mắt khỏi cậu: “Cậu nói thử xem nên chơi thể nào đi.”

Khương Nghệ phân công người rành mạch: “Tôi và Lý Nham phụ trách cướp băng lấy điểm, cậu khống chế bóng, Vương Thiếu Dương chú ý tới các vị trí, anh Hổ chú ý phòng thủ.” Nói xong, cậu liền ngược mắt, nhìn Tần Tổng chăm chăm: “Họ rất lưu manh, mọi người cẩn thận đừng để bị thương.”

Phân công xong, Khương Nghệ vừa định dời mắt, Tần Tổng lại nhàn nhạt nói: “Tự cổ vũ nhau một chút chứ?”

Lý Nham thấy họ vẫn luôn lãnh khốc không nhiều lời, người trâu bò như đại ca không ngờ lại đề nghị muốn được cổ vũ, còn tưởng rằng mặt trời mọc từ phía Tây, cậu ta cứ tưởng nhất định sẽ bị Khương Nghệ coi thường, ai ngờ Khương Nghệ lại tỏ vẻ tán đồng.

Khương Nghệ giơ tay lên muốn ôm Tần Tổng, thế nhưng bị vướng nên cũng không thể ôm trọn vẹn, hai cánh tay chỉ có thể cùng đặt lên vai Lưu Hổ và Tần Tổng, khi Tần Tổng cảm nhận được cánh tay cậu áp lên cơ thể mình liền cảm thấy hơi căng thẳng, sau đó từ từ nhấc tay lên ôm lại Khương Nghệ, mọi người hoặc ôm lưng hoặc ôm vai nhau tạo thành một vòng, sau đó tiếng hô đồng loạt vang lên: “Fighting.”

Trận bóng này mấy tên lưu manh thành đông cũng lên tiếng chào hỏi Khương Nghệ: “Tao còn tưởng hôm nay Hổ Tử tìm ai chứ, hóa ra là mày à, đúng lúc đang muốn tìm mày chơi bóng đây.”

“Khương Nghệ ở sân bóng này cũng có thể coi như là uy danh lan xa, quen cậu cũng không có gì kì quái,

cậu cũng bắt chuyện với người kia: “Hôm nay tôi tới giúp anh Hồ một chút, thắng thì là anh ta thắng, thua thì là tôi thua.”

“Ha ha, nhóc thật trọng nghĩa, vẫn cứ quy tắc cũ chứ?”

“Ừ.”

Cái gọi là quy tắc cũ chính là không hề có quy tắc gì, tuân thủ luật chơi cơ bản, nhưng có thể áp dụng tự do, cho dù có gãy xương cũng là bản thân tự chịu, sau trận cũng không thể tính sổ này nọ, Khương Nghệ đập bóng phát huy ưu thế, trực tiếp dẫn dắt bóng, Vương Thiếu Dương theo sau cậu giúp cậu phòng thủ, đối phương và Khương Nghệ từng có mấy trận bóng với nhau, cũng không như Lưu Hồ bị coi như một đứa trẻ, cũng chẳng ai buồn bắt nạt, mở đầu Vương Thiếu Dương đã bị đẩy sang một bên, Vương Thiếu Dương mắng vài câu, ba người đối phương thì phối hợp phòng ngự Khương Nghệ, Khương Nghệ giơ tay chuyển bóng cho Lý Nham, Lý Nham dẫn bóng mới chạy được vài bước đã bị một người chắn trước mặt, cậu ta quay đầu, liếc mắt nhìn Tần Tổng, Tần Tổng liền gạt đầu với cậu ta.

Đối phương dẫn bóng vọt thẳng tới trước rồi, Tần Tổng mặt lạnh, không chút gợn sóng, anh liếc mắt nhìn về Khương Nghệ đang chạy về phía mình, nhảy lên một cái trở tay bắt lấy bóng đối phương ném tới rồi, sau đó chuyển thẳng vào tay Khương Nghệ, rồi chính bản thân anh cũng đi theo sau cậu.

Khương Nghệ dẫn bóng phản kích, cơ thể cậu linh hoạt lại quen với động tác của đối phương, Tần Tổng theo sát cậu thay cho Vương Thiếu Dương giúp cậu phòng thủ, Khương Nghệ từng nhắc anh rằng đối phương chơi bóng rất tùy tiện, Tần Tổng trực tiếp đảo khách thành chủ, mỗi lần đối phương muốn dính sát vào anh đều bị anh công khai dụng vào, đành phải tránh ra xa, Khương Nghệ vọt tới dưới rồi, trực tiếp ném bóng vào, ai ngờ bị cản, bóng rơi xuống, trong nháy mắt Khương Nghệ cướp bóng, bên đối phương lập tức có ba người vây quanh, cậu không hề nghĩ ngợi liền chuyển bóng cho Tần Tổng, lúc này nếu Tần Tổng nắm lấy cơ hội, ném rồi chắc chắn có thể vào, thế nhưng thật đáng tiếc, Tần Tổng cũng không vội ném rồi ngay, cậu vừa mới định giúp Tần Tổng tập trung người dưới rồi, đối phương đã cấp tốc vây chặt Tần Tổng, Tần Tổng linh hoạt hơn người, thuận lợi dẫn bóng tránh khỏi ba người, Khương Nghệ định làm như vừa nãy, lại thấy Tần Tổng quay đầu nhìn cậu, sau đó gọn ghẽ một cú chuyển xa, bóng rơi vào tay Khương Nghệ, Khương Nghệ ôm bóng sững sờ vài giây, trận bóng này chuyển cũng quá trâu bò rồi, cậu còn đang mãi nhìn Tần Tổng chăm chăm, Tần Tổng đã quay về phía cậu gõ gõ lên cổ tay, cậu lập tức nhảy lên úp rồi, bóng lập tức rơi vào.

Đối phương bứt lên từ đường biên ngang chuyển bóng lên phía trước, Khương Nghệ xoay người theo sau, ánh mắt cậu không thể nào rời khỏi bóng đang Tần Tổng, Tần Tổng hơi cong môi với cậu, chờ cậu tới gần mới nhanh chóng giơ một tay lên, Khương Nghệ chạy tới cạnh anh, trong nháy mắt, lòng bàn tay của hai người dán vào nhau.

Tiếng đập tay lanh lảnh vang lên bên tai, cậu không hề vui sướng khi bóng rơi qua rồi mà ngược lại, lại cảm nhận được nhịp tim mình khi vận động càng đập nhanh hơn, nhanh tới mãnh liệt.

7. Chương 7

Hơn một nửa thời gian trôi qua, đối phương vào rổ ba quả, đại ca lưu manh thành đông nhìn Khương Nghệ, cười kinh thường nói: “Cơ thể nhỏ xíu vậy nên kiềm chế một chút, đừng làm bản thân bị thương.”

Nửa trận sau Khương Nghệ cảm thấy rõ ràng đối phương bắt đầu nghiêm túc hẳn lên, phòng thủ chặn bóng tới hung hăng, để tránh cho bị thương, cậu chủ động ném vài quả, cậu có hơi lo lắng, nhân cơ hội liếc mắt nhìn Tần Tổng, Tần Tổng không để cho mình chịu thiệt, luôn tìm cơ hội cho mình, thời gian chỉ còn lại có năm phút đồng hồ, đối phương đã đuổi tỉ số đến không chênh lệch lắm, Lưu Hồ đối với việc bị mất mặt vẫn còn có chút quan tâm, rõ ràng là bắt đầu cảm thấy nôn nóng, gã dẫn bóng vừa chạy vài bước đã bị đối phương cướp mất, Khương Nghệ theo sát phía sau đối phương, muốn tìm cơ hội cản bóng lại, không hiểu sao lại vẫn có mấy người sau lưng cậu vẫn luôn cố gắng cản cậu lại, cậu quay đầu nhìn Tần Tổng cách mình chưa tới vài bước, cậu nghĩ một chút, trực tiếp nhấc tay lên dùng sức mà vung mạnh sang hai bên, đối phương bị cậu đụng tới đau đớn, vẻ mặt trở nên vặn vẹo, Khương Nghệ không hề hạ thủ lưu tình, không nhanh chóng xử lý mấy chương ngại này, mình sẽ bị họ thủ tiêu từ từ, đụng độ với đối phương mấy lần, động tác của hai bên đều chậm lại, ngay lúc cậu sắp bỏ rơi người, Tần Tổng thò một chân ra, đối phương trực tiếp bị ngáng chân ngã xuống đất, trông có vẻ rất đau đớn, mấy giây sau mới có thể bò dậy, thành công giải quyết một chương ngại cho Khương Nghệ, cậu nhìn thoáng qua Tần Tổng, cũng không dừng lại, quay đầu, cấp tốc vọt về phía trước cướp bóng rồi xoay người dẫn bóng trở lại, Tần Tổng vẫn luôn theo sau cậu, Khương Nghệ cảm giác như trên sân này chỉ có hai người họ, hai người còn là ở cùng một đội nữa, trong lòng cậu cảm thấy lằng lằng, trận bóng này muốn ra sao thì ra, cần bản không thêm bận tâm tới việc đối phương chơi hung tợn thế nào nữa, kết quả còn chưa vui vẻ được mấy giây, ba người đối phương đã trực tiếp vây chặt ngay chính diện, cậu nhếch khóe miệng cũng không buồn quay đầu, trở tay chuyển luôn bóng cho Tần Tổng, bên cạnh Tần Tổng chỉ có một người đang chăm chú phòng thủ, anh đón bóng, vọt thẳng tới dưới rổ, mấy người đối phương quay đầu định quấy rầy không cho Tần Tổng ném bóng, Tần Tổng lại một tay đỡ bóng nhảy lên, trực tiếp chuyển bóng cho Khương Nghệ đứng đối diện rổ, Khương Nghệ chụp lấy bóng, cấp tốc ném vào rổ.

Ba phút cuối cùng, đối phương không được thêm điểm nào, điểm kém không nhiều nhưng thắng thua đã định, đại ca lưu manh cướp được bóng, Lý Nham lại thuận lợi cướp lại bóng, chuyển thẳng cho Tần Tổng, Tần Tổng nhận được bóng còn chưa kịp ném vào rổ đã thấy có hai người trắng trợn vây hai bên giáp công Khương Nghệ, đối phương rõ ràng đã không thêm quan tâm đến chuyện trận bóng này rốt cuộc có thắng hay không đã muốn kết thúc luôn, tới gây gổ với cậu, Khương Nghệ thầm mắng vài tiếng, vẫn là bị hai người dùng một lực không hề nhẹ xô vào người mấy lần.

Tần Tổng không nhúc nhích, bóng trên tay lại đều đặn đập xuống đất, tốc độ bóng càng lúc càng chậm, nhưng lực rơi xuống đất lại càng lúc càng mạnh hơn, lần cuối cùng sức dùng quá mạnh, bóng trực tiếp bắn ra khỏi lòng bàn tay anh, đập vào đầu một tên lưu manh đứng cạnh Khương Nghệ, lưu manh bị lực mạnh bắn tới trực tiếp lao đảo một cái, Khương Nghệ nhân cơ hội, giơ chân lên đá người còn lại sang một bên, cậu xoa xoa cánh tay, dương dương tự đắc hếch cằm nói với đại ca lưu manh: “Hết giờ rồi.”

Đại ca lưu manh liếc mắt nhìn Tần Tổng một cái, cười “hừ” một tiếng: “Được thôi, bây giờ mấy đứa nhỏ chơi bóng cũng thật liều.”

Khương Nghệ cũng lười phí lời với gã: “Sau này đừng có làm mất thể diện của anh Hồ, thành tây thành tây hỗn tạp, chắc gì đã có ngày không cần cầu xin người giúp đỡ.”

“Nhãi ranh này mà dám dạy đời tao?”

Khương Nghệ bĩu môi: “Tôi nào dám.”

“Được, hôm nay chơi tới đây thôi, có cơ hội đấu lần nữa.”

“Hẹn gặp lại.”

Chờ lưu manh bên đối phương đi hết rồi, Lưu Hồ mới nhìn mấy đứa, mang theo vẻ mặt hớn hở: “May mà có chúng mày hỗ trợ, tối này anh Hồ mời chúng mày ăn một bữa nhé? Trên phố có một nhà hàng đồ nướng khá lắm.”

Khương Nghệ vừa nghe thấy đã thầm nói cầu cũng không được, cậu vừa định sửa lại vẻ mặt, hỏi Tần Tổng có đi không, kết quả Lý Nham lại thay mặt đại ca nhà mình mà phát biểu: “Tần Tổng có tính khiết phích, không ăn thức ăn bên ngoài, Tần Tổng thích yên tĩnh, không thích cãi nhau.”

Hiếm có lúc có cơ hội ăn cơm cùng nhau lại thất bại, Khương Nghệ có hơi thất vọng, trong lòng lại thầm ghi nhớ những điều mà Tần Tổng thích, nghĩ tới chuyện mình hai ngày gọi đầu một lần có khi lúc về mỗi ngày phải gọi đầu ba lần, cũng không biết độ khiết phích của Tần Tổng nặng tới mức độ nào, nhờ đâu sau này lúc cậu quyến rũ Tần Tổng thành công, có nên dùng nước cất để tắm không? Nhờ sau này tâm ý tương thông, thuận theo tự nhiên, cái vụ khiết phích kia lại hại phương diện ấy ấy, Khương Nghệ vừa bở não vừa hừ hừ trong lòng hai tiếng, cậu cảm thấy khổ não vô cùng, nghe nói chuyện này mà không hài hòa sẽ rất ảnh hưởng tới tình cảm, đúng là một chuyện phiền não cần phải giải quyết triệt để.

Bên này cậu còn chưa nghĩ ra biện pháp giải quyết, Tần Tổng đã trực tiếp giải quyết thay cậu: “Đi thôi, tôi không bị khiết phích gì cả, cũng rất thích náo nhiệt.”

Lý Nham trợn trừng mắt nhìn chằm chằm Tần Tổng, cậu ta cực kì hoài nghi với thái độ khác thường này của đại ca, mỗi lần đại ca mời họ ăn đều chính là chỉ nhìn họ ăn, bản thân mình thì lại ngồi nguyên tại chỗ không động tay, cái người ghét nói chuyện với người khác kia, thậm chí lên lớp cũng đều đeo tai nghe kia, có phải là bị thứ gì ngoại lai kí sinh lên người rồi không?

8. Chương 8

Nhà hàng trên phố gần quảng trường buổi tối náo nhiệt vô cùng, người người chen lấn nhau, Tần Tổng có mấy lần đi ngang qua nhưng chưa từng dừng lại, anh quả thực có chút khiết phích nhưng chưa nghiêm trọng tới nỗi không ăn thức ăn bên ngoài, anh đi cuối, nhìn Vương Thiếu Dương và Khương Nghệ buồn chuyện với nhau, thấy tâm tình cũng không tệ.

Khương Nghệ đã quá quen với con đường này, trực tiếp đưa họ tới một nhà hàng mùi vị không tệ, ông chủ thấy mặt cậu quen liền chào hỏi một tiếng, đưa mấy người tới chỗ ngồi, Khương Nghệ không nghĩ gì đã an vị ngay đối diện Tần Tổng.

Tần Tổng đưa mắt nhìn cậu, Khương Nghệ cũng rất khí phách mà tự rót cho anh một cốc nước: “Hai chúng ta có thể cùng ăn cơm thể này cũng thật là khó khăn.”

Tần Tổng đẩy lại cốc nước tới trước mặt cậu: “Ừm.”

Khương Nghệ cầm cốc trong tay, rót thêm một chút nước nóng, sau đó lại đẩy lại cho anh: “Không ngờ cậu lại có thể tới giúp anh Hổ lần này.”

“Tiện tay mà thôi.”

Lưu Hổ cầm mấy chai bia tới, rồi để cho mấy đứa tự gọi những món ăn mà chúng thích, sau đó chạy luôn sang bàn bên cạnh gặp người quen.

Khương Nghệ cầm thực đơn trên tay, lật qua lật lại: “Cậu thích ăn gì?”

“Gì cũng được, tôi không kén ăn.”

Vương Thiếu Dương không ngờ rằng hai người họ cùng ngồi với nhau lại có thể hài hòa tới vậy, cậu ta chợt chột Khương Nghệ một cái, ai ngờ Khương Nghệ căn bản không thèm phản ứng lại, Vương Thiếu Dương trợn mắt trắng nhìn Lý Nham: “Cậu chơi bóng không tệ.”

Lý Nham hếch cằm lên tận trời: “Cậu không phải phí lời.”

Vương Thiếu Dương tức tới đập mạnh xuống bàn: “Mới khen có một câu đã lên mặt.”

“Cậu là đang khen tôi? Thập Bát các cậu mầm cây cũng lên cả hoa rồi còn không ngại cướp địa bàn với chúng tôi?”

“Cậu lại muốn đánh nhau đấy hả?”

“Tôi con mẹ nó sợ gì cậu.” Lý Nham nói xong, hình như đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, cậu ta quay đầu liếc mắt nhìn hai người bên cạnh, Khương Nghệ đang cầm thực đơn chỉ chỉ: “Ba mươi xiên nhé?”

Tần Tổng nhìn lướt qua: “Hai mươi xiên đi.”

“Món này cũng không tệ lắm.”

“Ăn thử xem.”

“Cậu từng ăn ở đây rồi sao?”

“Cũng giống nướng ở nhà thôi.”

“Vậy nếm thử món đặc sản ở đây xem.”

“Được đó.”

“Cậu có ăn cay được không?”

“Chút chút.”

Vương Thiều Dương nhìn theo ánh mắt của Lý Nham mà liếc sang, bầu không khí này ngay từ lúc đầu cậu ta đã cảm thấy không đúng lắm, cậu ta ngẫm lại, có lẽ đây chỉ là do đại ca nhà mình muốn tỏ ra phong độ với đối thủ mà thôi, cũng không còn nguyên nhân gì khác, làm một đại ca, không chỉ cần phải biết đánh nhau, mà còn phải phóng khoáng, biết gặp dịp thì chơi, cho dù có ăn cơm với đối thủ cũng phải khách khí, khiêm nhường, có lẽ, cậu ta và Lý Nham nói vài câu với nhau xong cũng đành phải thôi không nói về vấn đề này nữa.

Một bữa này, Khương Nghệ ăn rất vui vẻ, Tần Tổng nói không nhiều nhưng hỏi gì đáp nấy, tình cờ còn có thể thảo luận về kỹ thuật đá bóng với anh, Khương Nghệ chơi đẹp thì rất đẹp nhưng về chuyên môn lại không hiểu biết nhiều bằng Tần Tổng, cậu hỏi vài vấn đề Tần Tổng đều rất sáng khoái giải đáp cho cậu, Lý Nham vốn còn có chút khó chịu nhưng thấy đại ca nhà mình hiếm khi lại nói nhiều tới vậy, cậu ta dần dần cũng cảm thấy có hứng thú, không quan tâm tới chuyện có phải là đối thủ hay là không nữa, cũng nghiêm túc cùng nghe với Vương Thiều Dương, có lúc còn chen vào thảo luận vài câu, Lưu Hồ ở bên uống hết bia quay về thấy bầu không khí giữa mấy đứa không tệ liền cười hai tiếng: “Tuổi trẻ thật là tốt, hôm qua là thù hôm nay đã thành bạn rồi.”

Khương Nghệ một chút cũng không hề cảm thấy lúng túng, cậu vui tới mức hận không thể trở thành bạn nói chuyện với Tần Tổng ngay, lúc tạm biệt cậu tùy tiện tìm một cái cớ nói với Tần Tổng: “Hai chúng ta trao đổi số điện thoại chứ? Lúc về còn có thể thảo luận tiếp về vấn đề này.”

Tần Tổng cong khóe miệng, gạt đầu đọc số điện thoại của mình, Khương Nghệ giả vờ lưu số điện thoại của Tần Tổng vào máy, trong lòng lại kích động tới ngón tay cũng run lên, số điện thoại này của mình suốt cả nửa năm nay cuối cùng cũng có thể đọc ra rồi.

Tần Tổng cầm điện thoại, ánh mắt sáng lập lòe, tựa như có vô số cảm xúc giấu trong mắt lúc nào cũng có thể bắn ra ngay lập tức, anh nhìn màn hình di động một chút, cuối cùng, cái số điện thoại lưu tên “Bảo nhỏ” này cuối cùng cũng có thể chân chính liên lạc được rồi???

9. Chương 9

Khương Nghệ mang theo khuôn mặt tươi roi rói về nhà, Lưu Khiết Sương đang ngồi ở phòng khách gấp quần áo, Khương Chấn Quốc vừa mới rửa mặt xong, đang cầm khăn lau mặt, Khương Nghệ vừa vào nhà ông đã nhìn cậu hỏi: “Kiếm được tiền à?”

Khương Nghệ chính nghĩa đáp lại: “Dung tục! Trên đời này có rất nhiều chuyện càng ý nghĩa hơn cả kiếm được tiền!”

“Thằng nhóc mày nói vậy là có nghĩa gì hả?”

Khương Nghệ cười hắc hắc, trực tiếp trở vào phòng, Khương Chấn Quốc quay đầu liếc mắt nhìn vợ mình: “Thằng nhỏ này là có chuyện gì vui thế?”

“Ai mà biết được nó lại có chuyện gì vui chứ.”

Khương Nghệ ôm điện thoại di động ngồi bên bàn học bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ xem nên nhấn cái tin đầu tiên thế nào, cậu suy nghĩ hồi lâu rồi mới bắt đầu bắt tay vào soạn thảo.

“Xin chào, tôi là Khương Nghệ.” Nhập xong lại xóa đi, trong lòng lại tự mắng mình một câu, cậu ta chẳng lẽ con mẹ nó không biết mày là Khương Nghệ hay sao!

“À ừm, ngày mai giải quyết chuyện địa bàn cho xong đi nhé?”

Á, không được không được.

“Cậu không phải là rất lợi hại sao? Hai chúng ta đấu với nhau một trận phân thắng bại?”

Vớ vẩn quá!! Tự dừng lại rủ người ta đánh nhau làm gì?! Đây không phải là đang khiêu khích hay sao?!

“Ngày mai cùng nhau ăn sáng nhé?”

Có là gì của nhau đâu mà hẹn ăn cùng chứ! Đừng có lấy cớ nữa!!

Khương Nghệ trầm tư nghĩ cả nửa ngày cũng không biết nên nhấn cái gì, cậu than một tiếng rồi ném di động lên bàn, cầm theo áo ngủ đi tắm, tắm xong vẫn còn thần thờ vì nghĩ quá nhiều, vừa mới bước vào phòng, điện thoại đã rung lên hai tiếng, cậu cầm điện thoại di động lên liền phát hiện có một tin nhắn chưa đọc, Khương Nghệ vội vàng mở ra, Tần Tổng gửi tin: Bóng rổ của cậu đang ở chỗ tôi, ngày mai hẹn giờ đi, tôi mang tới trả cậu.

Khuôn mặt Khương Nghệ lúc xem tin nhắn hết sức nghiêm túc, cậu không trả lời ngay lập tức mà nhìn đồng hồ, kim đồng hồ nhích từng chút một, thật là chậm, ngón tay cậu đặt trên bàn phím chuẩn bị nhấn lại thật lâu, cuối cùng năm phút cũng đã trôi qua kể từ lúc tin nhắn của Tần Tổng được gửi tới, cậu mới nhanh chóng nhấn lại: “Được, sáng mai đi, vẫn ở quảng trường.”

Nhấn xong, Khương Nghệ nằm dài trên giường: “Vụ này tính ra cũng có thể coi là hẹn hò chứ nhỉ? Hi hi tiến triển nhanh quá đi mất.” Cậu nằm trên giường có thể nào cũng không thể ngăn nổi nụ cười xuất hiện bên khóe môi, một lát sau Khương Chấn Quốc tới gõ cửa phòng: “Hơn nửa đêm rồi còn không ngủ, cười cái gì mà cười!”

Sáng hôm sau, Khương Nghệ dậy rất sớm, chải chuốt hơn nửa ngày cuối cùng mới nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ ra khỏi nhà.

Buổi sáng không khí hiếm có khi lại trong lành tới vậy, Khương Nghệ vì để cho tóc có thể dựng thẳng, không bị rối nên không hề chạy thực mạng như bình thường, khi cậu còn có vài bước nữa là tới quảng trường thì cũng đã nhìn thấy Tần Tổng.

Tần Tổng vừa gạt chân chống xe đạp dừng lại ngay trước mặt cậu, đợi cậu, Khương Nghệ nhìn nhìn đồng hồ, không bị muộn, cậu rảo bước nhanh tới, tỏ ra tùy tiện chào Tần Tổng: “Sớm.”

Tần Tổng đưa bóng rổ được đựng trong túi lưới cho cậu: “Cậu cũng tới thật sớm.”

Khương Nghệ nhận bóng, nói dối không biết ngược: “Tôi lấy bóng xong phải đi tự học sớm, cậu đã ăn sáng chưa?”

“Chưa ăn.”

“Đi thôi, tôi mời cậu, cảm ơn cậu đã tới đưa bóng rổ cho tôi.”

Tần Tổng không chút khách khí gạt đầu: “Cậu dẫn đường đi.”

Mấy quầy bán đồ ăn sáng, điều kiện vệ sinh quán nào cũng không được tốt lắm, tới qua Tần Tổng ăn đồ nướng không hề gì, Khương Nghệ cũng không còn lo anh có tính khiết phích thật hay là không nữa.

Lúc này đúng là lúc mấy quán thức ăn sáng đều đang rất đông, mọi người đi làm hay đi học đều vội vàng tới đây mua đồ ăn sáng ăn một miếng, Khương Nghệ hỏi Tần Tổng muốn ăn gì, Tần Tổng nhìn nhìn một chút: “Cậu xem rồi gọi đi, gọi một phần là được, tôi với cậu là hai phần.”

Khương Nghệ nhìn anh, hơi nhú mồm: “Cậu đứng một bên đợi một chút.”

Tần Tổng không biết cậu định làm gì, hoàn cảnh của nơi này làm cho anh quả thực có chút hơi khó mà chịu

nổi, hôm qua dù thế nào cũng là buổi tối, hôm nay trên mặt đất chất chồng một đồng đĩa bần đúng là có chút đánh thẳng vào thị giác của anh, anh thật không ngờ rằng mình lại vẫn có thể chịu nổi.

Đợi một lúc, Khương Nghệ xách theo hai cái túi, chen ra khỏi đám người, sau đó dẫn Tần Tổng chạy vào trong một cái ngõ, ngõ không dài, cuối ngõ có một cây hòe già, dưới cây có đặt một cái bàn đá vuông và mấy cái ghế đá, chuyên để cho các cụ già ngồi hóng gió, chơi cờ buổi chiều.

Khương Nghệ đặt đồ ăn sáng lên một góc bàn đá: “Ngồi đi.”

Tần Tổng dựa xe đạp bên thân cây, ngồi đối diện Khương Nghệ.

Khương Nghệ mở hộp nhựa đựng đồ ăn ra, thay đổi địa điểm đồng thời phía đối diện cũng chỉ có Khương Nghệ, lông mày Tần Tổng đã giãn ra, anh cố gắng để bản thân không nhớ tới một chậu bát đĩa chất đồng đầy dầu mỡ vừa rồi, vừa định cầm thìa dùng một lần ăn hai miếng, còn chưa kịp làm gì Khương Nghệ đã nói: “Cậu nhắm mắt lại.”

“Làm gì?”

“Bây giờ tôi sẽ thôi miên cậu.”

Tần Tổng cực kì sảng khoái nhắm mắt lại.

Khương Nghệ nhìn Tần Tổng đang nhắm mắt trước mặt mình, nhân cơ hội hân gió một cái, sau đó mới nói: “Cậu tưởng tượng bây giờ cậu đang ngồi trong một phòng ăn xa hoa, dưới chân là sàn nhà lát đá hoa cương sạch sẽ trong suốt có thể soi gương, bộ dụng cụ ăn sáng lấp lánh có thể tiêu độc, dùng xong có bốn mươi ngày tìm cũng không tìm ra nổi một con vi khuẩn, ở một nơi như vậy, có một anh phục vụ cực kì đẹp trai đẩy xe thức ăn tới đưa thức ăn sáng cho cậu.”

Tần Tổng nhắm mắt lại, khước môi cong lên nghe cậu miêu tả, Khương Nghệ thấy anh cười, trong lòng cũng cảm thấy ngứa ngáy, cậu cầm thìa đưa tới bên miệng Tần Tổng: “Nào, há miệng ra.”

Tần Tổng rất phối hợp mà há miệng ra, Khương Nghệ vì để cho anh không nhận ra tâm tư của mình nên thô lỗ nhét luôn cái thìa lại trong miệng anh: “Cảm nhận thử xem cậu đang ăn món gì?”

Tần Tổng ngậm thìa trong miệng, nếm thử thức ăn trên thìa, sau đó thì rút cái thìa ra: “Đậu phụ nóng.”

“Sai rồi! Đây chính là đậu phụ nóng do đầu bếp đẳng cấp đặc biệt nấu riêng cho cậu ăn, không hề độc hại, không ô nhiễm, không có vi khuẩn.”

Tần Tổng mở mắt ra nhìn cậu: “Cảm ơn nhé, Nghệ đại sư.”

Khương Nghệ tùy cơ ứng biến, mau chóng kéo gần quan hệ của hai người lại: “Khách khí gì chứ, đều là anh em cả mà.”

10. Chương 10

Ăn sáng xong, Khương Nghệ cầm theo bóng, tạm biệt Tần Tổng, tâm tình cả một buổi sáng này của cậu rất tốt, Tần Tổng quả nhiên tính cách không tệ, thoải mái lại rất đàn ông, không hổ là người đàn ông mà mình thích, trước đây không dám làm liều, còn tưởng rằng cậu ấy đối với mình không đội trời chung, không ngờ lúc ở chung lại tự nhiên tới vậy, chỉ bằng vài lời là đã có thể lập thành một loại hữu nghị nào đó ngay trong tầm tay.

Khương Nghệ hiếm có khi lại không hề tới lớp muộn, trong phòng học có vài bạn học dù là trong trường Thập Bát vẫn chăm chỉ học hành cẩn thận, thấy cậu tới đều tưởng hôm nay mặt trời mọc đằng Tây, Khương Nghệ đặt bóng lên ghế ngồi, lấy sách giáo khoa muốn học hành nghiêm túc giống Tần Tổng, lật hai trang lại thực sự đọc không nổi, không thể làm gì hơn là đành nằm sấp lên bàn, ngủ.

Vương Thiệu Dương bình bịch chạy vọt vào lớp đúng lúc Khương Nghệ đang ngủ say, Vương Thiệu Dương lay cậu một lúc cũng không tỉnh lại, giáo viên chủ nhiệm vào lớp thấy Khương Nghệ gục đầu xuống bàn học cũng đã tập mãi thành quen, trường học như thế này vẫn luôn quán triệt: thích học hay không thích học cũng sẽ không can thiệp tới tư tưởng của học sinh, thế nên cho dù Khương Nghệ có ngủ từ sáng tới tận tối cũng sẽ không có ai nói cậu câu nào.

Khương Nghệ mơ mơ màng màng tỉnh ngủ, là khi đã ba tiết học trôi qua, cậu chậm rãi xoay người, ngẩng đầu lên liền thấy Trương bốn mắt đang nằm nhoài phía đối diện nhìn mình, Trương bốn mắt nhìn cậu xong liền nhanh miệng hỏi: “Anh Nghệ, hôm qua mọi người đi chơi bóng hả?”

“Ừ.”

“Nghe Vương Thiệu Dương nói hai người chơi cùng phe với Tần Tổng?”

“Ừ.”

“Em thấy Tần Tổng thật lợi hại! Hai người hợp tác với nhau, vô địch thiên hạ luôn rồi.”

Vương Thiệu Dương bước tới: “Mày võ mông ngựa vang quá đấy.”

Khương Nghệ nhắc chân đạp cậu ta một cái: “Đừng có cân thăng bốn mắt nói sự thật.”

Vương Thiệu Dương đứng ngay trước bàn học của Khương Nghệ: “Anh Nghệ, anh với Tần Tổng thế này coi như là tiêu tán hận thù rồi à?”

“Mày không hiểu đâu, thiết lập quan hệ hữu nghị với cậu ta thì tốt hơn nhiều so với trở thành kẻ thù.”

Vương Thiếu Dương nghĩ một lúc, đúng là thật không thể hiểu nổi, cậu ta nhớ tới báo cáo của một đàn em hôm qua: “Đúng rồi, hôm qua Trần Thần lớp sáu bị bắt nạt ở bên ngoài.”

“Có chuyện gì vậy?”

“Nó tới bệnh viện đưa cơm cho mẹ, bị cướp ngay trên đường.”

“Trần béo đó nếu bớt béo đi một chút có khi có thể chạy nhanh hơn đấy.”

Buổi chiều, sau khi tan học, Trần Thần lau nước mắt, trực tiếp tới tìm Khương Nghệ: “Anh Nghệ, em bị cướp mất 200 đồng tiền tiêu vặt rồi.”

Khương Nghệ khẽ gật đầu với nó: “Đi, đoạt lại tiền về cho mày.”

Trần béo đưa mấy người Khương Nghệ tới nơi bị cướp ngày hôm qua, quả nhiên có bốn, năm tên cũng nhuộm tóc vàng giống Khương Nghệ, đang đứng một chỗ hút thuốc, Khương Nghệ vất túi bóng rổ qua vai, nói: “Mấy anh em hôm qua lời lãi thế nào?”

Một tên trong đó hình như nhận ra Khương Nghệ, gã ngậm điều thuốc, chĩa về phía Khương Nghệ, nhả ra một hơi khói: “Đây còn không phải là đại ca của trường Thập Bát sao.”

“Đúng vậy, thanh danh của tôi đúng là vang dội quá mà.”

“Mày không biết tao là ai?”

Khương Nghệ liếc gã một cái: “Tôi đếch cần biết anh là ai, trả tiền cho tên mập này ngay, hôm nay có thể bớt cho anh một trận đánh.”

“Tiểu tử này, mày đừng có mà làm bừa.”

“Mau lên.”

“Nếu tao nói...”

Chữ “không” còn chưa kịp phun ra khỏi mồm tên đầu vàng đã bị Khương Nghệ đập một cú tới, ánh mắt cậu mang theo sự tàn nhẫn: “Tôi có cho anh nói không sao.”

Mấy tên đối diện thấy đồng bọn vừa lên đã bị hạ gục, ủa lên ngay lập tức, Khương Nghệ có chuẩn bị mà đến, mang theo mấy đàn em chuyên kéo bè kéo lũ đánh nhau, cậu cũng không cần biết những người khác đánh thế nào, trực tiếp vừa khiêu khích vừa đánh người, tên kia cũng có thân thủ không tệ, ngoại trừ cú đầu tiên bị đá có chút mơ hồ thì cơ bản đều có thể đỡ được, Khương Nghệ không phải là dân chuyên đánh nhau, thế nhưng động tác hiểm ở chỗ nhanh, chuẩn, tàn nhẫn, đối phương mới đánh cậu một cái, cậu đã có thể phản kích tới ba, bốn lần, tuyệt không hề chịu thiệt, mục đích của cậu hôm nay chính là đoạt lại tiền cho Trần béo, thế nên mỗi lần ra tay đều tấn công về phía túi quần của đầu vàng, lúc mới đầu, đầu vàng còn không có phản ứng gì, giao thủ được một hiệp mới bắt đầu phát hiện có chuyện không ổn: “Con mẹ nó, mày làm gì đấy?”

Khương Nghệ nhanh tay tụt quần gã, đầu vàng kéo ngay lại, vẻ mặt khó có thể tin nổi: “Mẹ mày, mày bao nhiêu tuổi rồi? Đánh nhau còn thích tụt quần người ta?!”

Khương Nghệ căn bản không thèm đáp trả gã, thừa dịp đối phương không chú ý, vung một quyền lên mặt gã, đầu vàng bị đánh tới ong đầu, hai tay vẫn còn đang giữ lấy quần không kịp tránh.

Khương Nghệ thừa dịp gã đang bảo vệ quần, trực tiếp thò chân ra đá lên chân gã, đầu vàng thật sự không tránh được nữa chỉ đành phải bỏ tay ra khỏi quần, Khương Nghệ tùy cơ ứng biến cấp tốc thò tay vào túi quần của đối phương, móc ra được một xấp tiền mặt.

Cậu rút 200 đồng từ trong xấp tiền ra, sau đó ném tiền trở lại, đầu vàng bình thường cướp tiền đều là dọa người rồi chờ họ tự nguyện nộp tiền ra, ai ngờ Khương Nghệ lại tụt quần gã, cướp tiền trắng trợn, gã chưa từng thấy có học sinh nào lưu manh tới vậy, đầu vàng cầm xấp tiền kiểm được trong vòng mấy ngày nay, tàn bạo mắng: “Con mẹ mày, hôm nay mày đừng nghĩ tới chuyện về!”

Khương Nghệ cầm tiền nhét vào trong túi của Trần béo, bịt miệng túi lại: “Mau giảm cân đi để còn chạy được cho nhanh.”

Trần Thần oan ức, vừa tẩu thoát vừa cảm ơn: “Anh Nghệ, mặt anh bị sưng lên kia.”

“Sưng thì có làm sao, làm gì có anh hùng nào đánh nhau lại không bị thương?” Lời còn chưa nói xong, đầu vàng đã định tới đề Khương Nghệ ra mà đánh, Khương Nghệ cảm nhận được đằng sau có người tập kích liền nhấc chân bỏ chạy, vừa chạy vừa lấy điện thoại di động báo cảnh sát: “Tôi khuyên anh đừng có đuổi theo, anh cướp tiền không ít, rất dễ vào đồn uống trà!”

Vương Thiếu Dương thấy Khương Nghệ rút lui cũng mang theo một đám đàn em sau lưng, ra khỏi ngõ nhỏ chính là phố xá đông đúc, mấy tên đầu vàng này dù sao cũng không có gan ẩu đả trước mặt mọi người.

Khương Nghệ nhanh chóng chạy ra khỏi ngõ, nhưng cũng không hề dừng lại, lúc cậu vừa mới chạy ra ngoài đã nhìn thấy Tần Tổng đạp xe chạy lướt qua, cậu vừa định chạy đuổi theo hướng mà Tần Tổng biến mất lúc này thì đã thấy Tần Tổng nhanh chóng đạp trở lại trước mắt mình, cậu dừng bước, thở hồng hộc, chờ tới khi Tần Tổng đã tới ngay trước mặt mới hít sâu một hơi, sau đó nhếch miệng, chào: “Khéo thật.”

Tần Tổng nhìn khuôn mặt sưng tấy của cậu, nhú mày: “Đi đánh nhau?”

“À, đi đòi lại tiền cho bạn học bị cướp.”

“Đi cùng ai?”

Khương Nghệ ngược mắt nhìn anh một chút: “Không có ai cả, cậu đèo tôi đi một đoạn nhé?”

Tần Tổng quay đầu liếc mắt nhìn xe đạp địa hình không có yên sau của mình: “Cậu ngồi phía trước?”

Khương Nghệ nhìn nhìn, quả thực là có chút nóng lòng muốn thử: “Thử thế này nhé? Tôi giẫm lên hai bên lốp bánh xe sau.”

Tần Tổng nhìn lại hai bên chốt vừa ngắn lại nhỏ của lốp bánh sau: “Không vững đâu.”

Khương Nghệ dứt bỏ sinh tử, lẩm liệt nói: “Không sao đâu, tôi bám vào người cậu.”

Trước khi leo lên xe của Tần Tổng, Khương Nghệ còn giả vờ khách khí một chút: “Tôi bám vào eo cậu, không ngại chứ?”

Tần Tổng nhú mày, nhìn cậu: “Cậu có coi tôi là anh em không?”

“Coi.”

“Vậy để ý chuyện đó làm gì.”

“Phóng khoáng.”

11. Chương 11

Khương Nghệ bước lên xe đạp của Tần Tổng, hai tay từ từ đỡ lấy eo Tần Tổng, Tần Tổng chờ cậu đứng xong mới hỏi: “Đi đâu đây?”

Khương Nghệ thật vất vả mới có thể chạm vào người Tần Tổng một lần, cũng không nghĩ tới chuyện vừa mới thân thiết một chút đã mời người ta tới nhà ngay, cậu xoa xoa khuôn mặt lúc này bị trúng một đấm, mừng thầm mà nói: “Cậu đưa tôi tới tiệm thuốc mua chút cồn iốt bôi với.”

“Được, cậu đứng vững.”

Khương Nghệ bị thương trên mặt, nhưng lại được đứng trên xe đạp của Tần Tổng, còn được bám vào eo Tần Tổng, cậu cảm giác gió thổi vào mặt cũng có vị ngọt, khoe miệng vị đánh nứt ra vẫn không nhin được mà nhếch miệng cười, sau đó bị ảnh hưởng tới vết thương, kêu “ai u” hai tiếng, trong lòng vẫn rất vui vẻ.

Tần Tổng thấy cậu nhỏ giọng kêu nhưng vẫn nhin đau, tốc độ đạp xe càng nhanh hơn, tới cửa tiệm thuốc, Khương Nghệ xuống xe, Tần Tổng để cậu trông xe, còn mình thì vào tiệm mua thuốc.

Khương Nghệ thấy anh xách bịch to, túi nhỏ đi ra, vừa định tìm thêm một cái cố, Tần Tổng lại nói: “Tìm một chỗ giúp cậu xử lý một chút.”

Khương Nghệ đồng ý cực quyết đoán: “Lúc này đạp xe tôi thấy có một cái công viên.”

“Ừ, đi thôi.”

Hai người nhanh chóng bon bon chạy xe tới công viên, Tần Tổng dựng xe một bên, Khương Nghệ tìm một cái ghế dài ngồi xuống, Tần Tổng cầm thuốc vừa mới mua đứng trước mặt cậu, cúi đầu nhìn: “Tôi giúp cậu nhé?”

Khương Nghệ ngửa đầu, sáng khoái nói: “Đến đi.”

Tần Tổng đặt túi xuống ghế dài, sau đó lấy cồn iốt và bông ngoáy tai ra, anh chuẩn bị kĩ càng mọi thứ rồi ngồi xổm trước mặt Khương Nghệ, Khương Nghệ cúi đầu lập tức lọt vào tầm mắt của Tần Tổng, cậu vừa định nhếch miệng cười, ai ngờ Tần Tổng lại nhàn nhạt nói: “Đừng cười.”

Khương Nghệ nhanh lẹ ngậm miệng lại, mắt vẫn nhìn anh chăm chăm.

Tần Tổng nhìn đôi mắt đảo tới đảo lui của cậu, trong lòng ngứa ngáy, chỉ muốn ôm lấy cổ cậu, hôn cậu một cái, anh và Khương Nghệ cùng nhìn nhau hai giây rồi anh mới giải thích: “Đừng làm ảnh hưởng tới vết thương.”

Nói xong mở hộp cồn iốt ra, cầm bông ngoáy tai lên giúp cậu tiêu độc, chút vết thương nho nhỏ này đối với Khương Nghệ chẳng chút đáng kể, trước đây cậu đánh nhau ẩu đả còn từng bị thương nặng hơn thế này, cậu thấy Tần Tổng cẩn cẩn thận thận giúp mình xử lý vết thương, đột nhiên nói: “Không ngờ cậu còn rất ôn nhu đấy?”

Tần Tổng ngược mắt nhìn cậu một chút, không lên tiếng.

Khương Nghệ cười ngây ngô hai tiếng: “Cái đó gọi là gì ấy nhỉ? Con người sắt đá cũng biết nhu tình?”

“Đừng có dùng thành ngữ lung tung.”

Tần Tổng giúp cậu xử lý vết thương xong xuôi rồi vút bông ngoáy tai đã dùng đi, hai người cũng không nói với nhau nhiều, lúc đang định về nhà, Khương Nghệ đột nhiên có động tác, cậu giơ ngón tay, ra hiệu Tần Tổng chớ lên tiếng, động tác và hô hấp của Tần Tổng đều nhẹ hơn nhiều, Khương Nghệ vấy tay với anh, ý bảo anh ngồi xuống bên cạnh mình, chờ Tần Tổng ngồi xuống rồi, Khương Nghệ mới ghé sát tai anh, nhỏ giọng nói: “Cậu nghe thử tiếng động sau lưng xem.”

Sau lưng họ là một rừng cây nhỏ, lúc này sắc trời đã hơi tối, trong rừng cây nhỏ lúc ẩn lúc hiện vang lên vài tiếng rên rỉ, Khương Nghệ nháy mắt với anh, làm khẩu hình “Dã yên ương”.

Tần Tổng nhướn mày nhìn vẻ hưng phấn vì nghe lén lóe lên trong mắt cậu, cũng trả lại cho cậu khẩu hình “Lưu manh”.

Hai người ngồi trên ghế dài nghe tận mười phút mới quyết định trở về nhà, Khương Nghệ đứng sau xe đạp đang hoàng trịnh trọng phê bình: “Sự văn minh của thành thị vẫn chưa được kiện toàn, tố chất của cư dân còn phải nâng cao thêm.”

Tần Tổng cảm nhận được bàn tay Khương Nghệ đặt trên eo mình, tùy tiện hỏi một câu: “Từng có bạn gái chưa?”

“Chưa, không vội, sau này hẵng tính, cậu thì sao?”

“Không có.”

Tần Tổng hỏi vậy, Khương Nghệ mới đột nhiên nhớ tới chuyện mình vẫn còn chưa biết Tần Tổng thích nam hay nữ, cậu đẩy đầu đều là chuyện mình thích Tần Tổng nhưng lại quên mất vấn đề mấu chốt nhất! Cậu đột nhiên có chút xoắn xuýt, nhớ đâu Tần Tổng là thẳng vậy mình thông đồng kiểu gì bây giờ, cậu mang theo ý thăm dò, hỏi một câu: “Cậu thích loại con gái thế nào?”

Tần Tổng không chút do dự trả lời: “Tôi không thích con gái.”

“Hả??” Khương Nghệ không ngờ rằng trên trời có cái bánh khổng lồ rơi xuống lại đập trúng đầu mình, cậu có chút kích động: “Vậy cậu thích con trai à?”

“Ừ, cậu kì thị người đồng tính?”

“Sao có thể! Vậy cậu đã có người con trai mà mình thích chưa?”

“Rồi.”

Khương Nghệ cảm thấy cái bánh vừa rơi xuống đã biến ngay thành tảng đá, trong lòng có chút rầu rĩ, cảm thấy mình cũng không nên níu kéo hơn nữa, thăm mền nửa năm cũng không có kết quả, tối nay nhất định

là tội của thất tình rồi, cậu che giấu một chút tâm tư của mình, nhìn thì bát quái như trong lòng lại như tro tàn, nói: “Cậu thế này gọi là yêu sớm đấy, hai người yêu nhau bao lâu rồi.”

“Vẫn chưa ở bên nhau, cậu ấy không biết.”

Tâm tình vừa xám xịt của Khương Nghệ bỗng chốc rực rỡ muôn màu, tâm tình lên xuống trập trùng hơn cả đường núi: “Cậu thăm mền sao?”

“Ừm.”

Khương Nghệ vừa nghe thấy vội vàng nói hươu nói vượn, đổi trắng thay đen, tự tìm một cơ hội cho mình: “Cậu đừng chê tôi nhiều chuyện, thăm mền thăm lăm, cậu tuyệt đối đừng nói ra, cậu muốn nói còn không biết người ta nghĩ thế nào, nhờ thổ lộ rồi hai người các cậu ngay cả làm bạn bè cũng không thể nữa, cậu không phải sẽ còn thương tâm hơn sao, cậu bây giờ chớ để cho tâm tình mình che mắt, cảm thấy không phải cậu ta thì không thể, đó chính là một giấc mơ của tuổi thanh xuân mà thôi, căn bản không thể thành hiện thực! Chỉ qua vài ngày là sẽ quên mất, cậu nói thử xem, chúng ta bây giờ đều đang học lớp 11 rồi, tới lớp 12 nhất định mỗi người đi một ngã, đối tượng cậu thăm mền có thể đăng kí thi rồi học cùng một trường với cậu chắc?”

“Không thể, cậu ấy học dốt lắm.”

“Thấy chưa! Thế nên cậu thăm mền chắc chắn không có kết quả, cậu trực tiếp bỏ cuộc đi, không bằng nhìn những người xung quanh cậu nhiều thêm một chút, chắc chắn có không ít người cũng có ý với cậu.” Khương Nghệ đứng sau ưỡn ngực hét trong lòng: Ví dụ như tôi này! Nhìn tôi nhiều thêm một chút đi!

Nói một hồi, nghiêm nhiên đã quên mất chuyện mình đã thăm mền người ta cả nửa năm nay.

Tần Tổng nghe mấy lời nói bậy về giấc mộng kia cả nửa ngày: “Những chuyện này cũng không phải là trọng điểm.”

“Hả? Vậy trọng điểm là gì?”

Tần Tổng hiếm có lúc lại ỉu rù: “Trọng điểm là tôi phát hiện, cậu ấy hình như là thẳng.”

Khương Nghệ hưng phấn tới sắp nhảy ra khỏi xe, thẳng càng tốt, thẳng thì càng không nên thổ lộ, cậu tỏ vẻ an ủi Tần Tổng một chút, nhân cơ hội tự quảng cáo bản thân: “Cậu thật thắm, mà thôi cũng đừng để trong lòng, tuy rằng cậu vừa mất đi một đối tượng thăm mền là thẳng nhưng lại nhiều hơn một người anh em cũng là cong.”

Tần Tổng trong một khoảng thời gian ngắn còn chưa kịp hiểu ý của Khương Nghệ, im lặng vài giây đột nhiên kịp phản ứng, xe phanh gấp tới độ suýt chút nữa Khương Nghệ đã văng khỏi xe, Khương Nghệ bị dọa tới ôm eo Tần Tổng thật chặt, thuận thế nằm nhoài trên lưng anh: “Cậu làm gì vậy?”

Tần Tổng ho nhẹ một tiếng: “Không có gì đâu.”

Khương Nghệ lưu luyến không rời mà đứng thẳng lại từ trên lưng Tần Tổng, nói tiếp: “Cậu đừng thương tâm, hôm khác tôi mời cậu uống rượu.”

12. Chương 12

Một buổi tối này, tâm tình của hai người đều vô cùng nhấp nhô, lúc cao lúc thấp, lúc cực vui sướng, lúc đau thương, đêm đó, nằm trên giường Khương Nghệ mấy search baidu mấy câu chuyện súp gà cho tâm hồn, gửi cho Tần Tổng.

Một lát sau, bên kia nhắn lại: “Tôi không sao.”

Khương Nghệ nhìn ba chữ đơn giản vừa bổ não ra hình ảnh Tần Tổng vì đối tượng thâm mến là thằng nam mà thương tâm gần chết, cậu vừa đau lòng cho Tần Tổng vừa nghĩ đến chuyện phải làm sao để anh mới có thể thoát ra khỏi bóng đen thất tình, mau mau chạy vào trong trái tim mình.

Ngày hôm sau, Khương Nghệ ngồi trong phòng học trầm tư suy nghĩ cả nửa ngày, cuối cùng quyết định hỏi chuyên gia cố vấn tình cảm trong lớp, bạn học Tề Thanh Bình một chút.

Tề Thanh Bình ôm quyển tạp chí mới ra, cầm gương soi, Khương Nghệ đập đập ghế ngồi của cô từ đằng sau: “Chuồn chuồn đốm đáng.”

Tề Thanh Bình quay đầu lại nhìn cậu: “Làm cái gì đấy?”

Khương Nghệ khiêm tốn thỉnh giáo: “Người tôi yêu thất tình, tôi nên làm thế nào để có thể nhân cơ hội này chen chân vào luôn?”

Tề Thanh Bình cầm son môi, thử màu lên tay: “Ngày ngày đều tới an ủi cậu ta, tận lực như hình với bóng với cậu ta, mỗi ngày đều hỏi han ân cần.”

Khương Nghệ nghĩ một chút, cảm thấy hơi khó khăn: “Tôi đây là thích người khác trường, điều kiện khá khó khăn, hành động luôn bị hạn chế.”

“Mỹ thiếu niên trường nào bị cậu coi trọng vậy?”

“Nhất trung.”

Cây son môi của Tề Thanh Bình thiếu chút nữa đã gãy đôi: “Mẹ ơi, lợi hại, cậu đây là muốn gả vào nhà cao cửa rộng đấy hả.”

“Phi.”

“Mấy ngày nữa không phải là đội bóng trường mình sẽ sang Nhất trung đấu bóng sao?”

“Sao tôi lại không biết?”

“Đội bóng rổ trường ta bị cậu chinh tới chớ cũng không bằng, Đoạn Bình với cậu như nước với lửa, nói cho cậu biết mới là lạ đấy.”

Khương Nghệ một mặt đầy ghét bỏ: “Chơi nát không bằng tôi mà cũng không muốn nói?”

Tề Thanh Bình nhìn khuôn mặt môi hồng răng trắng của Khương Nghệ, nghĩ một lát: “Tôi có cách đưa cậu vào Nhất trung rồi.”

“Làm thế nào để vào cơ, đánh Đoạn Bình cho tàn phế rồi ép nó cho tôi vào đội?”

“Sao mà được, học sinh trong trường đứa nào không phục cậu đều tụ ở đội bóng rổ cả.”

“Thế phải làm sao bây giờ?”

“Cứ để tôi sắp xếp.”

Kế hoạch của Tề Thanh Bình mãi cho tới tận lúc tới phòng hóa trang, Khương Nghệ mới biết mình sắp gặp phải tai ương gì.

“Đội cổ vũ???”

Tề Thanh Bình cầm miếng mút thoa phấn lên mặt cậu: “Đoạn Bình chắc chắn sẽ không đưa cậu đi theo, cậu chỉ có thể trà trộn vào với chúng tôi, sau khi vào rồi, cậu có thể tự do hoạt động.”

“Tôi nhất định phải trang điểm, mặc váy ngắn?”

Tề Thanh Bình nhìn nước da trắng hơn cả gôm của Khương Nghệ, ghen tị tới nguyền rủa: “Cửa lớn của Nhất trung khó vào lắm, cậu vì tình yêu đành hi sinh một chút đi.”

Khương Nghệ nghĩ lại thấy cũng đúng, cậu cảm thấy Tần Tổng có lẽ sẽ thật sự cảm thấy rất đau lòng, từ tin nhắn hai người gửi cho nhau là đã có thể thấy được, thực ra Tần Tổng cũng không hề nói gì, nhưng từ trong mỗi ánh mắt anh, Khương Nghệ lại đọc được câu “sinh ra đã định sẵn sẽ là kẻ cô độc”.

Lên lớp cũng không có cơ nào có thể mượn để hẹn Tần Tổng, bây giờ có một cơ hội thế này, có thể gặp người ta, Khương Nghệ cân nhắc trái phải một chút, cuối cùng cắn răng, giậm chân một cái: “Nào, nhớ trang điểm cho dễ nhìn một chút đấy nhé.”

Tề Thanh Bình giúp Khương Nghệ trang điểm xong, nhìn cậu chăm chăm đủ năm phút đồng hồ: “Nữ thần trạch nam.”

Khương Nghệ quay đầu lại soi gương, cũng bị sự hoàn hảo của mình làm cho sửng sốt: “Tôi không cần phải đội tóc giả à?”

“Không cần, tóc này của cậu cũng không ngắn lắm, để như vậy vừa anh khí vừa dễ nhìn, chỉ là người hơi bị cao, mà thôi cũng không vấn đề gì.”

Tề Thanh Bình lại ngắm cậu một hồi: “Mặt mũi này của cậu đúng là không hợp với khí tràng hổ báo của cậu tí nào cả.”

“Được rồi, váy đây, mau đi thay đồ đi.”

Đồng phục của các học sinh nữ đội cổ vũ vẫn khá là đúng quy củ, một cái váy, một đôi tất trắng dài trên gối, thân hình Khương Nghệ gầy gò, mặc váy vào, eo nhìn còn nhỏ hơn, nhìn từ xa còn tưởng là có nữ thần cao ráo nào đó đang đi tới.

Tề Thanh Bình vì muốn tránh đội bóng rổ mà cố tình đưa thành viên đội cổ vũ đi trước, Khương Nghệ đứng giữa cả đám con gái cứ như hạc giữa bầy gà, anh bảo vệ cứ nhìn cậu mãi rồi mới để cho mấy người vào trường.

Nhất trung giàu nứt đổ đổ vách, có sân bóng rổ chuyên nghiệp, Khương Nghệ hâm mộ quá chừng, trực tiếp giao hẹn với Tề Thanh Bình một chút: “Chờ mọi người xong việc tôi sẽ về ngay.”

Nói xong, cậu quẹo khỏi đoàn, gửi một tin nhắn ngắn cho Tần Tổng: “Cậu đang làm gì thế?”

Tần Tổng nhắn lại rất nhanh: “Đọc sách.”

“Trong lớp học?”

“Ừ.”

“Nhất trung của các cậu rộng quá, lớp học của cậu ở đâu?”

Vừa gửi tin đi, cuộc gọi của Tần Tổng đã lập tức tới, Khương Nghệ mấy ngày rồi không được nghe giọng nói của anh, lúc bắt máy còn có chút kích động, Tần Tổng đầu bên kia có chút không thể tin nổi mà hỏi: “Cậu đang ở trường tôi?”

“Phải.”

“Cậu đang ở đâu?”

“Hắn là đối diện thư viện.”

“Cậu chờ một chút, tôi tới tìm cậu.”

Cúp máy, Tần Tổng lập tức xông ra khỏi lớp, cả lớp nhìn theo bóng lưng của anh tới trọn tròn cả mắt, Lý Nham lặng lẽ xếp lại cái bàn vừa mới bị anh xô đổ, bắt đầu suy đoán xem “Báo nhỏ” là thần thánh phương nào.

Khương Nghệ vốn đang đứng ở một nơi đất trống vắng vẻ chờ Tần Tổng tới, ai ngờ cậu ăn mặc thực sự là quá bắt mắt, eo nhỏ chân dài, lại mặc đồng phục cổ vũ đứng đó, ai đi ngang qua cũng phải nhìn một cái, còn có một bạn nam tỏ ra vô cùng si mê, da mặt Khương Nghệ có dày hơn nữa cũng không thể chịu nổi việc bị nhìn chăm chú như vậy, cậu tìm một cái cây, trốn ra đằng sau.

Tần Tổng chạy thẳng từ phòng học tới, phát hiện đối diện thư viện không hề thấy bóng dáng của Khương Nghệ đâu, anh xoay xoay hai vòng, vừa định gọi điện cho Khương Nghệ, liền nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân, anh lập tức quay lại, Khương Nghệ mang theo nụ cười xán lạn lọt vào tầm mắt anh, nghiêng đầu chào anh: “Xin chào học trưởng.”

Tần Tổng đứng sững lại tại chỗ, anh hiển nhiên là không thể ngờ rằng lại gặp phải bộ dáng như vậy của Khương Nghệ, hai người bốn mắt nhìn nhau vài giây, Tần Tổng mới phát hiện có mấy bạn học đi ngang qua vẫn luôn nhìn về phía này, anh nhìn lướt qua mấy tên nam sinh cứ nhìn chăm chăm vào Khương Nghệ, nam sinh đối diện thấy sắc mặt anh khó coi đành nhanh chóng quay đầu ảo não đi mất, học sinh còn chưa vào lớp đi ngang qua không ít, anh cau mày kéo Khương Nghệ nhanh chóng đi ra sau thư viện, Khương Nghệ nhìn vẻ mặt của anh, dựa lên tường nhìn bộ quần áo mình đang mặc, cũng có chút ảo não: “Có phải là xấu lắm không.” Nói xong còn cười hắc hắc hai tiếng, móc một tờ giấy lau miệng ra khỏi túi váy, chùi sạch vết son môi không hề đậm: “Nhất trung các cậu nghiêm khắc quá, tôi muốn ghé thăm cậu một chút cũng phải hóa trang, cậu có ổn không, không còn đau lòng chuyện thất tình nữa đấy chứ?”

Tần Tổng nhìn cậu chùi son lung tung, giơ tay lên nắm chặt lấy cổ tay cậu, ánh mắt sâu thẳm nhìn khuôn mặt cười gượng gạo của Khương Nghệ: “Không xấu.”

Khương Nghệ khéo léo tránh tay anh, tiếp tục lấy giấy thô lỗ lau son dính trên môi, sau đó ngẩng đầu nhìn Tần Tổng, nở nụ cười xán lạn, cười hai tiếng: “Buồn cười lắm phải không ha ha.”

Tần Tổng nhìn đôi môi bị cậu lau tới mức đã hơi sưng lên, giọng nói khàn khàn cứng đờ hỏi một câu: “Có thể ôm cậu một cái không?”

Khương Nghệ lén lút khen ngợi bản thân, sau đó rất rộng lượng mà mở rộng vòng tay: “Cảm động rồi phải không! Lại đây, cánh tay này của người anh em đây sẵn sàng cho cậu mượn!”

13. Chương 13

Tần Tổng ôm cậu vào lòng, hai tay vòng qua, xiết thật chặt lấy tấm lưng cậu, Khương Nghệ mượn cơ hội, cũng ôm cổ anh, đặt đầu lên vai anh, cười hì hì: “Tôi có phải là tốt bụng lắm không.”

Tần Tổng buông cậu ra, giơ tay xoa nhẹ mái tóc vàng trên đầu cậu, cười với cậu: “Cực kì tốt luôn.”

“Hi hi.”

Tần Tổng khôi phục tâm tình, mở lời hỏi cậu: “Vào bằng cách nào thế?”

Khương Nghệ kéo kéo hai bên tất chân: “Đội bóng rổ trường tôi tới đây thi đấu.”

Tần Tổng hiếm có lúc lại kinh ngạc: “Thập Bát mặc váy chơi bóng rổ á?”

“Thôi đừng nói nữa, đội bóng rổ kia ngu xuẩn lắm, chơi ngu lại còn kiêu chảnh không chịu nổi, chơi không thắng được tôi nên không cho tôi tới đây đấu.” Nói xong còn tỏ vẻ tội nghiệp: “Chúng nó thi đấu không đưa tôi đi theo, thế nên tôi đành phải theo vào cùng đội cổ vũ.”

Tần Tổng nhìn cậu bĩu môi, ra chiều cáo trạng, liền kéo tay cậu đi thẳng về phía trước: “Dám bắt nạt cậu như vậy sao?”

“Phải á.”

“Tôi giúp cậu dạy cho chúng một bài học?”

“Thật không?”

“Ừm.”

Sân bóng rổ của Nhất trung được trang bị đầy đủ dụng cụ, thiết bị, lớp nào cũng có phòng thay quần áo

riêng, Tần Tổng đưa Khương Nghệ tới trước tủ cá nhân của mình, lấy một bộ đồ cầu thủ dự bị ra: “Không ngại mặc đồ của tôi chứ?”

“Đương nhiên là không ngại.”

Khương Nghệ nhận lấy, nói lời cảm ơn, thừa dịp Tần Tổng quay lưng lại thay đồ, cậu nhanh tay đắp áo lên mặt, ngửi một cái, cười hai tiếng trong lòng rồi lại thầm mắng bản thân đúng là biến thái, chờ bỏ quần áo xuống, Tần Tổng đã thay xong áo cầu thủ, đã ngồi xuống đi giày rồi, Khương Nghệ thầm tiếc rẻ, cảm khái đúng là được cái nọ thì mất cái kia, trong lòng cậu lại mắng yêu Tần Tổng: Thay quần áo nhanh như vậy làm gì, còn chưa kịp ngắm cơ bắp mà.

Khương Nghệ thở dài, chậm rãi cởi váy ra, lúc Tần Tổng quay lại, Khương Nghệ đã cởi hết đồ, chỉ còn lại một cái quần lót, anh không ngờ hình ảnh sau lưng lại gây sốc tới vậy, không khỏi có chút ghen lời: “Cậu...”

Khương Nghệ vô tội nhìn anh: “Sao thế?”

Tần Tổng nhìn cơ thể mảnh mà không quá gầy của cậu, lúc hoạt động còn ẩn hiện đường nét của bắp thịt, hạ thân mặc một cái quần lót tứ giác màu đen, hai chân thon dài cứ đung đưa trước mặt mình, lúc ẩn lúc hiện, lại không biết nên nói gì tiếp, ai ngờ Khương Nghệ lại chẳng chút lúng túng hỏi anh nhà vệ sinh ở đâu: “Tôi đi rửa mặt cái đã.”

Tần Tổng nhìn chằm chằm cậu cho tới tận khi cửa nhà vệ sinh đã đóng lại, mới đột nhiên dùng một tay bịt tai trái của mình lại, anh nhẹ nhàng thở ra một hơi, dựa vào tủ trong phòng thay quần áo chờ tai mình hạ nhiệt: Mặc quần áo lại rồi hãy đi rửa mặt thì khó lắm sao?

Mỹ phẩm của Tề Thanh Bình là loại không thấm nước, Khương Nghệ rửa mấy lần cũng không trôi đi được mấy, lúc ra ngoài, Tần Tổng không ở trong phòng thay quần áo, cậu cầm khăn mặt đặt bên cạnh lên lau lau mặt rồi mặc áo cầu thủ lên người, xong xuôi, cậu hét lên một tiếng gọi Tần Tổng, ai ngờ lại không có ai đáp lại, cậu cầm điện thoại lên nhìn, thấy có một tin nhắn chưa đọc, Tần Tổng gửi: Tới sân bóng trước.

Lúc Tần Tổng tới, đội bóng rổ của Nhất trung còn tưởng là mình bị hoa mắt, đội trưởng thấy anh, hai mắt sáng ngời ngay trong tức khắc: “Tần Tổng? Sao cậu lại tới đây?”

Ngữ khí Tần Tổng nhàn nhạt: “Chơi bóng.”

“Hôm nay chúng ta thi đấu với bên Thập Bát.”

“Tôi biết.”

“Có thật không đấy? Ha ha ha lâu quá rồi cậu không hề tham gia mấy cuộc thi đấu thể này.”

Tần Tổng không nói gì nữa, ngồi bên cạnh chờ đội trưởng thay người chơi, bạn học bị thay ra cũng không hề oán giận gì, với năng lực của Tần Tổng, lên sân đấu là thắng chắc rồi, khi chỉ còn một lúc nữa là sẽ tới giờ, đội trưởng đi tới bên cạnh Tần Tổng ngồi xuống: “Đừng chơi thô bạo quá, giữ thể diện cho người ta một chút.” Tần Tổng chỉnh lại dây giày của mình “Ừ” một tiếng, vừa định đứng dậy thì bị đội trưởng gọi giật lại: “Sao tai cậu đỏ thế? Không bị làm sao đấy chứ?”

Tần Tổng cảm nhận được nhiệt độ còn sót lại trên tai, nhìn thoáng qua, thấy Khương Nghệ vẫn chưa tới, mặt không biểu cảm trả lời: “Không sao cả.”

Mấy tên trong đội bóng rổ trường Thập Bát, trình độ xem xêm nhau, Đoạn Bình kiên cường tự mãn, mấy kĩ xảo của Khương Nghệ vẫn luôn không thể vào nổi mắt xanh của nó, địa vị của bóng rổ trong lòng nó vẫn luôn rất cao, Khương Nghệ tuy rằng kĩ thuật tốt thật nhưng từ trước tới giờ lại không để ý tới quy tắc thi đấu, điều này làm nó cảm thấy đúng là lãng phí tài nguyên, nếu nó mà là Khương Nghệ, chắc chắn có thể tạo ra cả một khoảng trời riêng cho Thập Bát, chứ không phải là cả ngày chỉ mang theo mấy thằng đệ chơi bóng luật rừng ở quảng trường.

Đoạn Bình tuy rằng huênh hoang nhưng mệnh lại bạc hơn cả giấy, từ lúc nhập học tới tận bây giờ vẫn luôn bị Khương Nghệ ức hiếp, tài nghệ không bằng người còn bị cậu chế giễu, nó muốn chơi ra chút thành tích để Khương Nghệ chống mắt lên mà nhìn cái đội ngũ tới chớ cũng không bằng trong miệng cậu này đạt được thành tích thế nào, ai ngờ lần nào cũng thua hết sức khó coi.

Khương Nghệ tới tận lúc mở màn được năm phút rồi mới chậm rãi bước tới cạnh Tề Thanh Bình, Tề Thanh Bình nhìn quần áo của cậu, hỏi: “Thay đồ của ai đấy?”

Khương Nghệ hơi chau mày, nhưng miệng lại cười đắc ý hai tiếng: “Bạn trai tôi.”

“Không phải là đối tượng thâm mến sao?”

“Tôi nghiện quá nói ra miệng một chút cũng không được à.”

“Ồ, cậu thích nói thế nào thì nói.” Nói xong còn chỉ về phía trước: “Tần Tổng kia.”

“Thấy rồi.”

“Năm phút, vào rổ ba quả.”

Khương Nghệ đắc ý nhìn Tần Tổng dẫn bóng dứt lên phía trước, chỉ thiếu mỗi điều tự mình giới thiệu: Kia chính là chủ nhân của bộ quần áo này đó.

Cậu nhìn tình huống trên sân một chút: “Đoạn Bình chơi thể không ổn, Tần Tổng chơi bóng tốt như vậy, căn bản không cùng đẳng cấp với bọn nó.”

“Vậy thì phải làm sao bây giờ, thua cũng không sao nhưng thua thảm quá thì mất mặt lắm.”

“Thì biết làm sao được giờ, tài nghệ không bằng người thì phải chịu thôi, cho nó học chút bài học, sau này mới có thể thành thật luyện kỹ thuật một chút, lúc nào cũng lý thuyết suông thì có tác dụng sao nổi.”

“Cậu ta chơi đúng là nhẹ nhàng quá rồi, có điều chúng ta cũng không thể thua thảm quá, không phải cậu...”

Lời Tề Thanh Bình còn chưa dứt, Tần Tổng đã ném được một quả ba điểm, Khương Nghệ cấp tốc trốn ra sau lưng Tề Thanh Bình hét lớn: “Tần Tổng!!!”

Một đám Nhất trung bên kia thấy có người cổ vũ liền lập tức la hét theo: “Trâu bò!!!”

Khương Nghệ hi hi vui vẻ hai tiếng, hét tiếp: “Tần Tổng!!!”

“Trâu bò!!!”

Tại Tề Thanh Bình bị cậu làm cho chấn động tới ngứa ngáy, đỡ eo, quay đầu mắng: “Khương Nghệ! Cái loại ăn cây táo rào cây sung!”

Chơi xong nửa trận, Thập Bát ngay cả một quả cũng không vào rổ, Đoạn Bình đã thấy Khương Nghệ đứng trước mặt Tề Thanh Bình vừa nói vừa cười từ lâu, không cần nghĩ cũng biết Khương Nghệ là do Tề Thanh Bình đưa tới, trong lòng nó tràn ngập sự đố kỵ, còn mang theo cảm giác sỉ nhục bị chế giễu, lúc nghỉ, Tề Thanh Bình gọi mấy người chơi bóng ra một chỗ: “Thua thảm quá, Đoạn Bình, cậu đừng cảm thấy bản thân kém cỏi, có thể đấu với Tần Tổng chỉ có Khương Nghệ thôi, các cậu căn bản là không cùng một trình độ với cậu ta, nửa sau của trận đấu để Khương Nghệ lên sân đi, còn có thể cứu vãn được một chút thể diện?”

Đoạn Bình nhìn điểm số đúng là không thể chấp nhận được, nó thích Tề Thanh Bình, cô nói gì nó cũng nghe, tuy không phục Khương Nghệ nhưng vẫn dùng ngữ khí bất thiện nói: “Thích thì ra mà đấu.”

Khương Nghệ vừa nghe thấy giọng điệu này của nó, đắp lại ngay: “Tôi không thích đấy thì sao.”

“Cậu!”

“Cậu có còn là đại ca của trường nữa không đấy?”

Khương Nghệ bị tình yêu làm mờ mắt, tí nữa đã quên mất mình cũng có trọng trách cứu vớt thể diện cho Thập Bát trung, hai bên so sánh với nhau, thua quá thảm, đúng là không dễ nhìn chút nào cả.

Khương Nghệ xoay người ngồi xuống, nghĩ một chút liền cầm điện thoại lên nhấn cho Tần Tổng một tin

ngắn: “Tôi đang đứng ở ngã rẽ nhân sinh, đang mê man quá.”

Tần Tổng ngồi đối diện sân bóng, cầm điện thoại lên nhìn, sau đó ngẩng đầu lên cười lại với Khương Nghệ: “Sao mà mê man?”

Khương Nghệ ôm di động than thở: “Anh em vì tôi mà ra mặt, giờ phút này tôi bởi tình thế bức bách nên nhất định phải đối đầu với anh em làm kẻ thù, tôi không nghĩ ra cách nào có thể vẹn cả đôi đường, không phải là do tôi đẹp trai quá nên mới khổ chứ?” Gửi tin nhắn xong, còn lén nháy mắt hai cái với Tần Tổng.

Tần Tổng vừa mới phát hiện đội bên kia đang xúm lại thành một đám, anh nghĩ hẳn là đang thương lượng cho Khương Nghệ vào trận: “Không sao đâu, nửa trận đầu giúp cậu dạy dỗ xong rồi, nửa trận sau hai chúng ta chơi với nhau.”

“Thế không được đâu, nhờ tôi thắng rồi, lại phá hoại tình hữu nghị hai chúng ta vừa xây đắp nên thì biết làm thế nào đây.”

“Tự tin thế cơ à?”

“Dù sao tôi cũng lợi hại mà.”

“Thế thì đơn giản thôi, nếu cậu thắng thì mời tôi ăn cơm một bữa.”

“Nếu thua thì sao?”

“Thì tôi mời cậu.”

Hai người thông đồng với nhau xong xuôi, Khương Nghệ đặt điện thoại xuống, nghiêm trang nói với Đoàn Bình: “Lấy đại cục làm trọng, ân oán cá nhân tạm dẹp sang một bên, tôi đấu với Tần Tổng, mấy người còn lại, các cậu giải quyết, đã bị đối phương dẫn trước rồi, đừng khinh địch, trước tiên phải cố gắng san bằng tỉ số đã, may ra còn có cơ hội, chúng ta tốc chiến tốc thắng mau đấu cho xong đi, tôi đói, còn vội đi ăn nữa.”

14. Chương 14

Nửa sau của trận đấu, thế cục đối với Thập Bát trung mà nói khá là lạc quan, Khương Nghệ nhìn chăm chú phòng bị Tần Tổng, không để anh dẫn bóng không chế trận đấu, hai người từng đấu bóng với nhau không ít lần, nhiều lần đều ở thế đối chọi gay gắt, ngấm phân cao thấp với nhau, đây là lần đầu tiên hai người ở hai phe đối lập sau khi trở thành bạn bè, Khương Nghệ vẫn không thể nào phát huy được tốt ngay trong một khoảng thời gian ngắn: “Sao tôi cứ cảm thấy hai ta đáng ra phải ở cùng một phe ấy nhỉ?”

Tần Tổng cong môi: “Chính là ở cùng một phe.”

Khương Nghệ nghĩ một lát, đầu như thế cũng không phải là biện pháp: “Nửa trận đầu không tính đi, nếu không tôi chắc chắn không thể thắng nổi cậu.”

“Không tính, nửa sau trận đấu mới bắt đầu.”

“Ai ném ít bóng vào rổ hơn thì người đó mời cơm người kia?”

“Được.”

“Vậy tôi không khách khí với cậu nữa.”

Tần Tổng héch héch cằm: “Chơi thôi.”

Thỏa thuận quy tắc trò chơi xong xuôi, Khương Nghệ quay đầu đổi vị trí, Đoạn Bình dẫn bóng vừa mới nghỉ xong cách thoát khỏi vòng vây đã thấy Khương Nghệ nhanh chóng chạy vọt tới từ phía sau, nó còn chưa kịp nhìn động tác đón bóng cụ thể thì đã thấy bóng vào ngay tay Khương Nghệ, Khương Nghệ dẫn bóng vọt qua phòng tuyến Nhất trung, trực tiếp tới ngay phía rổ, Tần Tổng không cho cậu có cơ hội trực tiếp ném rổ, nhảy lấy đà, trở tay một cái đập bóng ngược lại, Đoạn Bình đứng dưới rổ đón bóng muốn ném rổ lần hai ai ngờ lại bị Tần Tổng nhanh tay ngăn lại, nó thật sự không thể chung sống hòa bình với Khương Nghệ, bóng trên tay mình rõ ràng chỉ cần chuyển cho Khương Nghệ là có thể ăn điểm, nó lại cố tình sống chết cũng không buông tay, Khương Nghệ có mấy lần muốn nó chuyển bóng cho mình, nó đều không thèm để ý tới, Tần Tổng không cho cậu có thêm bất cứ cơ hội nào trực tiếp dẫn bóng đi, Khương Nghệ đành chỉ có thể giơ ngón tay fuck về phía Đoạn Bình đang ném bóng.

Tần Tổng cướp bóng, dẫn bóng truyền cho đội trưởng của Nhất trung, đội trưởng trực tiếp nhảy về phía vạch ném bóng, Đoạn Bình lần thứ hai phản công tại đường biên ngang, vừa cướp bóng chạy được vài bước, người đã bị đụng mạnh mà trượt ra ngoài, thành viên của Nhất trung phạm quy va chạm với đối thủ, nó vốn muốn hét lên bảo dừng lại, nhưng căn bản lại không có ai phản ứng lại nó, Khương Nghệ một người một ngựa dẫn bóng qua từng người, động tác gọn gàng nước chảy mây trôi, làm cho Đoạn Bình chơi ngu chỉ biết hoa cả mắt, hai lần lên rổ thành công, tránh được phòng thủ của Tần Tổng, qua vạch ném rổ thành công, Đoạn Bình vẫn chưa từng phủ nhận trình độ của Khương Nghệ, nhưng nó chính là đổ kị với Khương Nghệ, ghen tị nghĩ tại sao bản lĩnh này của Khương Nghệ lại không ở trên người mình, thế nên cho dù Khương Nghệ vào rổ, giành được điểm cho Thập Bát nó cũng không vui vẻ nổi, Khương Nghệ càng lợi hại lại càng làm cho nó lộ ra tài nghệ không bằng người, nửa trận sau cơ bản đều do Khương Nghệ và Tần Tổng đấu với nhau, hai người là kỳ phùng địch thủ, có thể chơi với đối thủ ngang thực lực đúng là một chuyện khiến cho người ta kích động lại sôi trào nhiệt huyết, mấy phút cuối cùng Đoạn Bình cuối cùng cũng không thể nhịn được nữa, nó trực tiếp giơ tay kêu dừng, một bụng tức giận chất vấn đội trưởng của Nhất trung: “Phạm lỗi va chạm rồi!!! Mày không nhìn thấy à?!”

Đội trưởng Nhất trung cười tới là vô tội: “Đừng giận, đừng giận, quy tắc này cũng không phải là do tôi định ra, tôi không có quyền lên tiếng ha ha.”

“Quyền lên tiếng?! Chơi bóng rổ văn minh thì cần gì phải có quyền với chả thế?”

Đội trưởng vẫn vô cùng vô tội nhìn Tần Tổng đang đứng một bên đập bóng, Đoạn Bình theo ánh mắt của cậu ta nhìn sang, nó có hơi sợ Tần Tổng, nửa trận đầu, Tần Tổng như một con mãnh hổ cắn chặt mình không buông, cũng là giáo bá mà khí tràng của Tần Tổng mạnh hơn nhiều so với Khương Nghệ vẫn luôn cà lờ phất phơ.

Nó mặc dù có chút chột dạ nhưng đấu bóng quả thực là quá uất ức: “Tần Tổng, Nhất trung mấy người chơi bóng trái với quy tắc, cậu không nói gì sao?”

Tần Tổng chỉ đập bóng, không biểu cảm nhìn nó: “Nói gì?”

“Mấy người chơi bóng không tuân thủ quy tắc thì làm sao mà tỉ số công bằng cho được?!”

“Quy tắc?”

“Tôi bị đụng phải bảy, tám lần rồi! Điểm của các người phải sửa lại!”

Tần Tổng gật đầu liếc nhìn đội trưởng Nhất trung: “Giải hữu nghị nhỉ?”

“Ừm.”

“Coi như cậu ta thắng đi.”

“Được, coi như là tùy tiện đấu một chút.”

Đoạn Bình chưa từng bị sỉ nhục như thế: “Mày có ý gì?”

Tần Tổng nhìn đồng hồ, ném bóng sang một bên: “Chả có ý gì cả, chỉ để cho cậu biết, ở cái sân bóng này, tôi cho cậu thắng thì cậu thắng, tôi cho người xử cậu, cậu cũng chỉ có thể chịu.” Nói xong liền dẫn người đội bóng tới khu nghỉ ngơi, chuẩn bị đi.

Khương Nghệ đứng một bên nhìn Tần Tổng cũng phải vỗ tay, Đoạn Bình này ở thì ngoại trừ tự cho mình là siêu phàm, thiếu tâm nhân, kĩ thuật kém, không biết khiêm tốn, lại chẳng có ý thức đoàn kết thì cũng không có khuyết điểm gì, cậu thấy mình đuổi được tỉ số tới sát nút, tâm tình cũng không tệ, trước khi đi Tần Tổng còn quay đầu lại, liếc mắt nhìn cậu, Khương Nghệ quay về phía anh nhếch miệng nở nụ cười, mấp máy môi không tiếng động nói: Tan học gấp lại.

Đoạn Bình đầy một bụng tức không có chỗ nào phát tiết, nó thấy Khương Nghệ mang nụ cười tươi rói trên mặt, lập tức cho rằng Khương Nghệ đang cười nhạo mình: “Mày chờ đấy!”

Khương Nghệ bị nó giận chó đánh mèo làm cho không hiểu gì: “Chờ cái gì cơ?”

“Tao nhất định sẽ đánh bại mày!!!”

Khương Nghệ nhìn bộ dạng trung nhị của Đoạn Bình, tỏ vẻ phong độ như đàn anh mà vỗ vỗ vai nó hai lần: “Được thôi, cậu cố gắng lên, Thập Bát trung trong tương lai đều trông cậy vào cậu.”

“Mày!”

“Thôi đừng nói nhảm nữa, đi mau lên, tôi còn đang có việc gấp đây.”

Sau khi kết thúc, Khương Nghệ cùng mấy người bạn học cùng trở về Thập Bát trung trước, cách giờ tan học còn khoảng hơn một giờ, cậu vừa mới ngồi vào lớp đã lập tức gửi một tin nhắn ngắn cho Tần Tổng: “Một chút nữa chúng ta gặp nhau ở quảng trường nhé.”

Tần Tổng nhắn lại rất nhanh: “Được.”

Sau khi tan học, Vương Thiếu Dương vốn định kéo Khương Nghệ về nhà mình cùng chơi game, ai ngờ Khương Nghệ chạy tới là nhanh: “Hôm nay có hẹn rồi! Để hôm khác rồi tính!”

Vương Thiếu Dương cầm đĩa trò chơi mới nhìn bóng lưng Khương Nghệ đi xa, trong lòng có chút sầu khổ, cậu ta vỗ vỗ hai cái lên người Trương bốn mắt: “Tao sợ là bị thất sủng rồi mày ạ, không biết lại có thằng đàn em nào mới lên nhập cung.”

Buổi chiều thi đấu, Tần Tổng thua Khương Nghệ hai quả, thế nên theo ước định thì bữa này Tần Tổng mời cơm, Khương Nghệ đã quen với đuôi xe đạp của Tần Tổng, cậu chào hỏi Tần Tổng một chút rồi trực tiếp nhảy lên, còn vũng vũng vàng vàng ôm lấy eo Tần Tổng: “Chiều nay cậu thật là đẹp trai!”

Tần Tổng chờ cậu ôm xong mới đạp xe: “Cậu đẹp trai hơn, nửa trận sau một mình cậu solo rồi không phải sao?”

“Hi hi.”

“Đi, ăn gì cậu chọn.”

Khương Nghệ cố tình chọn một quán hải sản nướng cũng không tệ lắm, hai người ngồi đối diện nhau, gọi một đồng món, Khương Nghệ còn gọi thêm hai chai bia: “Hôm trước đã nói sẽ mượn rượu tiêu sầu với cậu.”

Tần Tổng không biết nên giải thích với cậu đối tượng thâm mến của mình thực ra không phải là thằng nam mà chính là cậu thế nào, chỉ đành gật đầu nhận lấy cốc bia Khương Nghệ đưa, thành thật nói: “Tôi uống

rất ít rượu bia, tửu lượng cũng không được tốt lắm.”

Khương Nghệ thừa kế tửu lượng ngàn chén không say của bố mình, thế nên cũng không hiểu lắm: “Bia uống thích lắm, uống chút đi.”

Lúc đầu, hai người chỉ tùy tiện hàn huyên một hồi về một số vấn đề trong bóng rổ, nhưng dần dần, đề tài liền biến thành Khương Nghệ ngằm đút súp gà cho tâm hồn cho Tần Tổng, Tần Tổng mang về mặt phức tạp nghe Khương Nghệ ra sức an ủi mình, anh vô cùng muốn trực tiếp nói cho Khương Nghệ biết: Người kia chính là cậu đó, gốc ạ!!!

Thế nhưng anh vẫn còn nhớ tới câu kia của Khương Nghệ: Cậu tuyệt đối đừng thổ lộ, cậu nói xong còn không biết người ta sẽ nghĩ thế nào, nhờ thổ lộ xong, hai người ngay cả bạn bè cũng sẽ không thể làm nữa thì sao đây.

Khương Nghệ hoàn toàn không ngờ rằng mấy câu diên đảo thị phi trắng đen của mình lại được Tần Tổng khắc sâu trong lòng, cậu chỉ mới nghĩ tới chuyện làm thế nào để Tần Tổng mau chóng quên đối tượng thâm mến đi nhưng lại không biết rằng người kia lại chính là mình.

Một bữa này ăn xong, Khương Nghệ nghiêm nhiên cảm thấy mình đã có thể xuất bản một cuốn sách mang tên “Làm thế nào để an ủi bạn trai bị thất tình”, ai ngờ Tần Tổng lại càng lúc càng trầm mặc, Khương Nghệ cho rằng anh là bởi thất tình nên tinh thần mới không được tốt, trong lòng cậu cũng không vui vẻ gì, cậu hỏi anh: “Chúng ta về thôi chứ?”

Hai mắt Tần Tổng vô thần, không hề trả lời cậu, Khương Nghệ giơ tay lay lay hai lần, Tần Tổng vẫn không phản ứng gì: “Sẽ không phải là say rồi chứ?? Mới một chai bia thôi mà...”

Tần Tổng vốn định uống ít, anh biết tửu lượng mình không tốt, nhưng có lẽ bởi súp gà của Khương Nghệ hết bát này lại tới bát kia trút thẳng xuống, anh lại có nỗi khổ khó nói, kết quả, càng uống càng nhiều, cuối cùng bị say mất rồi.

Khương Nghệ thấy anh không phản ứng gì, trực tiếp móc ví ra tính tiền, cậu đỡ Tần Tổng ra ngoài, còn không quên gửi xe đạp của Tần Tổng lại quán ăn.

Ra ngoài còn tiện tay căn một chiếc taxi lại, cậu đỡ Tần Tổng lên rồi hỏi anh: “Nhà cậu ở đâu?”

Tần Tổng ngây ngốc nhìn cậu, không nói gì, tài xế vẫn luôn chờ Khương Nghệ đọc địa chỉ, mà Tần Tổng lại chỉ ngậm miệng không nói gì, Khương Nghệ không còn cách nào đành thăm dò hỏi một câu: “Hay là hôm nay ở lại nhà tôi nhé?”

Tần Tổng vẫn không mở miệng, nhưng lại đồng ý mà gật gật đầu.

Khương Nghệ đọc địa chỉ cho tài xế, trong lòng đột nhiên có chút kích động: Nhanh như vậy đã đồng sàng

cộng chăm rồi sao? Nhịn xuống nhịn xuống!!! Đừng có cười!!!

Hai người cơm nước xong vẫn còn sớm, bố mẹ Khương Nghệ vẫn chưa về nhà, cậu đỡ Tần Tổng vào trong nhà, Tần Tổng mơ mơ màng màng, mắt cũng không mở ra nổi, cậu dìu Tần Tổng vào phòng mình, để anh nằm xuống, lại vào nhà vệ sinh, tìm một cái khăn mặt mới giúp anh lau mặt, nghĩ một chút lại gọi điện cho Lưu Khiết Sương thông báo rằng mình đưa bạn học về nhà, hỏi nên làm gì để chăm sóc người bị say.

Khương Nghệ làm theo lời dặn của Lưu Khiết Sương, chuẩn bị một cốc trà giải rượu, chờ làm xong xuôi, cậu mới về lại phòng mình, im lặng nhìn Tần Tổng đang nằm trên giường.

Say rượu sẽ nháo, cậu vốn muốn xem xem Tần Tổng say rồi sẽ thế nào, ai ngờ Tần Tổng lại vô cùng trật tự, vẻ mặt cũng không tỉnh táo, ngầu ngầu như lúc bình thường, trái lại lại hơi có vẻ nhu thuận, Khương Nghệ nhìn anh chăm chăm một hồi cũng không định bước tới, cậu chỉ muốn nhìn như vậy mà thôi, đêm nay Tần Tổng ở trong phòng cậu, cậu muốn ngắm bao lâu thì ngắm bấy lâu.

Mấy phút sau, Tần Tổng vốn đang nằm lại đột nhiên ngồi phắt dậy, anh có chút mê man nhìn xung quanh, sau đó đột nhiên phát hiện ra Khương Nghệ đang dựa bên cửa.

Đôi mắt vốn không có thần thái gì của anh trong nháy mắt lại lập lòe ánh sáng, Khương Nghệ cứ tưởng là anh tỉnh rồi đang định bước tới, lại nghe thấy Tần Tổng nói: “Đừng cử động.”

“Hả?”

“Em đứng nguyên đó.”

Khương Nghệ rất phối hợp mà đứng ở cửa không nhúc nhích, Tần Tổng đứng lên đi tới trước mặt cậu, đôi mắt hết sức chăm chú nhìn cậu chăm chăm: “Tôi muốn đọc thơ cho em nghe.”

Khương Nghệ chớp mắt hai lần, không rõ ý anh: “Cậu nói gì cơ?”

Tần Tổng nghĩ một chút, tai trái bỗng đỏ ửng lên: “Là một bài thơ ngắn tôi viết riêng cho em.”

Khương Nghệ chỉ chỉ vào người mình: “Cho tôi á?”

“Ừm.”

“Được rồi, cậu đọc đi.”

Tần Tổng sau khi được đồng ý có vẻ vui vẻ hẳn lên, Khương Nghệ nhìn thấy chính bóng dáng mình trong đôi mắt đen láy của Tần Tổng, lại nghe thấy giọng nói của Tần Tổng bên tai, giọng nói khàn khàn của

người say, vừa thành thực lại vừa gợi cảm khiến lòng Khương Nghệ tê dại:

“Tôi nhìn em từ phía xa xa

Có biết bao nhiêu điều muốn nói

Nhưng sao em lại chạy nhanh thế

Tôi còn chưa kịp thốt thành lời

Em đã biến mất khỏi tầm mắt

Không thể đuổi theo, đành lẻ bóng

Bầu trời đêm kia muôn vàn sao

Tôi vốn định dừng chân ngắm nhá

Nhưng bất chợt lại nhớ tới em

Hai mắt em lấp lánh hơn sao

Em mới liếc nhìn tôi một cái

Cánh cổng tình ái tôi mở rộng

Em nhẹ nhàng bước vào tim tôi

Nơi ấy mảnh hoa hỏa nở rộ.”

Từng câu từng chữ Tần Tổng thốt ra xong, Khương Nghệ có chút ngơ ngác nhìn anh, cậu định nói: Cậu thật lợi hại, bên ngoài nhìn ngẫu nhiên vậy, ai ngờ còn biết đọc thơ tình.

Nhưng cậu còn chưa kịp nói gì, Tần Tổng đã trực tiếp ngả lên người cậu, Khương Nghệ ôm anh thở dài một hơi: “Cậu đúng là rất thích cậu ấy nhỉ.”

Ôm anh một hồi, Khương Nghệ mới đặt người đã ngủ say xuống giường nằm xuống, cậu nhắm khuôn mặt

say ngủ của Tần Tổng, khuôn mặt trần ngáp nhu tình nên thơ của thiếu niên, Khương Nghệ nằm nhoài bên cạnh Tần Tổng, chọt chọt cái mũi anh, trong lòng vừa phiền muộn lại mừng thầm: May mà người trong lòng cậu là thằng, nếu không tôi chắc chắn không thắng nổi cậu ta.

Cậu chọt mũi Tần Tổng xong, lại nhẹ nhàng chạm một cái lên đôi môi mỏng của anh, trong phòng yên tĩnh chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng của Tần Tổng cùng tiếng tim đập mạnh tới đình tai nhức óc của cậu, cậu quay đầu liếc mắt nhìn cánh cửa đã khóa trái, đôi mắt đảo đảo hai vòng, len lén hôn lên môi Tần Tổng một cái, cậu không dám dừng lại lâu, hôn một cái rồi lập tức lẩn sang một bên, nụ cười trên môi làm thế nào cũng không thể dập tắt: Hi hi, nụ hôn đầu của mình bị mất rồi.

15. Chương 15

Tần Tổng bị tiếng chuông báo thức của điện thoại di động đánh thức, anh cảm thấy đầu mình nặng trĩu, cau mày từ từ mở mắt ra mới phát hiện trần nhà hình như đã thay đổi, anh có chút không hiểu sao mình lại ở nơi này, đôi mắt đảo một vòng liền nhìn thấy người đang nằm ngủ bên cạnh.

Khương Nghệ đang chân duỗi tay chiếm hơn một nửa cái giường, Tần Tổng nghĩ một chút, mới nhớ ra hôm qua mình uống say đã cùng Khương Nghệ về nhà cậu, anh từ từ nghiêng người sang nhìn Khương Nghệ vẫn còn đang ngủ, lại còn ngáy khe khẽ, đôi mắt không tự chủ mà cong cong, anh một tay kê xuống dưới đầu, lẳng lặng nhìn một hồi, do dự không biết có nên gọi Khương Nghệ rời giường hay không, Khương Nghệ ngủ còn rất không ngoan, nằm gối đầu lên ngực anh một hồi rồi lại trở mình, khi Tần Tổng cho rằng cậu tỉnh ngủ rồi đang định gọi, ai ngờ chưa tới hai giây sau lại khò khò tiếp, Tần Tổng vừa định thốt ra cái tên kệt trong họng, cuối cùng lại biến thành một tiếng nín cười.

Anh hiếm có khi lại có thể không chút kiêng kị mà ngắm Khương Nghệ, lúc ngủ Khương Nghệ cũng vẫn đẹp như vậy, hàng mi dày như hai cây quạt, đôi môi hơi hé mở, ngón tay Tần Tổng khẽ động, như không chế được thứ gì đó, mấy phút sau, anh vẫn từ từ đưa tay lên, rồi thả nhẹ tay xuống như thăm dò, xúc cảm mềm mại kéo dài, Tần Tổng nhìn ngón tay mình dán vào đôi môi mỏng, ánh mắt trở nên thâm trầm.

Trước khi tỉnh dậy, Khương Nghệ mơ màng cảm giác có một thứ gì đó mềm mại kề sát môi mình, cậu nhớ lại xúc cảm một chút, cũng không khác với xúc cảm khi hôn trộm Tần Tổng hôm qua lắm, cậu nở nụ cười “hi hi” hai tiếng, sau đó cảm giác vật kia lại nhanh chóng rời khỏi miệng mình, Khương Nghệ đang ngủ lơ mơ cảm thấy không cao hứng, cậu vừa định gọi Tần Tổng lại gần hôn hôn mình, ai ngờ đột nhiên giật mình tỉnh lại, đầu cậu xoay một vòng phát hiện Tần Tổng đã thức dậy, đang ngồi trên ghế.

Khương Nghệ nhìn Tần Tổng trong nháy mắt tỉnh cả ngủ, cậu hướng tới chỗ Tần Tổng, chào anh: “Chào buổi sáng nha.”

Về mặt Tần Tổng có chút mất tự nhiên đáp lại: “Chào buổi sáng.”

Bốn mắt nhìn nhau hai giây rồi đồng thời cùng rời tầm mắt đi, Khương Nghệ tận lực dùng ngữ khí nhẹ nhàng hỏi: “À này, tôi ngủ không nói mơ lung tung đấy chứ.”

“Không hề.”

Tâm tình sốt sắng của Khương Nghệ nhanh chóng bình tĩnh lại: “Vậy thì tốt rồi, tôi ngủ không ngoan lắm, thi thoảng còn nói mớ.”

Vẻ mặt Tần Tổng hơi biến hóa, anh len lén thở phào nhẹ nhõm rồi mới nói: “Chỉ cười hai tiếng thôi.”

Khương Nghệ vuốt vuốt tóc, nói lảng sang chuyện khác: “Mấy giờ rồi?”

“Hơn bảy giờ.”

“Đi thôi, đi rửa mặt.”

Khương Nghệ và Tần Tổng ra khỏi phòng, Lưu Khiết Sương đang ở trong bếp chuẩn bị bữa sáng cho cả hai, nghe thấy động tĩnh liền mở cửa phòng bếp ra nhìn, Khương Nghệ giới thiệu: “Bạn học của con, Tần Tổng.”

Tần Tổng lễ phép chào: “Cháu chào cô ạ.”

Lưu Khiết Sương cười với Tần Tổng: “Chào cháu, đi rửa mặt trước đi, chút nữa sẽ có đồ ăn sáng ngay đây.”

Hai người rửa mặt xong, cùng ngồi vào bàn ăn, Lưu Khiết Sương giúp họ chuẩn bị bữa sáng xong liền trở về phòng tiếp tục nghỉ ngơi.

Khương Nghệ cầm một quả trứng gà, bóc vỏ ra đưa cho Tần Tổng: “Xe đạp của cậu tôi để lại chỗ quán ăn, chốc nữa chúng ta cùng đi bộ chứ? Nhà tôi rất gần trường.”

Tần Tổng nhận trứng, cắn một miếng: “Ừ, cảm ơn cậu hôm qua đã không vứt tôi lại trên đường.”

Khương Nghệ nhận lời cảm ơn của anh như một chuyện đương nhiên, đồng thời cũng nắm chặt lấy cơ hội, đòi phúc lợi: “Cậu định cảm ơn tôi thế nào đây.”

Tần Tổng nghĩ một lát đang định nói, Khương Nghệ đã lập tức chặn lại: “Không đi ăn cơm đâu.”

Tần Tổng hơi buồn cười, nhìn cậu: “Sao cậu biết tôi định nói mời cơm?”

Khương Nghệ mang theo chút đắc ý: “Tôi nhìn thấu cậu rồi.”

Tần Tổng cảm thấy vẻ mặt của cậu vô cùng đáng yêu, cong môi, nói với cậu: “Vậy thì nghe lời cậu.”

“Tôi muốn thế nào cũng được?”

“Ừ, làm theo lời cậu.”

“Cuối tuần này hai chúng ta ra ngoài chơi nhé?”

Tần Tổng không chút phản đối: “Được thôi.”

Ăn sáng xong, hai người cùng ra khỏi nhà để đến trường, Khương Nghệ lần đầu tiên cảm thấy quãng đường từ nhà đến trường lại ngắn tới vậy, dọc đường đi, cậu vất óc muốn tiếp xúc cơ thể với Tần Tổng, ai ngờ ngay cả vai cũng không đụng chạm được lấy một chút, đến gần quảng trường, hai người mỗi người một ngã, Khương Nghệ đi tới cổng trường Thập Bát bỗng nhiên lại có chút hối hận vì sao bản thân lại không học hành cho giỏi để có thể học được trong trường trung học top đầu, thành ra bây giờ lại đưa tới tình cảnh yêu xa thế này.

Lúc tan học, Vương Thiếu Dương mò tới cạnh Khương Nghệ: “Anh Nghệ ui, cuối tuần mình cùng chơi game đi?”

Khương Nghệ cầm lấy quyển tạp chí du lịch lấy từ chỗ Tề Thanh Bình mà lật lật: “Không đi.”

Bạn học Vương Thiếu Dương thất sủng gần đây luôn cảm thấy Khương Nghệ có gì đó là lạ, cậu ta mang theo sự thăm dò mà hỏi: “Anh Nghệ, anh có phải là đang yêu đương không?”

“Chuẩn bị yêu rồi đây.”

“Cái gì cơ?!!!” Vương Thiếu Dương hét to đầy sợ hãi, làm cho cả lớp đều nhìn về phía họ, Khương Nghệ trợn mắt quét một vòng tới chỗ quần chúng đang vây xem: “Nhìn gì mà nhìn, quay sang chỗ khác mau.”

Vương Thiếu Dương nhỏ giọng lại, đầy bà tám: “Ai thế ai thế?? Anh Nghệ coi trọng ai vậy? Ở lớp nào?”

“Nhất trung.”

“Nhất trung?! Em với anh như hình với bóng mà sao em không biết anh coi trọng em gái nào?!”

“Ai bảo là em gái?!”

Vương Thiếu Dương vừa nghe xong, vẻ mặt như muốn rạn nứt trong nháy mắt, cậu ta và Khương Nghệ chơi với nhau từ bé đến lớn, lúc tán gẫu cũng thi thoảng sẽ nhắc tới vấn đề nam nữ, Vương Thiếu Dương nhớ hồi trước mình có từng hỏi Khương Nghệ: “Sau này anh muốn tìm kiểu nữ sinh thế nào làm bạn gái?”

Khương Nghệ nghĩ một chút: “Tao thích con trai, chắc là phải tìm bạn trai mới đúng.”

Vương Thiếu Dương khi ấy còn ít tuổi, không coi đó là chuyện gì to tát, giờ nghĩ lại, Khương Nghệ đúng là đã come out với cậu ta từ sớm, Vương Thiếu Dương trợn mắt, hai tay ôm ngực: “Anh thích con trai thật à?”

Khương Nghệ nghiêng đầu nhìn cậu ta: “Tao đã nói với mày bao nhiêu lần rồi, tao là đồng tính.”

“Em cứ nghĩ anh chỉ nói chơi, tùy tiện theo trào lưu gì đó!”

“Đây mà là trào lưu? Đầu mày bị lừa đá à.”

“Thế... người anh coi trọng là ai vậy?”

Quan hệ của Khương Nghệ và Vương Thiếu Dương hoàn toàn không cầm giấu diếm, cậu trực tiếp nói ra: “Tần Tổng.”

Về mặt Vương Thiếu Dương trong nháy mắt sụp đổ: “Đệt...”

Tâm cơ và cẩn thận hơn mười năm nay của Khương Nghệ đều chỉ dùng để trăm phương ngàn kế thông đồng được Tần Tổng, cậu đầu tiên tìm một điểm du lịch nổi tiếng, không tệ, cố tình chọn một vị trí xa xôi, không thể đi được chỉ trong vòng một ngày, hai người lại còn mới chỉ là vị thành niên, không thể tự lái xe, vì để cho thời gian chơi không bị ít đi nên chỉ có thể miễn cưỡng ngủ lại một đêm, cậu nhắn tin đề cập tới đề nghị của mình cho Tần Tổng hay, Tần Tổng sáng khoái trả lời: “Không thành vấn đề.”

Tối thứ sáu, Khương Nghệ ngồi trên giường gửi tin nhắn cho Tần Tổng: “Sáng mai năm giờ, có sớm quá không?”

Tần Tổng đang thu dọn đồ đạc, nhận được tin nhắn liền thả máy ảnh xuống, đáp lại: “Không sao, cậu thì thế nào?”

Khương Nghệ nghĩ một chút: “Tôi có khi không dậy nổi, hay là cậu gọi điện thoại cho tôi?”

“Được, khách sạn tôi nhất định sẽ đặt ổn thỏa.”

Khương Nghệ toét miệng lẩn hai vòng trên giường: “Cậu cũng thật nhanh nha.”

“Ừ, nghỉ sớm một chút, mai gọi cậu dậy.”

Khương Nghệ nằm trên giường ôm lấy cái gối Tần Tổng từng gối lên mà cười ngây ngô: “Hì hì, hai ngày một đêm cùng ở chung, nghĩ đã thấy kích động tới không ngủ nổi!”

Sáng hôm sau, Khương Nghệ bị cuộc gọi của Tần Tổng đánh thức, tối hôm trước cậu quá hưng phấn nên hai giờ mới đi ngủ, lúc nhận điện thoại còn mơ màng không mở mắt dậy nổi, Tần Tổng nghe thấy âm thanh đầy giọng mũi của cậu, nín cười nói: “Tôi đang ở dưới lầu nhà cậu, chờ cậu.”

Khương Nghệ lắc đầu hai cái, tỉnh lại ngay lập tức, cậu cúp điện thoại, vội tới nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt thật nhanh, rửa mặt xong xuôi mới trở về phòng mặc quần áo lung tung vào rồi đeo túi vọt nhanh xuống dưới lầu.

Tần Tổng đứng cạnh xe taxi nhìn Khương Nghệ đang chạy về phía mình, anh muốn dang tay ra để Khương Nghệ trực tiếp nhào vào trong lòng mình, nhưng lại không nghĩ ra bất kì lí do gì để giải thích hành vi của mình, anh hoàn toàn không hiểu tại sao mình luôn quyết đoán gọn gàng, lúc đụng phải Khương Nghệ lại trở nên uất ức tới vậy, nói ra chắc các đàn em Nhất trung sẽ đều phải la hét đòi đổi ca mất, anh thấy bóng dáng Khương Nghệ liền không kìm nổi mà cong môi, anh không dám mạnh động dang tay ra ôm Khương Nghệ một cái, nhưng ý nghĩ này xoắn xuýt mấy lần trong đầu anh, cuối cùng khi anh định không để ý tới hết thấy, giờ tay lên, lại nghe thấy cách anh vài mét, Khương Nghệ hô lên một tiếng: “Tần Tổng!!! Mau đỡ tôi với!! Không phanh kịp!”

Ngay sau đó, Khương Nghệ như một chú báo nhỏ, mang theo một cơn gió, mang theo mùi hương xà phòng nhẹ nhàng khoan khoái, nhanh chóng lao vào lòng anh, Tần Tổng ôm lấy Khương Nghệ đang thở hồng hộc, đôi mắt híp lại thành một đường chỉ: Được người mình thích nhào vào lòng, cảm giác này thật tốt.

16. Chương 16

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nửa giờ sau, hai người tới trạm xe, lên xe rồi Khương Nghệ vẫn rất hưng phấn, cậu quay đầu sang nhìn Tần Tổng một chút, cười hắc hắc hai tiếng.

Tần Tổng tưởng cậu muốn nói chuyện, quay đầu lẳng lặng chờ cậu nói, ai ngờ Khương Nghệ chỉ nhìn anh hai giây rồi làm cái mặt quỷ, xong xuôi cậu ngó sang bên cạnh nhìn qua cửa sổ xe, Tần Tổng không hiểu cậu có ý gì, chỉ giờ tay xoa nhẹ mái tóc cậu: “Cười ngây ngô gì thế?”

Khương Nghệ không chút che giấu tâm tình mình: “Được ra ngoài chơi nên vui vẻ.”

“Vậy sau này chúng ta ra ngoài chơi nhiều một chút.”

“Thật sao?”

“Thật.”

Khương Nghệ lại đối diện với cửa sổ mà cười ngây ngô, cậu không dám quay đầu lại, cậu sợ vừa quay lại đã không nhìn được mà hôn Tần Tổng, Tần Tổng qua tấm kính thủy tinh nhìn bộ dáng ngây ngô của Khương Nghệ, cũng cong cong mắt, để phòng cho Khương Nghệ phát hiện mình nhìn lén, anh lấy máy quay ra bắt đầu lụm, Khương Nghệ ngáp hai cái, xe xóc nảy làm cậu có hơi buồn ngủ, cậu vừa nhắm mắt lại, chuẩn bị lơ đãng tựa lên vai Tần Tổng, đầu đã được một cái tay ôm lấy, Tần Tổng nhìn cậu híp mắt buồn ngủ, giọng nói không lớn ghé vào tai cậu nói: “Dựa qua bên này đi.”

Khương Nghệ cảm thấy tai mình hơi ngứa ngứa, cậu cười hắc hắc hai tiếng trong lòng sau đó hàm hồ “Ừ” một tiếng rồi dựa vào vai Tần Tổng ngủ thiếp đi.

Khương Nghệ ngủ một giấc này vô cùng thoải mái, lúc mở mắt ra đã sắp tới đích đến, cậu dụi dụi mắt nhìn Tần Tổng một chút, phát hiện anh vẫn duy trì tư thế không thay đổi, trong nháy mắt, Khương Nghệ có chút áy náy hỏi: “Tôi ngủ bao lâu rồi?”

Tần Tổng nhìn đồng hồ: “Chắc là khoảng ba tiếng.”

“Tôi vẫn luôn dựa vào người cậu ngủ sao?”

Tần Tổng nhìn cậu gật đầu, sau đó chậm rãi nhắc tay lên: “Tê rần rồi này.”

Khương Nghệ không ngờ lại nhìn thấu một chút vẻ tội nghiệp trên mặt anh, cậu túm chặt lấy cánh tay Tần Tổng, nắm bốp cho anh, trên mặt hiểm khi lại mang theo vẻ ngại ngùng: “Xin lỗi xin lỗi, tôi lại ngủ như heo rồi.”

Tần Tổng vừa hưởng thụ dịch vụ nắm bốp, vừa nhìn vẻ mặt Khương Nghệ, len lén cười.

Xe chậm rãi đi suốt từ sáng sớm cuối cùng cũng đã tới đích, hai người xuống xe đi thẳng tới khách sạn Tần Tổng đã đặt trước, mang hành lý vào xong, trong lòng Khương Nghệ vốn vẫn còn có chút tiếc nuối, nếu phòng là do mình đặt thì chỉ cần một giường là được rồi, nhưng Tần Tổng lại giành trước một bước, cậu suy tính, nếu đã ở cùng một phòng, sẽ không thể có hy vọng xa vời cùng ngủ chung trên một cái giường.

Lấy thẻ mở cửa phòng, cùng Tần Tổng lên tầng, khi mở cửa phòng nhìn thấy bố cục trong phòng, Khương Nghệ muốn bật cười ngay lập tức: Hạnh phúc đến quá đột ngột, có chút không thể tiếp nhận ngay lập tức.

Tần Tổng đặt ba lô lên bàn, quay đầu nhìn Khương Nghệ giải thích: “Không còn phòng trống.”

Khương Nghệ tận lực khống chế vẻ mặt, không để bản thân nở nụ cười, cậu tùy tiện gật đầu: “Không sao đâu, cũng không phải là chưa từng ngủ chung.”

Hai người đơn giản sắp xếp đồ đạc một chút, sau đó liền xuống một quán ăn dưới tầng ăn cơm qua loa, nơi Khương Nghệ chọn là một cổ trấn ẩn mình trong sơn thủy, tường trắng ngói xanh, phố cũ, ngõ nhỏ, ăn cơm xong, Khương Nghệ cầm bản đồ, vờ vịt tìm đường, Tần Tổng đi bên cạnh nghiêng đầu hỏi cậu: “Bây giờ đi đâu trước?”

Khương Nghệ tùy tiện chỉ vào một cảnh quan: “Cái này đi.”

Dọc đường đi, Tần Tổng cầm máy ảnh, cứ chốc chốc lại chụp chụp, Khương Nghệ cũng ở bên cạnh, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn anh, trán nhỏ cổ phong cổ vận, tường đầu ngựa, cầu bằng đá, Khương Nghệ tuy trong đầu không có chút phong vận gì, nhưng cậu cảm thấy Tần Tổng đứng nơi ngõ nhỏ, ngẩng đầu ngắm bức bức họa, lại thật sự rất có ý thơ.

(tường đầu ngựa: ở nơi có kiến trúc này, nhà được thiết kế sát nhau, giữa các nhà được ngăn cách bởi tường chống cháy, chủ yếu dùng để ngăn cách ngọn lửa, tránh lửa lan từ nhà nọ sang nhà kia. Sau đó do những bức tường ngăn cách này có phần chân tường giống như đầu ngựa nên được gọi là tường đầu ngựa.)

Tần Tổng đi mấy bước, phát hiện tiếng bước chân vẫn luôn theo sát mình không thấy đâu, anh quay đầu lại tìm kiếm, Khương Nghệ đang đứng trên con đường nhỏ lát đá xanh nhìn mình, hiên cao, đại viện, ô lều, bến thuyền nhỏ, tất cả cảnh sắc cũng không là gì so với thiếu niên cao gầy đứng đối diện mình kia, anh cầm lấy máy ảnh, “tách” một tiếng về phía Khương Nghệ, trong nháy mắt Khương Nghệ chớp mắt hai cái, nở nụ cười đi về phía anh: “Cậu chụp trộm tôi.”

Tần Tổng thỏa mãn nhìn ảnh trong máy, nhếch miệng: “Là chụp quang minh chính đại.”

Có lần quang minh chính đại thứ nhất, mỗi lần ống kính đưa tới đều biến thành chuyện đương nhiên, Khương Nghệ cảm giác cả buổi chiều, máy ảnh cũng chưa từng rời khỏi mình, lần thứ hai màn trập chuẩn bị ấn xuống, Khương Nghệ dùng một tay cản lại: “Hai ta chụp chung một tấm ảnh đi.”

Nói xong, cầm lấy máy ảnh của Tần Tổng, lễ phép chặn một người đi đường: “Bác gái ơi, bác giúp bọn cháu chụp tấm ảnh với.”

Bác gái qua đường nhìn nhìn cái máy ảnh SLT thoát nhìn rất xịn, bác gật đầu nhận lấy cái máy, bảo hai người đứng vào.

Bác gái cẩn thận cầm máy, đang định ấn màn trập xuống, đột nhiên lại ngắc đầu: “Lại gần một chút, đứng xa như vậy, ở giữa cũng vẫn đủ cho một người nữa đứng.”

Hai người cùng lúc sững sờ nhìn đối phương, cùng dịch một bước vào giữa, cuối cùng vai cũng chạm nhau, Khương Nghệ vừa mới chuẩn bị xong nụ cười tươi thật tươi, bác gái lại ngắc đầu lên lần nữa: “Hai đứa câu nệ quá, có thể khoác tay lên vai nhau.”

Khương Nghệ âm thầm khen ngợi bác gái, sau đó rất tự nhiên mà tùy tiện giơ tay lên ôm lấy vai Tần Tổng, Tần Tổng cũng cười nhẹ, ôm lấy eo Khương Nghệ.

Bác gái hài lòng nhìn tạo hình của mình: “Được rồi, cười nhe răng ra, đúng, chính là như vậy!”

Trong nháy mắt khi màn trập ấn xuống, Khương Nghệ giơ hai ngón, sau khi chụp xong, cậu quay đầu nhìn Tần Tổng, nụ cười của anh vẫn còn treo trên mặt, Khương Nghệ chưa từng thấy một Tần Tổng như vậy, Tần Tổng hẳn phải nên lạnh lùng, nội liêm, cho dù cười cũng chỉ hơi nhếch miệng, cười xán lạn như lúc này thật sự là rất hiếm thấy, cậu nhin không nổi liền ghé sát bên tai Tần Tổng thì thầm: “Cậu thật đẹp trai.”

Tai Tần Tổng bị hơi thở của cậu thổi cho có chút ngứa ngáy, Khương Nghệ nói xong liền cấp tốc chạy tới trước mặt bác gái, nhận máy ảnh, nói cảm ơn.

Tần Tổng đỡ tai nhìn bóng lưng cậu có chút bất đắc dĩ cười cười, sau đó cũng theo sau cậu.

Cả buổi chiều, hai người dạo tới dạo lui trong cổ trấn, Khương Nghệ cầm máy ảnh rồi liền không trả cho Tần Tổng nữa, dọc đường cậu quang minh chính đại chụp tới triệt để, đêm xuống, ngọn đèn lồng đỏ được thắp lên, cảnh nơi này trở nên vô cùng đặc sắc, Khương Nghệ nhìn du khách chen lấn nhau, vừa định thoát ra lại bị cả đám người chen lấn ép phải tiến về phía trước, cậu vốn sóng vai đi cùng với Tần Tổng, ai ngờ vừa quay đầu lại biến thành một ông chủ râu ria xồm xoàm đội mũ, lúc này tư duy của Khương Nghệ đột nhiên lại trôi lên: Mấy chục năm nữa, hai ông chú cùng nhau đi dạo ở một nơi đẹp thế này có phải là sẽ không thích hợp nữa không?

Cậu còn chưa kịp nghĩ xong, một bàn tay đã bị nắm chặt lấy, Khương Nghệ quay đầu lại nhìn sang, Tần Tổng chỉ cách cậu có mấy bước nhưng ở giữa lại có tận hai người, anh tránh người ở giữa, đưa tay tới nắm lấy tay cậu, Khương Nghệ cảm nhận được nhiệt độ trên tay, khoe miệng không thể ngừng cong lên, cậu hơi thay đổi động tác trên tay, mười ngón tay liền chặt chẽ xiết vào nhau.

Ngõ nhỏ vừa hẹp vừa dài, đi hơn mười phút mới ra khỏi, Khương Nghệ dùng sức hít sâu hai hơi rồi mới nói: “Nơi này ban ngày không có ai, sao buổi tối tất cả mọi người đều ra ngoài vậy.”

“Cảnh đêm nơi này rất đẹp.”

“Phải, rất đẹp.”

“Mình về chưa?”

“Đi thôi.”

Đường nhỏ lát đá xanh càng đi càng yên tĩnh, Khương Nghệ hiếm có khi lại không nói gì, cậu nhìn thấy hai cái bóng dưới chân đang chặt chẽ quện vào nhau liền không nhin nổi mà hứng khởi, Tần Tổng cũng như đã quên mất cái chuyện nắm tay này, vẻ mặt vẫn tự nhiên bình thản, mãi cho tới tận khi trở về phòng, hai người mới ngấm hiểu mà buông tay ra, Khương Nghệ đặt máy ảnh sang một bên: “Tôi đi tắm trước đây.”

Tần Tổng gật đầu, chờ Khương Nghệ vào nhà vệ sinh rồi mới ngồi trên ghế mở máy ảnh ra xem ảnh chụp ngày hôm nay.

Ảnh chụp tới hàng trăm bức, Tần Tổng bỏ qua ảnh của mình, trực tiếp lật tới ảnh phía trước ngắm ảnh của Khương Nghệ, ống kính đã bắt chuẩn sức sống và tuổi thanh xuân nên thiếu chỉ có một lần của Khương Nghệ, bức nào cũng làm anh yêu thích không buông tay, Khương Nghệ đẹp như vậy, anh cũng thích Khương Nghệ tới vậy, trong lòng anh tràn ngập tình cảm, muốn tràn ra mà cũng không dám thổ lộ, ngón tay Tần Tổng giật giật trên khuôn mặt cười tươi của Khương Nghệ, tựa như đã quyết định được một chuyện gì đó.

Khương Nghệ tắm xong đi ra, Tần Tổng đã đặt máy ảnh xuống, cậu trực tiếp lăn một vòng trên giường, hớn hỏ nói: “Cậu cũng đi tắm đi.”

Lúc Tần Tổng đi rồi, Khương Nghệ mới lấy điện thoại của mình ra xem kế hoạch theo đuổi ngày mai, chỉ có một buổi sáng, Khương Nghệ quyết định lên ngọn núi gần đó ngắm phong cảnh, cậu thấy Tần Tổng đi ra liền bảo anh ngồi cạnh mình: “Ngày mai chúng ta leo núi, sau đó đi cáp treo xuống nhé?”

Tần Tổng thấy tóc cậu vẫn còn ướt nhẹp, xoay người cầm cái máy sấy ra, sau đó ra hiệu cho Khương Nghệ ngồi xuống bên mép giường, Khương Nghệ dịch dịch người hai cái, giờ điện thoại di động hỏi anh: “Còn có cả nhảy bungee nữa.”

“Tần Tổng cúi đầu nhìn lướt qua: “Nhảy bungee thì thôi đi, buổi chiều chúng ta đã phải về rồi.”

Về mặt Khương Nghệ tỏ vẻ tán thành, tiếp tục xem lịch trình có sẵn của người khác, Tần Tổng mở máy sấy tóc, chậm rãi sấy tóc cho cậu, Khương Nghệ xem hai lần cũng không hiểu viết cái gì, tất cả cảm quan của cậu đều đã tập trung nơi da đầu, cậu cảm nhận được những ngón tay đang du tấu trong mái tóc mình, Tần Tổng thật là tốt, vừa đẹp trai lại vừa ôn nhu, Tần Tổng tốt như vậy, mình cũng thích Tần Tổng đến vậy, tại sao lại không nói tâm tình của mình ra cho cậu ấy biết? Cho dù trong lòng cậu ấy vẫn còn đang có người khác, thì cũng chỉ là một thằng nam xa vời không thể với tới, mình bây giờ thiên thời địa lợi nhân hòa, không nắm lấy cơ hội, mau chóng thổ lộ thì còn không phải là một thằng ngu hay sao?

Khương Nghệ cảm thấy thời cơ bây giờ thật vừa khéo, cho dù thổ lộ thất bại cũng vẫn có thể truyền đạt được tâm ý của mình ra ngoài, nếu như Tần Tổng không đồng ý, vậy thì cậu cứ mặt dày mày dạn theo đuổi là được, một năm không được thì hai năm, hai năm không được thì vẫn còn năm sáu năm, mình vẫn còn trẻ như vậy, còn có bao nhiêu thời gian để nói cho cậu ấy biết mình thích cậu ấy tới nhường nào, thế nên Khương Nghệ cảm thấy mình không sợ tỏ tình thất bại chút nào, cậu có đủ lòng tự tin cũng như có đủ thời gian.

Hai người dọn dẹp xong liền nằm thẳng trên giường, ngọn đèn cam ấm áp phủ nơi đầu giường, nắm tay Khương Nghệ đã nắm chặt lại thả ra mấy lần, cậu có hơi căng thẳng, muốn để bản thân thổ lộ tự nhiên thoải mái một chút, nhưng chuyện nghiêm túc như vậy, cậu không muốn làm tùy tiện, tâm tình xoắn xuýt này kéo dài cả nửa ngày, cậu mới ho nhẹ một tiếng mở miệng, vừa mới nói một chữ “Tôi” liền nghe thấy Tần Tổng bên kia cũng lên tiếng: “Tôi có...”

Hai người cùng giật cả mình, sau đó cùng quay đầu lại, vẻ mặt đều có chút cứng ngắc, Khương Nghệ chớp mắt hai cái: “Cậu nói trước đi.”

Tần Tổng nghĩ một chút: “Cậu nói trước đi.”

Khương Nghệ khiêm tốn lễ độ: “Cậu nói trước mới đúng.”

Tần Tổng nhìn Khương Nghệ chằm chằm một hồi, như đã hạ quyết tâm: “À ừm... tôi... tôi...” Tần Tổng “tôi” cả nửa ngày cũng không nói tiếp được.

Trong lòng Khương Nghệ vô cùng căng thẳng nên căn bản không phát hiện Tần Tổng không bình thường, cậu chờ tới sốt ruột liền cướp lời: “Hay là để tôi nói trước đi, tôi à ừm ừm... tôi...” Khuôn mặt nghẹn tới đỏ rực, cậu cuối cùng cũng bật ra một câu: “Tôi đi vệ sinh!!!” Nói xong liền chui ra khỏi ổ chăn, chạy nhanh như một làn khói tới phòng tắm.

Tần Tổng ngồi dậy, nửa tựa bên giường, xoa xoa trán, anh chưa từng phát hiện miệng mình rõ ràng vẫn rất bình thường suốt mười bảy năm nay không ngờ trong nháy mắt lại biến thành người cà lăm, thừa dịp Khương Nghệ đi vệ sinh, anh luyện tập một hồi, hy vọng lần này có thể thành công.

Khương Nghệ rửa mặt trong nhà tắm sau đó thở một hơi thật dài, cậu nhìn vào gương, thậm tự động viên bản thân, sau đó ra khỏi nhà tắm, Tần Tổng vẫn đang ngồi đó chờ cậu, Khương Nghệ nhảy lên giường, Tần Tổng vẫn ngồi nguyên đó, hai người trừng trừng nhìn bức tường trước mắt, không biết mở lời làm sao, ngọn lửa Khương Nghệ vừa mới tự châm lên cho bản thân đã biến về 0, cậu quay đầu nhìn Tần Tổng chằm chằm: “Cậu vừa mới muốn nói với tôi chuyện gì?”

Tần Tổng đã tự tập trong đầu mình phân cảnh thổ lộ rất lâu, thấy Khương Nghệ lại trực tiếp biến thành: “Hai ta sáng mai ăn gì?”

Khương Nghệ nhìn anh mấy phút, vẻ mặt có chút ngơ ngác nói: “Ăn gì cũng được.”

Tần Tổng hận không thể đập đầu vào tường, anh thở dài, cảm thấy toàn bộ công sức tối nay đều đã thành đã tràng xe cát: “Vây... đi ngủ nhé?”

“Ừm...”

Tần Tổng nằm trên giường lẳng lặng nghe tiếng hít thở của Khương Nghệ, không biết qua bao lâu sau, Khương Nghệ xoay người lần tới cạnh anh, Tần Tổng cảm nhận được mái tóc xù xù của cậu cọ vào ngực mình, mềm mại tinh tế tới làm cho lòng anh ngứa ngáy, anh nhỏ giọng gọi tên Khương Nghệ, thấy cậu không có phản ứng mới nhẹ nhàng mở lời: “Trong lòng tôi có một người mà tôi thích lắm, ngày trước tôi tham gia vào chuyện đánh nhau ẩu đả với bọn Lý Nham, thế nên cũng không quen với em ấy lắm, trước đó chỉ biết là có một người như vậy, có điều vẫn cứ mãi không chú ý tới cho đến một ngày, tôi đi trên đường đụng phải một tên lưu manh thích cướp giật, người bị cướp là một bà cụ lớn tuổi, tôi vốn nghĩ rằng việc gì phải lo chuyện bao đồng, nhưng người kia lại trực tiếp lướt qua tôi, lưu manh bị em ấy đuổi theo ráo riết tới tận cùng, lúc tôi chuẩn bị đi khỏi, bà cụ lại “ai u” hai tiếng nói rằng tiền trong túi là tiền tiết kiệm cho con trai chữa bệnh, tôi cảm thấy bà cụ quá đáng thương nên không nỡ đi, nhìn thấy em ấy chạy nhanh như vậy thôi chứ đánh nhau cũng tốt lắm, mắt thấy lưu manh muốn bỏ chạy tôi mới ra tay giúp em ấy, đó là lần đầu tôi nhìn kĩ em ấy, em ấy lớn lên thật là đẹp, một chút cũng không thô lỗ và hung thần ác sát như Lý Nham vẫn hình dung, em ấy như một chú báo với thân hình mạnh mẽ, biết nắm đúng thời cơ, tôi và em ấy cùng đưa lưu manh tới đồn cảnh sát, còn tiện đường đưa bà cụ tới bệnh viện, nói thật đây là lần đầu tôi làm việc tốt, chờ tôi giúp bà cụ nộp viện phí xong xuôi, em ấy đã không thấy đâu nữa.”

Tần Tổng giơ tay lên xoa nhẹ mái tóc của Khương Nghệ hai lần: “Vì muốn gặp lại em ấy lần thứ hai, nên lần nào Lý Nham ra ngoài chơi bóng tôi cũng theo cùng, em ấy cũng thật lợi hại, chơi bóng rổ cực kì hăng, lực bật nhảy trong số các học sinh cấp ba cũng vô cùng xuất sắc, nhưng Lý Nham hình như có thù oán với trường học của em ấy, tuy rằng từng đấu đá với nhau nhiều lần, may sao vẫn có thể trở thành bạn bè với em ấy, trong lòng tôi thích em ấy, nhưng chỉ bởi một câu nói mà gây ra hiểu lầm, làm cho em ấy nghĩ rằng tôi thích người khác, tôi muốn giải thích nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, nói thật tôi cũng không biết vì sao bản thân lại trở nên uất ức như thế, vừa mới muốn thổ lộ với em ấy, nhưng ngay cả lời cũng không nói nên được, rất muốn nói cho em ấy biết tôi thích em ấy, nhưng lại sợ mất đi cơ hội được tiếp tục làm bạn với em ấy.”

Tần Tổng nói xong, đợi một lúc lâu sau, Khương Nghệ mới nhúc nhích một chút, sau cả đêm không nói gì, lúc mở mắt ra lần nữa đã sắp xuất phát, vốn có ý định cùng ngắm mặt trời mọc nhưng lại thất bại, Khương Nghệ mang theo hai vành mắt đen không rõ ràng kéo Tần Tổng cùng đi ăn sáng.

Ngon núi gần cổ trấn cũng có thể coi như là một cảnh đẹp, Khương Nghệ muốn kéo dài thời gian ở bên cạnh Tần Tổng ra hơn một ngày nên mới nài ép lôi kéo anh tới ngọn núi không có gì để chơi này vào hành trình, hai người men theo đường nhỏ, mất hơn bốn mươi phút cuối cùng cũng đã lên tới đỉnh, du khách trên núi không nhiều, Tần Tổng chụp mấy bức ảnh phong cảnh núi xong liền chia ống kính về phía Khương Nghệ, Khương Nghệ làm mặt quỷ với ống kính, Tần Tổng chụp một tấm rồi buông máy ảnh xuống, cười hỏi: “Giờ muốn làm gì?”

Khương Nghệ nghĩ một lát: “Nhảy bungee.”

“Lá gan không nhỏ nha.”

Khương Nghệ ngửa mặt lên trời tự đắc: “Cậu nói xong, giờ tôi lại không dám làm nữa mất.”

“Nếu thật sợ sợ thì xuống núi thôi.”

Khương Nghệ ưỡn ngực hô: “Không sợ.” Nói xong lại nháy mắt hai cái với Tần Tổng: “Cậu ở dưới chờ tôi, tôi có lời muốn nói với cậu.”

Tần Tổng đứng trên thuyền phao cùng chờ với nhân viên công tác, anh ngửa mặt nhìn một chút, trên đài nhảy chỉ có thể mơ hồ thấy mấy bóng người, anh đứng ở dưới, trong lòng có hơi bất an, vốn định lấy điện thoại ra gọi điện cho Khương Nghệ, ai ngờ lại thấy cậu thò đầu ra vẫy tay với mình.

Khương Nghệ đứng phía trên hít sâu một hơi, độ cao hơn sáu mươi mét, nhìn xuống chân như nhũn ra, cậu

điều chỉnh lại dây an toàn của mình một chút rồi mới dừng lại, Khương Nghệ dùng ánh mắt kiên định từ trên nhìn xuống Tần Tổng ở phía dưới, nhân viên công tác đứng sau lưng cậu đếm ngược, cậu nghe thấy tiếng nhịp tim mình đập như muốn nổ tung ra khỏi lồng ngực, cậu thầm mếu hơn nửa năm, cuối cùng sẽ thổ lộ với đối phương vào ngày hôm nay, người sau lưng đẩy mạnh cậu một cái, ngay sau đó cảm giác không trọng lực xông vào mặt, bên tai là gió mạnh gào thét, tốc độ rơi quá nhanh làm cho đầu óc Khương Nghệ có phần trống rỗng, vài giây sau cậu mới có cơ hội suy nghĩ, cậu bắt đầu tìm kiếm bóng dáng Tần Tổng, khi hạ xuống còn không quên bày ra một tư thế mà bản thân tự cho là rất đẹp trai, tâm tình nhin đã lâu cuối cùng cũng thổ lộ ra ngoài vào đúng lúc này, cậu hắng giọng hét to:

“Tần Tổng!!!!!!”

“Lời anh nói với em đêm qua em đều nghe thấy hết rồi!!!”

“Em cũng thích anh!!!”

“Em rất rất thích anh!!!”

“Mình! Yêu! Nhau! Đi!”

17. Chương 17

Khương Nghệ lắc lư giữa không trung thêm mấy lần nữa rồi mới vững vàng treo người trước mặt Tần Tổng, cậu bị treo lộn ngược, hai tay nâng đầu Tần Tổng, trong mắt chứa đầy niềm vui sướng, cậu nhìn Tần Tổng vài giây, giọng điệu vui sướng, âm cuối cao vút: “Chúng ta yêu nhau đi có được không?”

Tần Tổng không nói gì, nhưng cơ thể lại cấp tốc nghiêng về phía trước, quyết đoán hôn lên môi Khương Nghệ.

Hai người hôn nhau chưa được vài giây, nhân viên công tác đã “khụ” một tiếng, lúng túng hỏi: “Hai bạn học này, hay là chúng ta xuống dưới trước đã rồi hãy hôn?”

Khương Nghệ liếc liếc khoe môi Tần Tổng rồi liếc mắt nhìn nhân viên công tác: “Sao anh có thể sát phong cảnh thế chứ, không thấy thanh niên người ta đang yêu đương sao!”

Nhân viên công tác cũng là người rất trải đời: “Thế thì xuống dưới rồi hôn! Treo lộn ngược thể không thấy tụ máu đầu sao.”

Tần Tổng cười hai tiếng với nhân viên công tác, buông Khương Nghệ ra, hai chân Khương Nghệ đã nhũn ra, đôi mắt vẫn cứ nhìn chăm chăm Tần Tổng, chờ thuyền phao đã cập bờ, hai chân Khương Nghệ vẫn còn run, Tần Tổng thấy cậu đi đứng loạng choạng liền trực tiếp ngồi xổm trước mặt cậu: “Lên đây.”

Khương Nghệ không chút khách khí, trực tiếp nằm úp sấp trên lưng anh, đường núi không có ai, Khương Nghệ kê đầu trên vai Tần Tổng, vui vẻ một hồi rồi mới nói: “Anh là nhất kiến chung tình với em sao.”

Khóe miệng Tần Tổng cong lên, anh không chút khó chịu mà trả lời: “Anh cũng không rõ có phải là nhất kiến chung tình hay không, lần đầu nhìn thấy đã bị hấp dẫn, nhìn nhiều rồi càng lúc càng thích, em thì sao?”

Khương Nghệ nghĩ một chút: “Lúc đầu em cũng không có ấn tượng gì với anh, chỉ biết Nhất trung có một đại ca rất lợi hại, thế nhưng chưa lần nào được nhìn thấy người, bạn học Lý Nham chân chó kia cuồng anh tới nỗi cảm giác như đại ca bên ấy có thể hô mưa gọi gió vậy, lần đầu gặp mặt, em thấy anh rất lợi hại, tuy rằng mặc đồng phục học sinh của Nhất trung nhưng em vẫn không biết anh là ai, sau đó không phải là hai ta cũng từng vô tình gặp nhau sao, em thấy tên anh có chút quen tai, thế nhưng vẫn chưa nhớ ra được là ai, chủ yếu là do anh quá khiêm tốn ha ha, sau đó lúc chơi bóng em mới nhận ra, anh có biết lúc anh chơi bóng là đẹp trai nhất không?”

“Đẹp trai tới mức nào?”

“Đẹp đến nỗi trái tim em đã bị anh cướp đi luôn mất rồi.”

Tần Tổng công cậu, cười tới cong mắt: “Chúng ta bây giờ có thể coi là đang quen nhau không?”

“Coi, dùng nghi thức gì cử hành đây?”

“Kết hôn mới dùng nghi thức.”

“Chúng ta còn chưa đủ tuổi, không kết được.”

“Vậy làm sao bây giờ...”

Im lặng vài giây hai người mới đồng thời bật cười, Tần Tổng cảm thấy sự thông minh của mình không ngờ cũng có lúc này, tự nhiên lại cùng Khương Nghệ nghĩ tới vấn đề chưa đủ tuổi không thể kết hôn, Khương Nghệ vui đến nỗi cả một đường đều chưa từng ngậm miệng lại, tâm tư thâm mẩn hồi lâu cuối cùng cũng được bù đắp, thật sự là quá tốt rồi.

Khương Nghệ nằm trên người Tần Tổng một lúc rồi chủ động tụt xuống, Tần Tổng thoải mái nắm tay cậu tới bên xe, lúc đi và lúc về, tâm tình hoàn toàn khác xa nhau, tuy rằng đều là vui vẻ, nhưng tính chất lại khác biệt hoàn toàn.

Khương Nghệ an vị xong, mặt khổ não nhìn Tần Tổng: “Em cứ muốn cười suốt thôi, phải làm sao bây giờ?”

Tần Tổng cũng đáp lại bằng vẻ mặt tương tự: “Anh cũng vậy.”

Hai người nhìn nhau vài giây, đều bị bộ dáng ngốc nghếch của đôi phương chọc cười thành tiếng, Tần Tổng xoa đầu Khương Nghệ hai cái: “Ngủ một lát đi.”

Khương Nghệ một đêm ngủ không ngon giấc, đã hơi có quầng thâm dưới mắt, Tần Tổng ấn đầu cậu dựa xuống vai mình, Khương Nghệ gác đầu lên một hồi quả thực là có chút mệt mỏi: “Bao giờ tay anh tê thì gọi em dậy.”

“Được.”

Xe theo đường cũ trở về, cũng vẫn dựa vào nhau như vậy, nhưng quan hệ đã trở thành mối quan hệ mà mình mong chờ nhất, Tần Tổng hơi cúi đầu nhìn Khương Nghệ đã nhắm mắt ngủ tới an ổn, đáy lòng chỉ toàn một mảnh ôn nhu.

Lúc về tới nhà, trời đã hơi tối, Tần Tổng đưa Khương Nghệ tới trước cổng tiểu khu, đôi mắt Khương Nghệ dưới ánh đèn đường hơi ánh lên tia sáng giao hoạt, cậu kéo Tần Tổng tới ngõ nhỏ bên cạnh tiểu khu, đưa tay lên ôm cổ anh: “Hôn chút đi.”

Trong mắt Tần Tổng ngập ý cười, anh từ từ chạm trán mình vào trán Khương Nghệ, hai tay ôm lấy eo cậu, đôi môi hai người dán vào nhau vài giây, Khương Nghệ đột nhiên tới bên tai Tần Tổng, mang theo âm thanh nhẹ nhàng dụ dỗ: “Muốn hôn lưỡi!”

18. Chương 18

Tần Tổng rõ ràng là đã ngẩn người, Khương Nghệ cười hắc hắc hai tiếng, dán môi vào tai anh, hôn một cái, Tần Tổng cảm giác cổ họng mình có chút lạnh lẽo, tai trái nóng bỏng, không để Khương Nghệ tiếp tục khiêu khích, đột nhiên anh đặt người lên tường, chặn đôi môi cậu lại, Khương Nghệ chủ động cạy hàm răng anh, cùng dây dưa với răng môi anh, lưỡi Tần Tổng bị truy đuổi vài giây rồi cuộc cũng đảo khách thành chủ, hai thiếu niên tựa như hai cái vỏ đậu xanh gập ghềnh trắc trở nhưng vô cùng nghiêm túc học hôn môi, hô hấp Khương Nghệ có chút gấp gáp dựa lên vai Tần Tổng: “Đừng bảo ngày mai lại phải bắt đầu yêu xa chứ.”

Tần Tổng ôm cậu, hôn lên mái tóc cậu: “Đúng vậy.”

Khương Nghệ thở dài tiếc nuối nói: “Sớm biết vậy, trước đó em đã học cho thật giỏi, không chừng còn có thể thi đỗ vào Nhất trung, như vậy cũng không cần phải yêu xa nữa rồi.”

Nói xong lại cười hắc hắc hai tiếng: “Nhất trung tan học rồi còn có thể lén hôn nhau.”

Tần Tổng bị trọng điểm của cậu chọc cho cười thành tiếng: “Anh còn tưởng rằng em muốn làm học sinh ngoan, cuối cùng em lại chỉ muốn hôn anh thôi sao?”

“Thế thì đã sao?”

“VẬY lại hôn thêm một lát nữa đi.”

Hai người ngọt ngào cả nửa ngày cuối cùng cũng tách nhau ra, Tần Tổng bắt xe về nhà, vừa tới cửa liền phát hiện đèn trong nhà sáng trưng, tuần trăng mật định kỳ hàng năm của ba mẹ anh cuối cùng đã kết thúc, hai người rốt cuộc cũng đã bay về, lúc Tổng Hân bước ra khỏi bếp, Tần Tổng vừa vặn đi vào nhà, anh đặt túi ba lô xuống ghế sa lông, hỏi: “Ba mẹ về từ lúc nào thế?”

Tổng Hân bưng một ly cà phê trên tay, chuẩn bị lên tầng: “Vừa mới về thôi.”

Tần Tổng nhìn mẹ mình, cảm thấy có gì đó không đúng lắm, trước đây, mỗi lần về nhà, Tổng Hân đều sẽ nhiệt tình nhào vào người anh, anh nghi hoặc nhìn nhìn xung quanh một chút: “Ba con đâu?”

Tổng Hân nhìn hai lần lên gác, đột nhiên lớn giọng nói: “Ba con đang ở trong thư phòng đó!”

Tần Tổng nheo mắt quan sát Tổng Hân vài giây, đột nhiên nhanh chóng vọt thẳng lên tầng, vào phòng mình, Tổng Hân theo sau, vẻ mặt hồng chuyện: “Tổng Tổng, ma ma vừa về, con cũng không trò chuyện với ma ma sao?”

Tần Tổng không đáp lời mẹ, trực tiếp đẩy cánh cửa phòng mình không đóng chặt, Tần Lộ Sâm vẻ mặt căng thẳng đẩy ngăn kéo bàn học của Tần Tổng lại: “Ba ba không nhìn thấy gì cả!”

Tần Tổng vô cảm nhìn ông ba đang lục lọi phòng ngủ của mình, ngữ khí bình thản hỏi: “Tại sao lại lục đồ của con.”

Tần Lộ Sâm tự biết đuối lý, ông một mặt cầu viện mà nhìn vợ mình, Tổng Hân không chút niệm tình vợ chồng, quyết đoán quay đầu ra ngoài cửa, giả bộ ngắm phong cảnh, Tần Tổng từ nhỏ tới lớn nghiêm túc, ít nói, hai người ba mẹ vì muốn hiểu con mà phải nhọc lòng một phen, tuy rằng xem trộm đời sống riêng tư như vậy thực sự là không nên, thế nhưng Tổng Hân chính là cảm thấy thời gian nửa năm nay, con trai mình thay đổi rất nhiều, Tổng Hân nghĩ có lẽ Tần Tổng đang yêu đương, cũng biết con trai mình có hỏi có khi cũng chưa chắc đã có đáp án, thế nên chỉ có thể dùng hạ sách này, sai chồng mình tìm chứng cứ, Tần Lộ Sâm, một thương nhân nho nhã, chưa từng làm loại chuyện trộm gà trộm chó này, ông liếc mắt nhìn vợ mình rõ ràng là xong chuyện giết lừa, chỉ có thể chủ động gánh chịu lỗi lầm, đầu tiên, ông thành khẩn nhận sai với con trai, Tần Tổng gật đầu, coi như là tha thứ cho sai lầm của ba mình.

Hai bên im lặng vài giây, Tần Tổng mới hỏi: “Ba nhìn thấy cái gì rồi.”

Tần Lộ Sâm “khụ” một tiếng che giấu sự lúng túng của mình: “Tổng Tổng, con có phải là đã có người thích rồi không?”

Tần Tổng không chút che giấu, trực tiếp trả lời: “Con đang quen người ta rồi.”

“A... nhanh như vậy sao, ba còn tưởng rằng...”

Tần Tổng nhìn vẻ mặt của ba mình một chút, tai đột nhiên đỏ ửng lên: “Ba nhìn thấy nhật ký con viết?”

Tần Lộ Sâm cảm thấy chuyện này đúng thật là không đúng mực, ông có hơi chột dạ mà giải thích: “À... xin lỗi Tổng Tổng nhé, ba ba ma ma sai rồi, nhưng cũng tại ba mẹ hỏi con, con cũng không nói gì, nửa năm nay con thay đổi rất nhiều, lần trước còn chủ động muốn có quà, thế nên ba mẹ mới muốn nhìn xem một chút...”

“Không sao, nhưng con chỉ chấp nhận một lần này thôi.”

Tần Lộ Sâm nghĩ một chút, cuối cùng vẫn hỏi: “Là nam sinh à?”

“Vâng.”

Tần Lộ Sâm nhìn thoáng qua Tổng Hân này giờ vẫn chưa từng lên tiếng: “Ba mẹ, có lẽ phải tiêu hóa tin tức này một chút đã.”

“Con biết.”

Chờ Tần Lộ Sâm và vợ mình xuống tầng rồi, Tần Tổng mới đóng cửa phòng lại, sau đó, đi tới trước bàn học của mình ngồi xuống, anh mở ngăn kéo, lấy quyển nhật ký bản thân viết tới gần nửa năm ra, bên trong từ lần đầu chơi bóng, viết tới chuyện ra ngoài chơi vào hai ngày trước, anh đối với chuyện bị ba mẹ đọc lên nhật ký cũng không có gợn sóng gì quá lớn, anh thích Khương Nghệ, không phải là không có người nhìn ra, nhưng anh lại cảm thấy có chút ngại ngùng, tất cả ôn nhu của anh đều cất giấu giữa những hàng chữ trong quyển nhật ký này, anh cầm bút lên viết ngày lên một trang mới, khoe môi cong lên mà ngay cả anh cũng không phát hiện ra.

“Em không cần phải học giỏi, cũng không cần phải thi đỗ vào trường trung học top đầu, em không cần phải thay đổi quỹ tích cuộc đời em, em có ở nơi nào, anh cũng sẽ tới nơi đó tìm em.”

19. Chương 19

Đi vòng quanh phòng cả một buổi sáng, Khương Nghệ xuống tầng như thường ngày, cậu vốn muốn nhắn tin cho Tần Tổng, hẹn gặp nhau ở quảng trường nhưng lại sợ mình quá dính người, quyết định chịu đựng tới khi tan học, cậu vừa mới thả điện thoại lại vào túi liền phát hiện ở cổng tiểu khu có người đang đứng, ánh mắt Khương Nghệ sáng lên rất nhanh rồi chạy tới: “Anh tới chờ em sao không nói tiếng nào?”

Tần Tổng dắt xe đạp, cười với cậu: “Muốn để em ngủ thêm vài phút.”

Khương Nghệ cong môi nhìn nhìn xung quanh một chút, nhân lúc trên đường không có ai liền nhanh chóng hôn lên môi anh một cái: “Anh quan trọng hơn ngủ.”

Hai người sóng vai đi tới gần quảng trường, trước khi tách ra, Tần Tổng hỏi cậu: “Tan học đi xem phim không?”

“Đi! Đây có được coi là hẹn hò không?”

“Coi.”

Khương Nghệ ngày đầu tiên đi học sau khi thoát F.A toàn thân tinh thần sáng láng, Vương Thiếu Dương cuối tuần ở nhà search baidu cả nửa ngày, tìm hiểu tri thức, cảm thấy Khương Nghệ là đồng tính luyến ái cũng chẳng có gì là ghê gớm, có điều cậu ta vẫn giữ nguyên thành kiến với việc đại ca của mình lại thích người đứng đầu phe đối thủ, tan học Khương Nghệ ôm điện thoại gửi tin nhắn cho Tần Tổng, Vương Thiếu Dương đi tới cạnh Khương Nghệ thử hẹn cậu lần thứ ba: “Anh Nghệ, tan học đi chơi game không?”

Khương Nghệ nhìn Vương Thiếu Dương, nhú mào, vẻ mặt lầy le nói: “Anh Nghệ mào đang yêu.”

“Cái mề gì cơ?!”

Cả lớp bị một câu này của Vương Thiếu Dương chấn động tới nỗi tất cả đều quay đầu lại, Khương Nghệ mắt lạnh quét qua, mọi người đang hoảng quay đầu lại, Vương Thiếu Dương nhắc cái ghế không ai ngồi tới cạnh Khương Nghệ ngồi xuống: “Với ai? Tần Tổng?”

“Ừm.”

Vương Thiếu Dương nghe vậy, hai mắt trừng lớn như hai cái bóng đèn tròn, Tề Thanh Bình nghe thấy nhanh chóng quay đầu lại: “Cậu với Tần Tổng làm sao cơ?”

“Đang yêu nhau.”

“Thật hay giả vậy?”

“Thật chứ.”

“Ồ đệt, quá huyền ảo rồi.”

Vương Thiếu Dương nheo mắt, nghiêng đầu nghiêm túc giáo dục: “Nữ sinh không được nói bậy.”

Tề Thanh Bình liếc xéo một cái, trực tiếp đáp trả: “Cậu quản tôi?”

Khương Nghệ nhin một ngày, cuối cùng đợi tới khi chuông tan học reo lên, trong lúc giáo viên đang ở trên bục giảng, tận tình khuyên nhủ gì đó, Khương Nghệ vốn định đi thẳng một mạch nhưng vừa nghĩ tới chuyện Tần Tổng ưu tú đến vậy, mình thì ngày nào cũng tới muộn về sớm, đúng là không nên, cậu vừa nhắn tin cho Tần Tổng thông báo mình tan học muộn, vừa ngẩng đầu nhìn giáo viên nước miếng văng tung tóe.

Sau khi tan học, cậu muốn tới thẳng quảng trường, ai ngờ lại phát hiện trước cổng trường mình đang có một đám người tụ tập, Vương Thiếu Dương theo sau cậu gọi to: “Anh Nghệ! Phía trước không phải là có tên nào tới địa bàn mình đấy chứ?”

Khương Nghệ hơi nhướng mày nhìn thời gian, mấy đàn em nhanh mắt nhanh miệng thấy cậu lập tức gọi một tiếng: “Anh Nghệ!”

Khương Nghệ tính chuồn êm bất thành, chỉ có thể đi qua xem xem ai có lá gan lớn như vậy, dám ngang ngược trên địa bàn của mình, ai ngờ vừa mới ra cửa đã thấy Tần Tổng gác chân bên xe đạp, đeo tai nghe nghe nhạc, đàn em Thập Bát trung căng thẳng đề phòng như lâm đại địch, Khương Nghệ vừa nhìn thấy Tần Tổng đã cảm thấy thốn thay anh, Tần Tổng rút tai nghe một bên ra, nhìn về phía Khương Nghệ nhủu mày: “Anh Nghệ, có đi không?”

Khương Nghệ trực tiếp nhảy lên vị trí cũ của mình, sau đó nói với một đám đàn em: “Không phải nhìn nữa, tao với cậu ta ra ngoài đấu với nhau một trận, mấy đứa đều giải tán đi.”

Vương Thiếu Dương nhìn bóng lưng Khương Nghệ sau xe đạp, trong lòng phức tạp, cậu ta thực sự không nghĩ được hai người này làm thế nào mà lại có thể yêu nhau được nữa.

Tần Tổng đạp xe thẳng tới rạp chiếu phim, Khương Nghệ nằm nhoài trên lưng anh cười vui vẻ: “Lá gan anh thật lớn nha, đến trước cổng Thập Bát cũng không buồn mang theo người.”

Tần Tổng cảm giác eo mình bị ôm rất chặt: “Họ dám động thủ, anh dám quy hàng.”

“Tôn nghiêm Nhất trung đâu cả rồi?”

“Để Lý Nham tới gánh hậu quả đi.”

Khương Nghệ đằng sau cười tới thấy rằng không thấy mắt, tới rạp chiếu phim, tùy tiện chọn một phim rồi cố ý mua ghế tình nhân, lúc đầu, hai người còn tập trung xem nội dung phim, xem một lúc, Khương Nghệ chủ động nắm chặt lấy tay Tần Tổng, sau đó chậm rãi cào nhẹ vào tay anh hai lần, Tần Tổng quay đầu nhẹ nhàng hôn lên khóe môi cậu một chút: “Không dễ xem sao?”

Khương Nghệ dán sát vào tai anh, vui vẻ nói: “Không dễ nhìn bằng anh.”

Tần Tổng thấp giọng cười khê thành tiếng, lần thứ hai hôn lên khóe môi cậu.

Cả phim đang diễn cái gì, Khương Nghệ đã không còn ấn tượng, có điều cậu có thể khẳng định, hơn một tiếng này, kỹ thuật hôn của mình chắc chắn tăng lên một bậc, từ rạp chiếu phim đi ra, hai người tùy tiện ăn gì đó, vì muốn kéo dài thời gian bên nhau, Tần Tổng dắt xe đạp, sóng vai tiến Khương Nghệ về nhà, trên đường Khương Nghệ muốn trò chuyện về nội dung bộ phim vừa xem, nhưng suy nghĩ hồi lâu cũng chỉ đọng lại tại hình ảnh hai người ôm hôn nhau trên ghế tình nhân, cậu quay đầu hỏi Tần Tổng: “Vừa rồi phim diễn cái gì thế?”

Tần Tổng nhớ lại một chút: “Chắc là phim tình yêu?”

“Chẳng lẽ không phải là phim hồi hộp li kì?”

“Phim tình yêu li kì?”

Khương Nghệ nhìn vẻ mặt anh đang thành thật suy nghĩ, “phụt” một tiếng bật cười: “Em chỉ biết hai chúng ta suýt chút nữa đã diễn phim hành động tình cảm.”

Tần Tổng nhìn ánh mắt cậu, đột nhiên có chút né tránh, đèn đường màu cam vàng ấm áp giúp anh giấu đi cái tai đỏ chót của mình, Khương Nghệ cách anh rất gần, chú ý rất kĩ tới điểm nhỏ biến hóa này, cậu liếm khóe miệng, cười xấu xa nhỏ giọng hỏi bên tai Tần Tổng: “Anh đang nghĩ tới chuyện gì đấy?”

Tần Tổng dừng lại vài giây, trực tiếp trả lời: “Phim hành động.”

Đôi mắt Khương Nghệ vốn còn mang ý cười, đột nhiên trở nên đàng hoàng trịnh trọng, cậu vúi bả vai Tần Tổng lại, thấp giọng hỏi: “Người anh em muốn một bộ không?”

Tần Tổng hết sức phối hợp: “Nước nào?”

“Âu Mỹ Nhật Hàn, Đông Nam Á, âm thanh sắc nét, có phụ đề.”

“Gửi vào hòm thư cho anh.”

Hai người giao dịch xong ngay tại nơi đầu đường, Tần Tổng xoa nhẹ mái tóc vàng rực của Khương Nghệ, hai người đối diện nhau vài giây, cùng nở nụ cười, Tần Tổng đưa Khương Nghệ tới trước cổng tiểu khu, Khương Nghệ kéo người tới góc đường hôn xong mới ngọt ngào mà tách nhau ra, trước khi đi ngủ, Tần Tổng còn thật sự kiểm tra hòm thư, nhận được GV mà Khương Nghệ đã gửi đến cho mình, anh còn chưa kịp mở ra đã nhận được tin nhắn ngắn mà Khương Nghệ gửi: “Đừng xem vội! Chờ tới cuối tuần cùng xem để học tập!”

20. Chương 20

Khương Nghệ nhất thời kích động liền tự đào hố cho chính mình, cậu cảm thấy tuần này trải qua sao dài đằng đặc quá, ngày ngày đều trông ngóng tới cuối tuần để cùng Tần Tổng xem GV, lúc tan học, Tần Tổng vẫn ở gần Thập Bát trung đội cậu, chẳng qua lần này cách xa ra một chút, tránh bị vây xem, Khương Nghệ học xong tiết cuối cùng cũng chạy ra khỏi lớp, cậu hiếm khi không hề tay không ra về mà lại cầm một quyển sách trên tay, thấy Tần Tổng, vẻ mặt như lên án: “Học hành thật vất vả, giáo viên còn dạy quá giờ nữa chứ...”

Tần Tổng hơi ngạc nhiên: “Sao lại bắt đầu học hành chăm chỉ rồi?”

Khương Nghệ đứng đằng sau, vẻ mặt chí lớn cao xa: “Học kỳ sau là lên lớp 12 rồi, em phải cố gắng một chút...”

“Em không cần phải...”

“Không, đối tượng của em quá ưu tú, em nhất định phải đi trọn vẹn hết một đời với anh ấy, thế nên em cũng phải ưu tú lên một chút, học viện, cao đẳng quốc nội gì đó em thi không vào, nhưng tối thiểu em cũng phải thi tới thành phố mà đối tượng của em học, cũng không biết bây giờ mới cố gắng đã muộn chưa nữa.”

Vấn đề này, từ ngày đó hai người xác nhận quan hệ, Tần Tổng đã cẩn thận suy tính tới, anh không muốn Khương Nghệ phải vì anh mà cố gắng tự thay đổi bản thân, nguyện vọng của anh sẽ tùy thuộc vào việc Khương Nghệ ở đâu, anh chưa từng coi chuyện sau lớp 12 là một điều gì đó to tát, thế nhưng anh không ngờ rằng Khương Nghệ cũng suy nghĩ nhiều như mình, Khương Nghệ cả lơ phất phơ không thích học, anh cũng biết: “Em đừng bởi vì anh mà...”

Còn chưa đợi anh nói xong, Khương Nghệ đã ôm thật chặt eo anh, nằm nhoài trên lưng anh, cất lời: “Người luôn hướng tới chỗ cao mà tới, tuy rằng trước khi gặp được anh, em đúng thật là đã định chỉ học cho xong rồi tốt nghiệp trung học, nhưng sau này ở bên anh rồi em không còn nghĩ như vậy nữa, em biết anh sau này chắc chắn sẽ vô cùng ưu tú, em không muốn sau này khi ra đường lúc người ta hỏi, đối tượng của anh là một tên thủ lĩnh lưu manh mới chỉ tốt nghiệp trung học, em biết anh tuyệt đối sẽ không chê em làm anh mất thể diện nhưng em tự sợ rằng bản thân không xứng với anh.”

Tần Tổng đạp xe tới mép đường nhỏ, Khương Nghệ vẫn ở sau lưng nói ra suy nghĩ của mình: “Em chắc chắn không thể vì anh mà trở thành tốt nhất ngay lập tức, nhưng em có thể vì anh mà chậm rãi biến thành người cũng không tệ lắm.”

Tần Tổng dừng xe, Khương Nghệ bước xuống: “Đây là đâu?”

“Không biết.”

“Vậy dừng lại làm gì?”

Tần Tổng nhìn thẳng vào mắt cậu, nói rất nghiêm túc: “Muốn thơm em.”

Khương Nghệ cong môi, đi thẳng tới trước mặt anh, thơm “chụt” một cái lên một bên má anh: “Cảm động rồi phải không.”

Tần Tổng chờ cậu thơm xong mới cười hỏi: “Anh bổ túc giúp em nhé?”

Khương Nghệ đối với học tập, quả thực là không có phương pháp học tập nào, Tần Tổng giúp cậu học, đúng là không thể nào tốt hơn, cậu không hề cảm thấy mất mặt chút nào, quyết đoán đồng ý, mấy giây sau còn nói thêm: “Nhưng mà em lại đang mong chờ được học tập thứ khác cơ.”

Thật vất vả mới tới thứ sáu, hai người hẹn ở nhà Khương Nghệ, Tần Tổng gõ cửa vào lúc chừng mười giờ sáng, Khương Nghệ cứ như vẫn luôn chờ bên cửa, mở cửa ra tức tốc, chờ Tần Tổng vào nhà rồi, mới khóa trái cửa phòng lại ngay, kéo rèm cửa sổ kín, tắt cả chuẩn bị sắp xếp xong, hai người mới ngồi xếp bằng trên giường, lấy laptop ra, bắt đầu nghiêm túc học tập.

Khương Nghệ chọn một video khá thích hợp cho để người yêu nhau cùng xem, nhịp độ khá nhẹ nhàng, phòng bị che tối thui, đầu giường chỉ có một chiếc đèn nhỏ, hai người im lặng không lên tiếng, chờ giờ dạy bắt đầu, mở đầu chỉ có hai người đàn ông nói chuyện về những vấn đề hàng ngày với nhau, Khương Nghệ có hơi sốt ruột nuốt một ngụm nước bọt, cậu quay đầu liếc mắt nhìn Tần Tổng một cái, Tần Tổng ngồi nghiêm chỉnh nhìn chăm chú màn hình, anh cảm nhận được ánh mắt của Khương Nghệ liền nhắc một câu: “Cởi quần áo rồi kìa.”

Khương Nghệ vội quay đầu lại, phim ngắn loại này Khương Nghệ từng tự xem không ít lần, nội dung, kịch bản thế nào, cậu làm sao không rõ? Rõ rõ ràng ràng, lúc tự xem không hề có cảm giác gì, nhưng Tần Tổng ngồi bên cạnh, trong lòng bàn tay lại bắt đầu vã mồ hôi.

Phim bắt đầu được mười phút, trên màn hình, hai người đã cởi sạch không còn một mảnh lẫn lên giường, đôi mắt Khương Nghệ nhìn màn hình chăm chú, tay kia bắt tri bắt giác lại cứ mon men tới gần chỗ Tần Tổng, ngáp phòng đều là tiếng thở dốc và tiếng rên rỉ vang lên từ trong laptop, tay Khương Nghệ lần nữa nửa ngày cũng không dám đặt lên, cậu vừa định bỏ cuộc, lại cảm giác ngón tay Tần Tổng cũng chạm vào ngón tay mình, hai người nghiêm trang nhìn lên màn hình, mười ngón tay đã nhanh chóng đan vào nhau.

Cả phim toàn bộ bốn mươi phút, hai người cứ như thật sự lên lớp mà nghiêm nghiêm túc túc xem xong, sau khi kết thúc, trong phòng chỉ còn lại sự lặng im, Khương Nghệ quay đầu, phát hiện Tần Tổng đang nhìn mình chăm chăm, cậu hơi nhúc nhích ngón tay một chút, muốn đặt laptop sang một bên, ai ngờ Tần Tổng đột nhiên nghiêng người hôn lên môi cậu, hai người nhịn nửa ngày, cuối cùng cũng có một người khơi mào trước, rồi cuộc cũng không còn kiêng kị, lưỡi dây dưa mút vào, xoáy tận sâu nơi huyệt đối phương, Khương Nghệ lần đầu cảm thấy Tần Tổng khi hôn lại mang theo sự bá đạo khó có thể hình dung như vậy, đầu lưỡi anh không ngừng liếm láp mỗi một góc trong miệng mình, từ lưỡi xuống tới cằm, không hề buông tha chỗ nào, lưỡi bị anh bao vây không ngừng xoay vòng, vẽ hình tròn trong khoang miệng, Khương Nghệ bị hôn có chút thất thần, cậu không muốn để cho bản thân quá thụ động, tìm cơ hội thoát khỏi sự điều khiển của lưỡi Tần Tổng, nhanh chóng dùng răng cắn chặt môi dưới, hàm răng mang theo chút lực nhẹ nhàng cắn xuống phần môi, cái lưỡi theo sát sau đó, tự liếm lên vết răng mình vừa cắn xuống môi, cậu vừa định đắc ý về sự quyền rũ của mình một hồi, trong nháy mắt đã bị Tần Tổng áp xuống dưới thân, Tần Tổng một tay đỡ lấy đầu cậu, ánh mắt sâu thẳm nhìn cậu, Khương Nghệ không để anh có chút thời gian dư thừa, giờ tay kéo

đầu anh xuống, tạo thêm một trận tương giao môi răng lần hai, lưỡi dây dưa mấy phút trong miệng, Tần Tổng cảm giác sau lưng mình có một đôi tay chui vào áo, lòng bàn tay dán vào, ma sát sau lưng anh, anh ngẩng đầu liếc mắt nhìn đôi mắt híp lại cười xấu xa của Khương Nghệ, giờ tay vén áo cậu cao quá ngực, cơ thể trắng nõn lại có hai điểm phần nộn, Tần Tổng nuốt nước miếng, anh cúi đầu nếm thử một chút, người dưới thân lập tức run rẩy, hạ thân hai người đã cứng tới cộm lên từ lâu, ngực Khương Nghệ bị lưỡi liếm láp tới khó nhịn, cậu nhấc hai chân lên, cuốn thật chặt quanh vòng eo Tần Tổng, theo bản năng cọ cọ vào người anh, lưỡi Tần Tổng bồn cọt đầu vú trong miệng, ngón tay chậm rãi dịch xuống phía dưới, chui vào trong quần thể thao của Khương Nghệ, hai chân Khương Nghệ hơi mở ra, thuận tiện cho Tần Tổng xoa nắn, lần đầu cậu được người khác xoa dương vật cho, toàn thân kích động tới run rẩy, Tần Tổng tuốt lộng qua một lớp quần lót giúp cậu mấy lần, rồi từ từ kéo quần thể thao xuống, Khương Nghệ ôm cổ anh không ngừng liếm hôn lên khóe miệng anh, cậu thổi hơi vào cái tai đã đỏ rực của Tần Tổng: “Sờ vào bên trong đi.”

Tần Tổng được cho phép, trực tiếp tụt quần lót của cậu xuống, hai chân Khương Nghệ vướng trong quần hơi khó chịu, cậu ôm Tần Tổng lộn người một cái, trong nháy mắt đã đè người xuống dưới thân, cậu thở phì phò ngồi lên người Tần Tổng cởi sạch sành sanh quần dưới chân, sau đó đưa tay đặt lên nơi dương vật của Tần Tổng, mộng cũng ngồi lên người anh, Tần Tổng nằm trên giường, thở gấp mặc cậu muốn làm gì thì làm, Khương Nghệ mở khuy quần của anh, thả vật cứng đã từ lâu của anh ra ngoài, Tần Tổng đưa tay nắn bóp đôi cánh mộng trần trụi của Khương Nghệ, dương vật cương cứng cảm nhận được năm ngón tay tuốt lộng có nhịp điệu, rốt cuộc khi Khương Nghệ muốn tăng tốc, đánh gục người lần thứ hai, giọng nói của anh cũng vang lên, khàn khàn thật gợi cảm: “Bại hoại.”

Chút mưu kế của Khương Nghệ đã bị nhìn thấu, chỉ có thể thanh thanh cổ họng đã khản, liếm tai anh bật cười thành tiếng: “Cùng một lúc nhé?”

Bắn xong, Khương Nghệ một chân gác qua bụng Tần Tổng, nửa người dính chặt trên người anh, Tần Tổng xoa tóc cậu, hai người yên tĩnh nằm trong phút chốc, Khương Nghệ mới bò dậy khỏi người anh: “Hai chúng ta đây có thể coi như là đã lên giường rồi không?”

“Coi.”

“Sao hai ta vẫn chưa tròn mười tám cơ chứ.”

“Sang năm là tròn rồi.”

Vẻ mặt Khương Nghệ có phần tiếc rẻ: “Sao không phải là ngày mai luôn đi?”

Tần Tổng nhìn vẻ mặt cậu, cười cười, ngồi dậy, ôm cậu vào trong lòng: “Chờ một chút, anh muốn trách nhiệm với em.”

Khương Nghệ liếm cái tai đỏ chót của anh, híp mắt cười ngây ngô: “Em cũng muốn chịu trách nhiệm với anh.”

21. Chương 21

Buổi chiều, hai người thử nghiệm túc học hành, ai ngờ học học liền lẩn vào cùng một chỗ, Khương Nghệ nút lưỡi Tần Tổng, cảm thấy thế này không phải là biện pháp, cậu một lòng mang hoài bão lý tưởng thi đỗ đại học, không thể luôn tuyên dâm ban ngày thế này được, tâm tình Khương Nghệ bay bổng đột nhiên hôn nửa ngày mới nghĩa chính ngôn từ nói với Tần Tổng: “Ngày mai hai chúng ta tới thư viện.”

Tần Tổng nhìn đôi môi hơi sưng còn ánh vết nước của cậu, lại dán lên, liếm liếm khoe miệng cậu, nói một tiếng: “Được.”

Rõ ràng chỉ có một chữ, nhưng lại khàn khàn mang theo cảm giác ôn nhu, Khương Nghệ nghe tới tê rần đôi tai, cậu nâng mặt Tần Tổng lên, hôn mạnh một cái: “Không cho véo em nữa, cẩn thận em phát cuồng mất!”

Tần Tổng đôi mắt cong cong, cười thành tiếng: “Ý chí không kiên định, không trách anh được.” Nói xong lại ôm người vào lòng thêm lần nữa.

Khương Nghệ có thể nào cũng không ngờ rằng mình lại có một ngày sẽ ôm lấy một chồng sách cao ngất ngồi trong thư viện, Tần Tổng là khách quen của nơi này, quen tay nhanh nhẹn chọn một vị trí bên cửa sổ, hai người vốn ngồi đối diện nhau, một lát sau, Khương Nghệ lặng lẽ đứng lên, ngồi xuống cạnh Tần Tổng, Tần Tổng cong môi nhìn cậu, Khương Nghệ nằm nhoài người, ghé tai anh nói nhỏ: “Hey bạn cùng bàn.”

Tần Tổng thừa dịp cậu dán sát lại gần liền thơm một cái lên má cậu, sau đó vô cùng lịch thiệp, hào phóng lên tiếng chào hỏi: “Xin chào, bạn cùng bàn.”

Chờ Khương Nghệ đã ngồi xuống rồi lật sách ra rồi, Tần Tổng mới quay sang, nhẹ giọng bảo: “Có chỗ nào không hiểu thì hỏi anh.”

Khương Nghệ chưa bao giờ nghiêm túc đọc sách được quá mười phút, nội dung trong sách khô khan vô vị, đọc đọc, mí mắt cậu dính vào nhau, cậu tựa như một cậu học trò vừa mới bước chân vào trường, muốn len lén liếc mắt ngắm trộm bạn cùng bàn của mình, hai ngón tay cậu vuốt nhẹ lên trang sách, ánh mắt lại lơ đãng muốn bay sang bên kia.

Bạn cùng bàn ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, anh một tay tì lên trán, một tay nhẹ nhàng lật giở quyển sách đặt trên bàn, độ cong gò má mang theo sự nhu hòa độc nhất của thiếu niên, nhưng cũng đã mơ hồ có góc cạnh trưởng thành, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu lên khuôn mặt anh, hàng mi cong dày, anh chỉ ngồi đó, yên tĩnh đọc sách, nhịp tim Khương Nghệ liền đập nhanh một cách khó hiểu, cậu cầm một tờ giấy note lên, cố gắng để chữ viết như gà bới của mình nhìn có vẻ dễ coi hơn một chút.

Tần Tổng vẫn luôn lén quan sát Khương Nghệ, anh muốn nhìn bộ dáng lên lớp nghiêm túc của Khương Nghệ một chút, nhưng anh vừa mới nhìn được một lúc, ánh mắt Khương Nghệ đã liếc tới đây, anh vì để che giấu ánh nhìn của bản thân, giả vờ lấy một tay chống trước trán, chờ Khương Nghệ thu tầm mắt, cúi đầu viết gì đó mới định ngẩng đầu lên, lại thấy trên trang sách đang mở có một tờ giấy note.

“Bạn học, bạn đẹp trai quá đi, đã có đối tượng chưa?”

Khóe miệng Tần Tổng nhếch lên, cầm bút viết xuống dưới: “Có rồi.”

Khương Nghệ cầm tờ note về, đôi mắt cong cong, con ngươi ánh lên niềm vui vụng trộm, một hồi sau mới viết tiếp: “Vây đối tượng của bạn là người như thế nào?”

Tần Tổng nhìn câu hỏi vừa bị đẩy tới, ánh mắt ôn nhu tựa dòng suối mát, anh không chút do dự, cầm bút viết vài chữ.

Lòng Khương Nghệ vô cùng mong chờ đáp án, nhưng lại dấy lên sự căng thẳng khó giải thích, cậu đưa tay nhận lấy tờ note Tần Tổng truyền tới, không nhanh tay xem ngay nội dung trên giấy mà đầu tiên là lấy tay che chữ đi, cứ như mở quà mà từ từ bóc trần đáp án.

Chữ viết của Tần Tổng thật là đẹp mắt, rất có lực, lơ đãng trôi chảy, chỉ vài chữ ngắn ngủi mà Khương Nghệ nhìn đi nhìn lại tận mười mấy lần, nét mặt cậu mang theo ý cười, dần dần nhiễm xuống cả khóe miệng, miệng he hé thấp thoáng thấy được cả răng, cậu tựa như đã nhận được câu trả lời hay nhất, toàn bộ niềm vui sướng đều đã treo hết lên mặt, cậu hưng phấn hôn một cái lên tờ note kia, sau đó cho Tần Tổng một khẩu hình “Em sẽ giấu đi”, rồi mới tiếp tục nghiêm túc đọc sách tiếp.

Tần Tổng nhìn bộ dáng vui vẻ của người bên cạnh, giơ tay lên nhẹ xoa mái tóc cậu: Em vẫn luôn là người mà anh thích nhất mà.

22. Chương 22

Mấy ngày cuối tuần trước kì nghỉ hè, hai người đều vượt qua trong thư viện, thành tích học tập của Khương Nghệ không tăng lên là mấy, mà chuyện tình yêu ngược lại đã biến thành yêu khắp phố lớn ngõ nhỏ, kì nghỉ hè lớp 11 gần tới làm người ta giật sột, Khương Nghệ nghiêm túc học tập vài vòng cuối cùng ngủ thẳng tới tận hai giờ rưỡi chiều vào ngày đầu tiên của kì nghỉ, lúc ngủ dậy muốn gọi điện thoại báo cho Tần Tổng, vừa mới cầm điện thoại lên lại thấy cuộc gọi của Tề Thanh Bình, Khương Nghệ ngáp dài mấy cái mới “A lô” một tiếng, Tề Thanh Bình thì đã rống lên: “Vẫn còn ngủ nữa à cái đồ ngốc này! Cậu với Tần Tổng hôn nhau trên đường không thể cẩn thận một chút được sao? Bị chụp trộm rồi đây này cậu đã biết chưa!”

Khương Nghệ nhất thời không rõ ý cô là sao: “Cái gì cơ?”

“Còn cái gì nữa! Hôm nay tôi nhận được một xấp ảnh trong hòm thư nhà tôi, mở ra đều là cậu với Tần Tổng!”

“Không thể nào, ảnh của tôi với Tần Tổng sao lại gửi cho cậu?”

“Thì muốn nói cho tôi biết cậu là đồng tính chứ còn sao nữa.”

“Không phải là cậu đã biết từ lâu rồi sao?”

“Cậu yêu rồi liền bị ngu đi à?! Tôi biết ai là người gửi, may là Đoạn Bình gửi cho tôi, nếu cậu ta gửi cho trường học, gửi cho bố mẹ cậu thì phải làm sao bây giờ!”

Khương Nghệ bị Tề Thanh Bình rống cả nửa ngày, tinh thần mới coi như là cao lên một chút: “Được rồi, chờ tôi đi tìm Đoạn Bình xử lý một trận.”

“Đệt mợ, tôi phát hiện là cậu không bắt được trọng điểm có phải không? Cậu không sợ việc này bị bố mẹ cậu biết à?”

“Sớm muộn gì mà chả phải nói với họ, tôi yêu đương cũng đâu phải là chuyện thương thiên hại lý gì, tôi việc gì phải sợ ai.”

“Được, cậu thì trâu bò rồi.”

Cúp điện thoại, Khương Nghệ ngồi trên giường ngáy ngốc một hồi, sau đó mới cầm điện thoại lên gọi điện thoại cho Tần Tổng, Tần Tổng hình như vẫn luôn chờ cậu, sau khi bắt máy liền hỏi một câu: “Mới tỉnh ngủ à?”

Khương Nghệ ừ một tiếng mới đáp: “Anh có nhớ Đoạn Bình không?”

“Không quen biết.”

“Chính là đội trưởng bên em hồi trước có sang thi đấu bóng rổ ở trường anh ấy.”

“Cậu ta làm sao?”

“Lúc chúng ta đi cùng nhau chắc là bị nó nhìn thấy, sau đó chụp trộm mấy bức ảnh của chúng ta gửi cho bạn học của em, cũng không biết là chụp có đẹp không.”

Chuyện vốn rất nghiêm túc bị Khương Nghệ mang theo ngữ khí nghịch ngợm nói ra tự dưng lại có chút buồn cười, Tần Tổng thấp giọng cười hai tiếng: “Không đẹp trai thì đánh cho cậu ta một trận.”

Hai người cũng không nói tiếp chủ đề này nữa, Khương Nghệ ngọt dính với anh nửa ngày mới cúp máy, kì nghỉ này Tần Tổng sẽ ra ngoài với ba mẹ hai ngày, Khương Nghệ tự dưng lại nhớ tới lời mời chơi bóng của Vương Thiếu Dương nhưng bởi cuộc điện thoại của Tề Thanh Bình, cậu nghiêm túc suy nghĩ tới chuyện nên mở miệng thừa nhận chuyện tính hướng của mình với bố mẹ thế nào.

Buổi tối, hơn mười giờ, Khương Chấn Quốc đẩy cửa vào nhà, phát hiện trên bàn có đặt ba chén trà, một bình trà, đây là thứ quan trọng chỉ dùng khi gia đình có cuộc họp, chỉ cần bày những thứ này ra, vậy thì tuyệt đối là có chuyện quan trọng muốn nói, Lưu Khiết Sương đứng ở cửa cởi giày, nhìn bàn ăn một chút, đẩy Khương Chấn Quốc một cái: “Đi rửa mặt đi đã.”

Khương Nghệ ngồi trong phòng gửi tin nhắn cho Tần Tổng, sau đó đặt điện thoại đi động ở đầu giường, mở cửa đi ra ngoài.

Chờ hai vợ chồng Khương Chấn Quốc rửa mặt mũi chân tay xong xuôi rồi, Khương Nghệ đã ngồi bên bàn, Khương Chấn Quốc tự rót cho mình một chén trà, liếc mắt nhìn Khương Nghệ: “Có chuyện gì long trọng thế.”

Khương Nghệ hắng giọng: “Con đang yêu.”

Khương Chấn Quốc đặt mạnh chén trà xuống bàn, trên mặt còn mang nụ cười toe toét: “Lợi hại nha, nhóc con.”

Lưu Khiết Sương thì mặt mày ôn hòa đáp: “Mẹ nhìn ra rồi.”

Khương Nghệ liếc mắt nhìn người mẹ có khí chất văn nhã, trước sau luôn mang theo phong độ của người trí thức, lại liếc nhìn bố mình, tướng mạo thô lỗ, râu ria xồm xoàm: “Hai người năm đó cũng không dễ dàng nhỉ.”

Khương Chấn Quốc vừa định ừng ực uống hết nước trà một lúc, lại bị Lưu Khiết Sương giơ tay cản lại: “Uống từng ngụm nhỏ thôi.”

Lông mày Khương Chấn Quốc nhíu lại thành hình chữ ‘xuyên’ (), vẫn rất nghe lời mà nhấp từng ngụm nhỏ, sau đó mới hỏi Khương Nghệ: “Hỏi chuyện này làm gì.”

“Thì muốn biết chuyện tình yêu của bố mẹ con một chút thôi, con có biết một chút nhưng cũng không biết hết hoàn toàn mà.”

“Cái thằng này, chuyện gì cũng thích hỏi.”

“Con yêu rồi, sang năm là có thể thoát thân phận xử nam.”

“Hừ, mày đã mọc đủ lông chưa?”

“Sao lại chưa... ơ, mẹ đánh con làm gì!”

“Ai! Vợ à, giữ cho chồng chút thể diện đi.”

Lưu Khiết Sương thưởng cho mỗi người một bàn tay rồi mới nhẹ giọng, nhỏ nhẹ nói: “Lời thể này hai người lại dám nói toạc ra thể hả.”

Khương Nghệ bữu môi tiếp tục chủ đề: “Hai người năm đó cũng rất gian khổ phải không, gia đình mẹ con thế nào chứ, tạm thời chưa bàn tới chuyện khuê tú thì cũng đã là con gái rệu của nhà dòng dõi thư hương rồi, thế mà lại yêu một quân nhân xuất ngũ lại còn làm đầu bếp, cuộc sống quá khốn khổ, con nếu là ông ngoại cũng sẽ không thể đồng ý cho cuộc hôn nhân này, nhưng ai bảo hai người lại yêu nhau chứ, lén lút kết hôn luôn rồi, trên lưng bố bây giờ vẫn còn vết sẹo do ông nội đánh nhỉ? Cơ mà, hai người lợi hại thật đấy, bao nhiêu gian khổ khó khăn đều không thể tách hai người ra được, cuối cùng cũng nhận được phần thưởng xứng đáng của năm đó lén trốn nhà đi, hai năm sau đã sinh được một thằng con siêu đẹp trai, ngày trôi qua cũng dần trở nên tốt hơn, quán cơm nhỏ mất thấy cũng đã có thể mở thành một nhà hàng lớn, con trai khỏe mạnh trưởng thành, chỉ một thời gian nữa là có thể lên lớp 12 rồi, ngày trôi qua lại càng tốt hơn, cũng không có gì phải tiếc nuối đúng không?”

Khương Chấn Quốc cầm chén trà nhấp môi, híp mắt nhìn Khương Nghệ: “Tình cảm của mày gặp khó khăn hay là thích phải khuê tú nhà người ta rồi?”

Khương Nghệ nhìn bộ dáng suy tư của bố mình, trông chẳng quen tí nào, cuối cùng vẫn nói: “Không phải là khuê tú nhà người ta, mà là con trai cũng giống con.”

“Có nghĩa là thế nào?”

“Con đang yêu, đối tượng là nam.”

“Mày lặp lại lần nữa xem nào.”

“Con là đồng tính luyện ái.”

Khương Chấn Quốc nắm lấy chén trà, khựng lại vài giây, ngay sau đó “cộp” một tiếng nện thẳng xuống mặt bàn: “Khương Nghệ, mày mười bảy tuổi rồi, mày phải chịu trách nhiệm về những lời mày đã nói ra.”

“Con nói nghiêm túc.”

Khương Chấn Quốc cau mày đứng dậy, đi tới đi lui vài bước: “Có phải là do nhiều năm như vậy bố đã quá chiều mày rồi không? Mày ra ngoài đánh nhau bố mặc cho mày đánh! Mày không thích học, bố cũng không ép mày! Mày yêu đương, bố với mẹ mày phát hiện sớm cũng không ngăn cản, bố biết con trai của bố làm gì cũng tuyệt đối biết điểm dừng, không như những đứa trẻ khác! Yêu đương tuyệt cũng sẽ không làm lớn bụng người ta, mày làm thế này không phải là chơi trội quá rồi sao! Hôm nay mày còn muốn bắt bố mày ủng hộ mày như mọi khi nữa ư?!”

Khương Nghệ nhìn Lưu Khiết Sương ngồi bên cạnh, chỉ giữ yên lặng, nhẹ nhàng kéo quần áo một chút, vành mắt Lưu Khiết Sương hơi đỏ lên, quay đầu nhìn Khương Nghệ: “Là Tần Tổng phải không?”

Khương Nghệ gật đầu.

“Không thể tách ra được sao?”

“Không được đâu mẹ ơi, con rất thích cậu ấy, con muốn ở bên cậu ấy cả đời.”

“Mày mới bao nhiêu tuổi chứ! Đã dám nói tới chuyện cả đời!” Khương Chấn Quốc giận tới đỏ mặt tía tai, Khương Nghệ ngồi trên ghế, cũng không lớn giọng mà phản bác: “Bố với mẹ lúc ở bên nhau cũng chưa tới hai mươi tuổi, hai người khi đó đã quyết định ở bên nhau cả một đời được thì tại sao con lại không thể?”

“Mày!” Khương Chấn Quốc bị lời nói của cậu chặn họng: “Tao với mẹ mày làm sao mà giống mày được chứ!!! Mày đây là... mày!!!”

“Bố coi con là biến thái? Bố cảm thấy thằng con ruột bố nuôi mười bảy năm trời này là một thằng thần kinh?”

“Khương Nghệ! Giờ không phải là lúc mày trả treo với tao! Mày đừng tưởng là cái gì tao cũng không hiểu, người khác có thể, nhưng mày thì không, mày có biết con đường này khó đi tới mức nào không?”

“Con không biết.”

“Mày!”

“Con không biết con đường này khó đi tới mức nào, người ngoài nhìn con như thế nào, con căn bản không quan tâm, cho dù sau này con có quan tâm, con ở bên ngoài gặp ghềnh thác trở bị người ta khạc nhổ tới tổn thương thế nhưng con còn có bố mẹ chống đỡ cho con cơ mà, người khác thì có là gì chứ? Người thân nhất của con có thể chắn gió che mưa cho con, con căn bản không cần phải để ý tới ánh mắt của người ngoài.”

“Tao làm sao có thể che gió mưa cho mày cả đời được!”

“Sau này con cũng sẽ có thể trở thành người lớn, một mình chống đỡ cả một phương! Con bây giờ chưa thể tự gánh vác được, nhưng con cũng không hề xem thường sự quan tâm của bố mẹ!”

“Ai con mẹ nó dạy mày nói những lời như thế với tao?!”

“Đây là lời tự tận đáy lòng con.”

“Mày đừng hòng lừa tao vào bẫy! Chuyện này tao không đồng ý được!”

“Bố, điều bố tiếc nuôi nhất bây giờ là gì.”

Khương Chấn Quốc thở hổn hển, trừng mắt nhìn cậu, Khương Nghệ đứng lên liếc nhìn Lưu Khiết Sương rồi quay đầu nói với Khương Chấn Quốc: “Con cũng đã mười bảy tuổi rồi, ông ngoại cũng vẫn không chấp nhận quan hệ của bố mẹ, bố, con thực ra có thể không nói ra, con cũng có thể lừa hai người cả đời, sau này thậm chí con còn có thể tìm một người phụ nữ giả vờ kết hôn, con có thể giả vờ cả đời rằng con rất hạnh phúc, nhưng cả cuộc đời dài đằng đặc như thế, sau này, con sẽ đều chỉ nở nụ cười giả dối với hai người mà thôi, con sẽ phải cảm nhận nỗi đau đớn, con không thể thẳng thắn là chính bản thân mình trước mặt bố mẹ mình, không thể quang minh chính đại yêu người mình yêu, không được bố mẹ chúc phúc, có phải là quá đáng thương rồi hay không? Nếu như bố mẹ, người hiểu con nhất cũng không thể tiếp thu được tính hướng và tình cảm của con, vậy thì sẽ không có ai có thể chấp nhận được.”

“Bố mẹ cứ bình tĩnh lại đi đã, con ra quán ngủ tạm một đêm.” Nói xong liền kéo cửa đi ra ngoài.

Khương Nghệ đi ra tới cổng tiểu khu mới phát hiện mình không hề mang theo gì cả, cậu dựa lên tường ngửa đầu nhìn đèn đường, cảm thấy mắt đau nhức, từ nhỏ tới lớn, bố mẹ đối với cậu đều là muốn gì được nấy, tuyệt đối không hề hạn chế sự tự do của cậu, chỉ cần chuyện làm ra không khác người thì sẽ không bị giáo huấn, Vương Thiếu Dương không ít lần hăm dọa cậu, bố mẹ tình cảm tốt, gia đình cũng khá giả, thế nhưng hôm nay cậu lại vì chính vấn đề của mình, mọi chuyện tiếc nuôi nhất trong lòng bố mẹ ra làm đòn bẩy, hòng cậu cảm thấy hơi nghèn nghẹn, cảm thấy mình thực sự đã làm quá phận mất rồi, nhưng bây giờ không nói, họ sẽ không thể tiếp thu được, giờ chỉ có thể đợi Khương Chấn Quốc hết giận rồi mới về xin lỗi được, cậu muốn nhắn tin cho Tần Tổng thông báo mình come out với bố mẹ rồi, nhưng lại đột nhiên nhớ ra mình không mang theo thứ gì cả, cậu tiếp tục nhìn đèn đường gần người, nghĩ có lẽ đêm nay phải đứng trên đường cả đêm rồi, đứng gần hai tiếng, chân đã bắt đầu hơi tê, cậu muốn đổi tư thế hoạt động một chút, dưới chân xuất hiện một bóng người, cậu cảnh giác quay đầu vừa định phòng bị, lại cảm giác nước mắt mình giữ cả nửa ngày đã trực tiếp trào ra, Tần Tổng đi nhanh tới ôm cậu vào trong lòng, hôn lên trán cậu, Khương Nghệ liều mạng khóc thút thanh nửa ngày mới hỏi: “Anh không phải là đã ra nước ngoài rồi sao?”

“Đang đi trên đường lại nhảy xuống bắt xe về.”

“Em với bố em cãi nhau.”

“Ừm.”

“Ông ấy không đồng ý.”

“Không sao đâu, chờ ông ấy nguôi giận rồi, anh sẽ đi cầu xin ông.”

“Bố em từng đi lính.”

“Không sao, anh da dày thịt béo.”

“Em không có nhà để về.”

“Anh đưa em về nhà anh.”

“Chân em tê rồi...”

“Anh công em.”

Khương Nghệ nằm nhoài lên lưng Tần Tổng, lòng vừa chua xót vừa vui vẻ, cậu bị tâm lý mâu thuẫn này của mình làm cho thở dài, Tần Tổng vừa mới muốn mở miệng nói gì đó, lại nghe thấy có tiếng chuông điện thoại vang lên, Khương Nghệ nằm trên lưng anh thò tay móc điện thoại trong túi ra, phát hiện là số điện thoại của mình, cậu do dự một chút liền bấm nghe, giọng nói của người đối diện chính là giọng của Khương Chấn Quốc: “Tôi là bố của Khương Nghệ! Con trai tôi có đi tìm cậu không!”

Khương Nghệ vội vàng kẻ sát điện thoại vào bên tai Tần Tổng, Tần Tổng lễ phép nói: “Cháu chào chú, Khương Nghệ đi cùng với cháu, chú đừng lo.”

Khương Chấn Quốc bên kia rõ ràng là đã thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng không định bình tĩnh nói chuyện với Tần Tổng, chỉ có thể dõ dằn tiếp tục rằng: “Nhanh tìm một nơi cho nó nghỉ! Cậu nếu dám bắt nạt con trai tôi, tôi lột da cậu!” Nói xong trực tiếp cúp máy, Khương Nghệ nằm úp sấp sau lưng, khóe mắt lại có chút ẩm ướt: “Bố em nói thật đấy.”

“Hả?”

“Trước đây bố em học làm bếp, biết giết heo, có thể lột da thật đấy.”

Tần Tổng cong môi, giọng nói ôn nhu mang ý cười: “Hai ta bây giờ là Trư Bát Giới công vợ?”

“Vây Trư Bát Giới bản này cũng đẹp trai quá rồi.”

“Đẹp trai nhất.”

“Báo nhỏ là ai vậy.”

“Em đó.”

“Tại sao lại gọi em là báo nhỏ.”

“Bởi em chạy vừa nhanh vừa đẹp.”

“Hi hi.”

23. Chương 23

Khương Nghệ nằm trên lưng Tần Tổng một lát rồi chủ động nhảy xuống dưới, đi bộ cùng anh, hai người bắt một chiếc taxi về nhà Tần Tổng, Khương Nghệ lần đầu tới nhà Tần Tổng, cảm thán hai câu: “Hóa ra đây là nhà cậu.”

Tần Tổng kéo tay cậu, trực tiếp đi vào phòng ngủ của mình, Khương Nghệ ngồi trên giường chờ Tần Tổng đưa cho mình một bộ đồ ngủ, Khương Nghệ cầm quần áo, cười hi hi hai tiếng vui vẻ, Tần Tổng nhìn đôi mắt đỏ đỏ của cậu hơi nhíu mày một cái, anh để Khương Nghệ đi tắm trước, rồi lại xuống tầng tìm túi chườm đá dự trữ của Tống Hân rồi mới lên gác, Khương Nghệ tắm xong mặc đồ ngủ của Tần Tổng trực tiếp nhào lên người anh, Tần Tổng cười, thơm một cái lên má cậu, rồi bảo cậu nằm lên giường nhắm mắt lại, Khương Nghệ thành thật nghe lời, nằm xuống, lại nhất quyết muốn gối đầu lên đùi Tần Tổng, Tần Tổng mặc cậu bướng bỉnh, cầm túi chườm nước đá ở bên cạnh, chuẩn bị sẵn sàng đặt lên mắt cậu: “Có hơi lạnh một chút, sẵn sàng chưa.”

Khương Nghệ gật đầu, tới lúc túi chườm đá được đặt lên vẫn hơi run run một chút, cậu nằm trên đùi Tần Tổng có hơi ngượng ngùng nói: “Em lớn vậy rồi mà còn khóc, có phải là mất mặt lắm không.”

“Không mất mặt.”

“Đợi bố em hết giận rồi, em phải nói xin lỗi với ông mới được.”

“Anh đi cùng em.”

Tần Tổng cầm túi chườm nước đá lên, giúp cậu xoa xoa đôi mắt ướt nhẹp, lúc này cậu mới bắt đầu nói tiếp: “Em xin lỗi không phải là bởi em là đồng tính, mà là bởi em tự ý nhắc tới chuyện cũ của hai người họ, chuyện này đối với hai người thực sự không phải là chuyện gì đáng nhắc tới cho cam.”

Tần Tổng chọt chọt mũi cậu: “Em cũng đừng cảm quá nhĩ.”

Khương Nghệ dùng đôi mắt mơ hồ nhìn anh: “Em muốn ở bên anh cả đời.”

Tần Tổng nhìn vào mắt cậu, không nhìn được mà cúi đầu hôn lên khóe miệng cậu, anh không biết phải làm gì để biểu đạt tâm tình này của mình, chỉ biết đáy lòng đều là mềm mại và cảm động khôn cùng.

Sáng hôm sau, Khương Nghệ mới nhớ tới việc phải xử lý Đoạn Bình, cậu hẹn Tề Thanh Bình rồi lại gọi cho Vương Thiệu Dương, mấy người gặp mặt ở một quán cà phê yên tĩnh, Tề Thanh Bình đẩy một xấp ảnh dày tới trước mặt Khương Nghệ: “Tên Đoạn Bình tiểu nhân này, vốn tôi còn muốn chữa cho cậu ta một chút

cơ hội, ai ngờ lại thấp hèn như vậy, một chút cơ hội nhỏ nhoi cũng không cho nữa.”

Lý Nham cũng bị Tần Tổng gọi tới, cậu ta là người duy nhất ở đây chưa biết tới quan hệ của hai người, Khương Nghệ xếp ảnh ra, bày lên bàn, cười toe toét, bắt đầu thưởng thức, trong lòng cậu thầm cảm thán: Ảnh mình với Tần Tổng tự chụp chung với nhau tổng cộng còn chưa bằng một nửa chỗ này.

Lý Nham hiểu kỳ thò đầu qua nhìn một chút, đầu tiên cậu ta không hiểu ra làm sao, nhìn lần thứ hai mới phát hiện chính là hai cậu trai đang hôn nhau, suýt nữa đã mọc cả con mắt thứ ba trên trán, nhảy dựng lên từ trên ghế sa lông: “Ôi đệt!!! Đây là cái gì?”

Vương Thiệu Dương nhìn bộ dáng chưa từng trải sự đời của cậu ta, “hừ” một tiếng: “Hai bên trường học của chúng ta kết thành thông gia rồi cậu còn không biết?”

“Cái gì cơ?”

Vương Thiệu Dương ra hiệu cho cậu ta ngồi lại nghiên cứu bức ảnh của hai người, Khương Nghệ thì cầm lấy hai tấm đưa cho Tần Tổng: “Bức này chụp lúc còn chưa quen nhau.”

“Ừ, cậu ta chạm mặt chúng ta tận hai lần.”

“Mình với nó cũng thật hữu duyên, không đánh cho một trận không biết ai là đại ca đây mà.”

“Cậu ta chắc có lẽ càng quan tâm tới bóng rổ hơn.”

“Cũng được, chiều nay hẹn nó đấu bóng tới phục thì mới thôi.”

“Ừm.”

Lý Nham thấy hai người nói chuyện tự nhiên lại tùy tiện, động tác còn mang theo chút thân mật, cảm thấy thế giới quan của mình sụp mất thôi: Đại ca của Thập Bát trung và đại ca bên mình đã ở bên nhau từ lúc nào vậy? Tiến triển nhanh tới nỗi hôn cũng đã hôn rồi sao?!

Tề Thanh Bình cắt lời hai tên tình nhân đối diện: “Trong tay cậu ta chắc chắn vẫn còn bản gốc, tôi cũng không chắc chắn có thể bắt cậu ta xóa hết đi hay không.”

Khương Nghệ vô cùng cảm kích nhìn Tề Thanh Bình: “Không sao đâu, cậu không cần phải bận tâm tới chuyện này, sau này đừng bắt lời với mấy kẻ như thế nữa, thẳng thắn từ chối nó là được rồi.”

Tề Thanh Bình gật đầu: “Vậy nhờ cậu ta gửi ảnh cho bố mẹ cậu hoặc là phát tán khắp trường thì phải làm sao bây giờ?”

“Không sao, hôm qua tôi đã nói chuyện với bố mẹ rồi, bên phía trường học, muốn phát tán thì cứ làm đi.”

“Trâu bò, cơ mà bên cậu không sao, thế còn bên Tần Tổng?”

“Đoạn Bình tôi hiểu rõ, nó nhát gan không dám động tới Tần Tổng nên chỉ dám ra tay từ bên phía tôi.”
Khương Nghệ vừa dứt lời, Tần Tổng đã nắm lấy tay cậu, nhẹ nhàng nói: “Ba mẹ anh biết chuyện rồi.”

Lần đầu Tề Thanh Bình thấy có cặp đôi come out cùng một lúc như thế, đôi mắt to xinh đẹp đại ra, chớp hai lần xong mới cảm thán: “Trâu bò.”

Vương Thiệu Dương và Lý Nham ngồi im trên ghế sofa làm bóng đèn, cùng lúc, hai người mê man không hiểu nổi hai người kia đã xong xuôi mọi chuyện từ lúc nào.

Một lát sau, Khương Nghệ tự mình gọi cho Đoạn Bình một cú điện thoại, Đoạn Bình thấy cuộc gọi trên điện thoại là đã biết ngay Tề Thanh Bình đã nói chuyện về mấy tấm ảnh kia cho Khương Nghệ biết, nó vô cùng đố kị với Khương Nghệ, lúc thấy cuộc gọi của cậu, nó vẫn chột dạ một chút, nó suy tính một hồi rồi mới bấm nghe, Khương Nghệ không thích phí lời, trực tiếp vào thẳng vấn đề: “Ra ngoài chơi bóng, đấu cho cậu phục thì thôi.”

Vì tránh ánh nắng nóng bức buổi trưa, mấy người hẹn nhau lúc bốn giờ chiều, Đoạn Bình có chuẩn bị mà tới, Khương Nghệ híp mắt nhìn người đi theo sau lưng nó, khoe miệng cong cong: “Tìm sự giúp đỡ hửm?”

Tần Tổng đứng cạnh cậu cũng gật đầu theo.

“Chơi cũng nát quá rồi.”

“Là do em mạnh quá thôi.”

“Chúng ta nên khiêm tốn một chút.”

Đoạn Bình và Khương Nghệ trước giờ không giao lưu với nhau nhiều, tới sân bóng hai bên đều đã chuẩn bị, nó nhìn thoáng qua Khương Nghệ và Tần Tổng đang ghé sát vào nhau, mang theo chút hi vọng nhìn Tề Thanh Bình, Tề Thanh Bình vẻ mặt thành thật cầm điện thoại chơi game, căn bản không buồn coi chuyện giữa hai người là chuyện gì to tát, nó cũng chỉ là một kẻ bị tình yêu che mờ mắt, nhưng rõ ràng là lần này đã đi nhầm đường rồi.

Đầu trận, hai bên còn đấu giao lưu mãi, tới tận lúc Khương Nghệ đập bóng giờ ngón fuck về phía Đoạn Bình: “Hôm nay chơi theo quy tắc, tôi cũng lười dùng cách khác để trừng trị cậu, hôm nay cậu thua rồi, sau này thấy tôi phải đi đường vòng.”

Đoạn Bình nhìn Tần Tổng đứng sau không hề lộ ra biểu cảm gì, tỏ vẻ xem thường, trừng Khương Nghệ:

“Đừng tự tin quá như thế.”

Nhảy lấy đà, Khương Nghệ trực tiếp dẫn bóng, cậu chưa từng đấu với người do Đoạn Bình mang tới, không biết đối phương sâu cạn ra sao, có điều có thể để Đoạn Bình cảm thấy có thể giúp được một tay, vậy thì kỹ thuật hẳn là không kém, đối phương đột nhiên xuất hiện vây quanh Khương Nghệ, cậu liền tránh thoát trong nháy mắt, cậu truyền bóng cho Tần Tổng, nhanh chóng thoát khỏi sự bao vây, Tần Tổng vừa đón bóng đã bị hai người tức tốc kèm người, Khương Nghệ đứng dưới rổ giơ một ngón tay cái lên với anh, Tần Tổng dẫn bóng vừa định truyền cho cậu lại bị đối phương cuốn lấy ngay tức khắc, Khương Nghệ đứng dưới rổ cũng bị nhìn chăm chú, trên sân giằng co vài giây, hai người lập tức tạo động tác giả, Tần Tổng không chút do dự chuyển bóng tới chỗ Khương Nghệ, Khương Nghệ bắt bóng trực tiếp lên rổ, bóng vào rổ Khương Nghệ trực tiếp lên tới cạnh Tần Tổng, hôn lên trán anh một cái: “Quá đẹp trai rồi!”

Vương Thiệu Dương có cảm giác đối thủ hôm nay có thực lực thực sự rất mạnh, không biết Đoạn Bình tìm ở đâu tới giúp, cậu ta và Lý Nham chạy tới thở hồng hộc thật vất vả mới vào rổ được hai quả, muốn tìm Khương Nghệ với Tần Tổng đập tay một cái, ai ngờ hai người đã đập tay với nhau luôn rồi, Lý Nham lau mồ hôi trên thái dương: “Khương Nghệ có phải là có tật xấu không vậy? Không phải hồi trước lúc bóng vào rổ cậu ta cũng dán sát vào vừa kéo vừa ôm vừa đập tay như vậy đấy chứ?”

Vương Thiệu Dương vừa nghe lời này, tức tới nỗi không biết trút vào đâu: “Cậu bảo ai có tật xấu cơ? Nửa đầu trận đều là anh Nghệ chúng tôi ném bóng vào rổ, Tần Tổng có ném quả nào vào không?”

“Cậu mù à, Tần Tổng không phải là không nhảy lên rổ được mà chỉ là không nhảy thôi nhé.”

“Tôi biết rồi, anh Nghệ ném bóng vào rổ đều là nhờ vào kỹ thuật của anh ấy, chả liên quan đến gì tới công lao của bên cậu cả nhé.”

“Cậu lại muốn đánh nhau với tôi?”

“Tôi mà thêm sợ cậu đấy chắc?”

Tề Thanh Bình thừa dịp trước khi hai người lao vào nhau đã nhanh miệng huýt sáo, chờ mấy người tụ lại rồi, Lý Nham mới có chút bối rối hỏi Tần Tổng: “Tại sao cậu lại không ném vào rổ?”

Tần Tổng không hề ngờ tới chuyện cậu ta sẽ hỏi tới vấn đề này, nhướn mày nhìn cậu ta một chút, Lý Nham được thông nào, chuyện đã sáng tỏ cũng vẫn không bỏ qua mà ngâm nghĩ lại rồi nói: “Chỉ cần chúng ta chơi bóng với bên họ, tôi thấy cậu đều không chủ động lên rổ, cậu cũng đâu phải là không nhảy lên được.” Nói xong lại liếc nhìn Khương Nghệ: “Muốn để cho cậu ta lên à?”

Tần Tổng nhìn Lý Nham mang vẻ mặt khó hiểu, nhếch miệng cười khê: “Tôi thích cậu ấy mà.”

Khương Nghệ dùng vẻ mặt kiêu ngạo, đắc ý nhìn Lý Nham: “Không phục sao, đại ca các cậu sau này thuộc về tôi rồi.”

Nửa trận sau cũng không có gì đáng ngạc nhiên, Khương Nghệ thuận lợi vào thắng mười mấy quả, Đoạn Bình bị đánh cho tơi tả không còn gì để nói, mấy người nó tìm tới giúp đỡ dưới cái nhìn của nó đã là vô cùng xuất sắc, nó thấy Khương Nghệ và Tần Tổng thân mật liền chau mày: “Ảnh của chúng mày vẫn còn trên tay tao, mày không sợ tao phát tán khắp trường hoặc gửi cho bố mẹ mày à?”

Khương Nghệ nghe nó nói thế, tỏ vẻ vừa mới đột nhiên nhớ ra có chuyện như vậy, cậu tỏ ý không buồn quan tâm nói: “Tôi có gì phải sợ chứ? Đồng tính luyện ái thì có gì mất mặt? Bây giờ đã là năm bao nhiêu rồi? Chuyện này cậu cứ thoải mái phát tán đi, tôi không trộm, không cắp, cũng đã đủ tuổi yêu đương đàng hoàng, tôi phải sợ ai chứ? Hôm nay tôi hẹn cậu ra đây cũng chính là muốn nói cho cậu biết, ảnh trên tay cậu tùy tiện phát tán, tôi một chút cũng không để ý, mấy thứ này của cậu với tôi mà nói không hề có chút ảnh hưởng gì cả đâu.”

“Mày!”

“Chơi bóng kém thì luyện tập nhiều một chút, trình độ chơi bóng của cậu còn chưa bằng kỹ thuật chụp trộm đâu, chỉ bằng cậu đã muốn chơi bóng rổ chuyên nghiệp? Tôi khuyên cậu nên đổi sang làm paparazzi thì hơn, từ nay về sau chúng ta nước sông không phạm nước giếng, cậu nếu còn nghĩ tới chuyện tà môn ma đạo gì thì đừng trách tôi, thấy cậu một lần liền đánh cậu một lần.”

Tần Tổng mắt lạnh nhìn lướt qua Đoạn Bình, nhàn nhạt nói: “Còn muốn lên đại học thì tránh xa cậu ta ra một chút.”

“Mày... mày đừng uy hiếp tao.”

“Tôi đã làm rồi đấy thôi.”

Hai người ngầm hiểu, dọa cho Đoạn Bình một trận, cùng mấy người Vương Thiếu Dương đi ăn bữa cơm rồi mới về nhà Tần Tổng, trên đường Khương Nghệ vẫn đứng sau xe đạp, cười hì hì nói: “Hóa ra anh hùng dữ thế cơ à?”

Vẻ mặt lạnh nhạt của Tần Tổng biến mất không còn một mống trong nháy mắt: “Sẽ không hung dữ với em.”

“Ai bảo, lúc mới quen, nhìn anh cực kỳ hung tàn.”

“Đều là giả vờ thôi.”

“Thế thì anh giả vờ giỏi quá rồi.”

“Thích người như em, dù sao cũng phải ngầu một chút.”

“Anh có tận lực giả vờ ngẫu nhiên sao?”

“Ừm... có.”

“Ví dụ?”

“Hút thuốc.”

“A! Em nói mà, anh kiệt phích, sao có thể hút thuốc chứ.”

“Thực ra rất khó ngửi.”

“Thế mà anh còn nhẫn nại!”

Tại Tần Tổng hơi đỏ lên: “Thì tại muốn để cho em cảm thấy anh đẹp trai hơn một chút.”

Khương Nghệ nhéo nhéo cái tai đỏ lên của anh, cười hắc hắc: “Anh là đẹp trai nhất! Thực ra tóc em vốn không có màu này, Tề Thanh Bình nói em để thế đẹp hơn nên em mới nhuộm, chỉ vì muốn thu hút ánh mắt anh.”

“Lần đầu nhìn thấy đã bị em thu hút rồi.”

Khương Nghệ khai báo lịch sử chải chuốt ngoại hình đen tối trước kia của mình ra, Tần Tổng cười cười nghe cậu nói, cuối cùng lúc đạp xe tới nhà, Khương Nghệ đã hoàn toàn bán đứng bản thân xong.

Buổi tối, Khương Nghệ rửa mặt sạch sẽ ngồi trên giường chơi game, lúc Tần Tổng không có đó, cậu đột nhiên phát hiện trên bàn học của anh có đặt một cái kính râm đã bị vỡ, cậu có chút hiếu kỳ chăm chú nhìn thêm một chút bỗng cảm thấy có chút quen mắt, Tần Tổng giặt quần áo xong vào phòng lúc Khương Nghệ vẫn còn đang nhìn cái kính râm bị vỡ kia, Tần Tổng theo ánh mắt cậu nhìn tới, tai nháy mắt lại đỏ lên, Khương Nghệ dùng khuôn mặt cười xấu xa nhìn anh: “Em cứ tưởng nó ngay cả hài cốt cũng không còn cơ.”

Tần Tổng che giấu một chút không tự nhiên của mình, đi tới trước bàn, lấy một cái hộp ra từ trong ngăn kéo, Khương Nghệ đang ngồi trên giường liền dịch mông qua nhìn.

Vài giây sau, Tần Tổng cầm vật đó đưa tới trước mặt cậu: “Cho em.”

Khương Nghệ không chút khách khí nhận lấy hộp, mở ra, bên trong có một cái kính râm vẫn còn mới: “Cho em à?”

“Ừm.”

Khương Nghệ cười toét miệng đứng lên giường, cậu ra hiệu cho Tần Tổng tới bên giường, Tần Tổng vừa mới ngẩng đầu lên đã bị cậu khom lưng hôn lên môi, một cái hôn nhẹ, không dính không ngáy, Khương Nghệ hôn anh vài giây rồi buông ra, cầm lấy kính râm trực tiếp đeo lên, cậu quay người về phía Tần Tổng, làm mấy động tác mà bản thân tự cho là đẹp trai, rồi chụp mấy tấm ảnh gửi cho Vương Thiếu Dương, Khương Nghệ vui vẻ tới nỗi đeo kính mới cả nửa ngày cũng không tháo ra, Tần Tổng cứ nghĩ để cậu cảm thấy mới mẻ một hồi rồi sẽ thôi, nhưng mãi tới tận lúc đi ngủ, Khương Nghệ cũng không tháo kính xuống.

Tần Tổng ngồi trước mặt cậu, vừa muốn đưa tay ra giúp cậu tháo xuống, kính râm đã bị Khương Nghệ đẩy ra sau gáy ngay lập tức: “Em muốn đeo nó ngủ.”

Tần Tổng bị sự tùy hứng đột nhiên xuất hiện của cậu làm cho dở khóc dở cười: “Đeo thì làm sao mà ngủ được?”

“Ngủ được, em ngẩng đầu ngủ.”

Tần Tổng nhìn vẻ mặt vui tươi phơi phới của cậu, ngẫm dung túng, trước khi ngủ, Khương Nghệ vẫn đeo kính râm, quy củ nằm trên giường không nhúc nhích, hai người nói vài câu đơn giản, Khương Nghệ mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi mất, Tần Tổng chờ cậu ngủ rồi mới nhẹ nhàng tháo kính râm đeo trên sống mũi cậu xuống, đặt qua một bên.

24. Chương 24

Ở nhà Tần Tổng hai ngày, Khương Nghệ cuối cùng cũng nhận được điện thoại của Khương Chấn Quốc, Khương Nghệ vốn định tự mình về nhà, Tần Tổng lại âm thầm một đường theo cậu tới trước cửa nhà.

Anh không mạo muội vào cửa, mà chờ ngoài cửa đợi Khương Nghệ hơn một giờ, lúc anh vừa định gõ cửa xem tình hình thế nào, Khương Nghệ lại đột nhiên mở cửa, để anh cùng vào nhà.

Tần Tổng chủ động chào hỏi hai người lớn trong nhà, Khương Chấn Quốc ngồi trên ghế sa lông nhìn hai cậu trai đã cao trên một mét tám, thở dài một hơi: “Chuyện của hai đứa, chú không thể tiếp thu được, nhưng cũng không thể quản được.”

Ông ngẩng đầu nhìn Tần Tổng: “Ba mẹ cháu có biết chuyện của hai đứa không?”

Tần Tổng gật đầu: “Biết ạ.”

Khương Chấn Quốc có vẻ rất hài lòng với đáp án này, ông liếc mắt nhìn Lưu Khiết Sương ngồi cạnh mình, nói tiếp: “Khương Nghệ sang năm sau là tròn mười tám rồi, nó là con trai chú, nó có thể nào chú và mẹ

nó đều yêu thương nó cả, chú mặc dù là kẻ thô lỗ nhưng chút đạo lý này vẫn có thể hiểu được, hai đứa như vậy cũng không phải là bệnh, trời sinh đã như vậy, ai cũng không thể xoay chuyển nổi, chú bây giờ có cưỡng bách ai đứa chia tay nhau nó cũng không thể thích con gái được nữa, chú nuôi nó nhiều năm như vậy, cũng không phải là để đánh mắng nó, bức nó phải nghe theo mệnh lệnh của mình, cuộc đời của nó là tự do, nó muốn thích ai thì thích người ấy, muốn yêu ai thì yêu, dù là nam hay nữ, xấu hay đẹp, chú đều không có quyền can thiệp, nhưng chú cũng sẽ có tư tưởng thâm căn cố đế của chính bản thân mình, lý trí và tình cảm của chú cũng sẽ có sự mâu thuẫn dù bản thân chú cũng không muốn, hai đứa bây giờ còn nhỏ, chưa trải qua nhiều chuyện, khó khăn sau này cũng không ít, Khương Nghệ nói rất đúng, con đường này của hai đứa đã khó khăn như vậy rồi, làm bố mẹ, vậy thì không nên làm khó dễ cho hai đứa nữa.”

Khương Nghệ nghe ông nói, mắt đỏ kè, cậu nhìn thấy đôi mắt sưng tấy của Lưu Khiết Sương liền mẹ mình đã rơi không ít nước mắt, cậu hắng giọng một cái, hòa giải bầu không khí: “Bố, bố ăn nói tốt như vậy, là nhờ mẹ con đã sớm chuẩn bị bản nháp rồi đúng không?”

Khương Chấn Quốc liếc mắt nhìn cậu hừ lạnh một tiếng, lại hỏi Tần Tổng: “Cháu có muốn nói gì không.”

Tần Tổng nhìn Khương Chấn Quốc chăm chú, giọng nói vẫn không quá lớn hay quá gợn sóng: “Cháu thích Khương Nghệ, muốn lúc nào cũng có thể được ở bên cậu ấy.”

Kì nghỉ hè lớp 11 chỉ một thoáng đã trôi qua, sau ngày tựu trường, Khương Nghệ rõ ràng đã cảm thấy Thập Bát trung vốn biếng nhác cũng đã bắt đầu khẩn trương hẳn lên, Tần Tổng vẫn như trước, mỗi ngày đều chờ cậu tan học, giúp cậu học bổ túc, ngày ngày bận rộn vừa phong phú lại vui vẻ, Vương Thiếu Dương bị thái độ tự giác học tập của Khương Nghệ làm cho cảm động tới nước mắt cũng đã rơi, cậu ta nghĩ mình thành tích kém như vậy, có lẽ là bởi không tìm được một người bạn gái là học bá, lớp 12 vô vị lại khô khan lại căng thẳng lạ thường, tới gần Tết, cuối cùng cũng được nghỉ vài ngày, Khương Nghệ nằm trên giường, trong đầu toàn là từ mới tiếng Anh, cậu nhìn đồng hồ, cấp tốc mặc quần áo ra ngoài, hôm qua vừa có một trận tuyết lớn đổ xuống, trên mặt đường, tuyết đọng còn chưa kịp dọn, đi đường liền phát ra tiếng “rít rít”, ngày đầu của kì nghỉ, hai người hẹn nhau cùng ra ngoài xem phim, lúc Khương Nghệ tới quảng trường, Tần Tổng đã đứng sẵn ở đó đợi cậu, cậu chạy vài bước, lập tức nhào lên người Tần Tổng: “Có lạnh không? Đợi ở đây bao lâu rồi?”

Tần Tổng lắc đầu, sau đó chọt lên chóp mũi đã đỏ lên của cậu: “Ông già mũi hồng.”

Khương Nghệ lập tức phản bác: “Em là anh đẹp trai mũi hồng.” Nói xong liền nắm tay Tần Tổng nhét vào trong túi áo lông của mình, mười ngón tay giao nhau, lòng bàn tay dán sát vào nhau, hai bàn tay lạnh lẽo ấm áp lên trong nháy mắt.

“Sau này chọn trường đại học, mình nên chọn trường ở thành phố có bốn mùa như xuân nhỉ.”

“Anh muốn học ở đâu cũng được mà.”

“Em thích nơi nào?”

“Trong lòng anh.”

“Ngập trời toàn tuyết thế này, đừng tùy tiện trêu anh, cẩn thận anh đè em xuống tuyết mà hôn đấy.”

“Hôn đi.” Vừa nói xong cũng cảm giác bên má bị hôn một cái.

Khương Nghệ cười hắc hắc hai tiếng lại hỏi: “Anh thấy em có thể thi lên đại học được không?”

“Được chứ.”

“Nhỡ mà không đậu thì phải là sao bây giờ, chúng ta không phải là yêu khác trường nữa mà là yêu xa sao?”

“Anh cùng học lại với em là được.”

“Không được, nhỡ em không thi nổi...”

Tần Tổng không chờ cậu nói xong, đột nhiên dừng bước, tai anh đỏ hồng, không biết là do bị lạnh hay là thẹn thùng, đôi mắt đen láy của anh nhìn Khương Nghệ chăm chú: “Em ở bên cạnh anh, anh nơi nào cũng sẽ không đi.”

Tết qua đi là tới thời khắc căng thẳng nhất, Khương Nghệ mang theo ám ảnh yêu xa quyết tâm vùi đầu gặm sách nửa năm, cuối cùng lại tới tháng sáu chói chang, trước ngày thi mấy ngày, cậu đã hơi thả lỏng ra một chút, hai người sống ở phương Bắc từ nhỏ cố tình đều diễn nguyện vọng để học ở miền Nam, Tần Tổng không dị nghị gì, chỉ nói cho cậu biết: “Mùa đông phương Nam lạnh lắm.”

Khương Nghệ nhìn Tần Tổng, vẻ mặt xấu xa: “Đông có lạnh hơn nữa em cũng đều có người làm ấm giường rồi mà.”

Tối trước ngày thi, Tần Tổng trông có vẻ còn căng thẳng hơn cậu, nói rất nhiều mục cần phải chú ý tới qua điện thoại, Khương Nghệ nghe giọng nói cẩn thận lại ôn nhu của anh, khóe môi không tự chủ mà cong lên: “Yên tâm, vì để không phải xa anh, em nhất định có thể thi đỗ.”

Khương Nghệ không có mong ước gì đối với cuộc sống đại học, cậu chỉ muốn cùng Tần Tổng tìm một thành phố không tệ, cùng trải qua thế giới hai người, ra khỏi phòng thi liền đi thẳng tới quảng trường hai người đã hẹn sẽ gặp nhau, Khương Nghệ đến, Tần Tổng đã đứng sẵn đó chờ cậu, cậu toét miệng nhìn Tần Tổng, ánh mắt lóe lên sự mong chờ vô cùng hưng phấn: “Thi xong rồi, có phải là có thể phá thân không?!”

Tần Tổng hôn lên trán cậu, cũng cong môi: “Mai đi chơi.”

Hai người tới sân bay mới chọn nơi muốn đi, dọc đường Khương Nghệ có chút không thể nhận được sự hưng phấn, cậu ghé tai Tần Tổng, nhẹ nhàng liếm một cái, sau đó lại dùng tay xoay cằm Tần Tổng qua: “Đêm nay sẽ để anh biến thành người của em.”

Tần Tổng bị bộ dáng lưu manh của cậu chọc cười thành tiếng: “Được.”

25. Chương 25

Khi máy bay của hai người hạ cánh đã là hơn chín giờ tối, Khương Nghệ trước đó bận bịu ôn thi, đột nhiên được thả lỏng, cậu thấy mơ mơ màng màng, ngồi trên xe taxi không thể chịu nổi nữa mà dựa vào vai Tần Tổng ngủ thiếp đi, đến cửa khách sạn, Tần Tổng nhờ phục vụ phòng mang hành lý lên rồi bế Khương Nghệ ra khỏi xe, Khương Nghệ chủ động đưa tay lên ôm vòng qua cổ anh, dựa đầu bên vai anh, cậu mang theo lòng tâm tránh chí muốn phá thân, nhưng bởi đột nhiên được thả lỏng nên liền ngủ một giấc tới tận sáng ngày hôm sau, cậu vừa mở mắt ra đã nhìn ngó xung quanh, phát hiện không thấy Tần Tổng đâu, vừa định cầm điện thoại gọi cho Tần Tổng đã nghe thấy tiếng cửa mở, Tần Tổng bừng bữa sáng tới, đặt sang một bên, anh đi tới bên giường, thơm một cái lên má Khương Nghệ: “Có đói bụng không?”

Khương Nghệ híp mắt liếm khóe miệng: “Đói bụng.”

Nói xong trực tiếp nhảy từ trên giường xuống, chạy vào nhà tắm, Tần Tổng rót hai ly sữa chờ cậu ra rồi cùng ăn sáng, mấy phút sau, Khương Nghệ rửa mặt sạch sẽ bước ra, uống sạch ly sữa không còn một giọt.

Khương Nghệ mặc một cái quần pyjama chất bông, trực tiếp nhào lên người Tần Tổng đang ngồi dựa vào đầu giường, Tần Tổng cong môi: “Không ăn sáng sao?”

Khương Nghệ cúi đầu, trực tiếp hôn lên môi anh: “Ăn anh.”

Tần Tổng mặc cho lưỡi cậu tùy tiện muốn làm gì thì làm trong miệng mình, hai tay từ lưng trượt xuống hai cánh mông của Khương Nghệ, nhào nặn, bên trong quần bông pyjama mỏng manh không còn chút trở ngại, anh dán bên tai Khương Nghệ, nhẹ giọng hỏi: “Không mặc quần lót?”

Khương Nghệ liếm tai anh, giọng khàn khàn: “Cởi luôn hộ anh.”

Tần Tổng bị cậu quyến rũ, hạ thân đã cương lên, anh ôm Khương Nghệ lộn một cái, áp người lên người cậu, hai chân Khương Nghệ trực tiếp cuốn lấy eo Tần Tổng, trong mắt là dục vọng không chút che giấu, Tần Tổng ngấm cậu vài giây, cấp tốc hôn lên môi cậu, hai chiếc lưỡi dây dưa mút lấy nhau, hạ thân Khương Nghệ dán vào thứ đã cứng lên của Tần Tổng, nhẹ nhàng cọ xát mấy lần, lưỡi Tần Tổng tuột ra khỏi miệng cậu, trực tiếp chuyển tới hai đầu vú đã cứng trên ngực cậu, toàn thân Khương Nghệ run lên, đầu lưỡi Tần Tổng nhanh chóng liếm láp đầu vú thoạt nhìn có chút đáng thương kia, tay thì chậm rãi tụt quần pyjama của cậu xuống, tuột dương vật cậu, Khương Nghệ bị khoái cảm kích thích không nhịn nổi, ngón tay cậu vuốt ve, mơn trớn trên mái tóc không dài của Tần Tổng, miệng thốt ra tên anh với tiếng rên gọi tình, Tần Tổng nghe thấy âm thanh cậu phát ra, cảm thấy mình cứng thêm tới mấy phần, anh dán vào bên tai Khương Nghệ, khàn giọng hỏi: “Có muốn không?”

Khương Nghệ không chút do dự trả lời: “Muốn.”

Được cho phép, Tần Tổng trực tiếp kéo quần pyjama của cậu xuống dưới đầu gối, Khương Nghệ cảm giác lưỡi Tần Tổng từ ngực mình lần xuống, mơn trớn tới tận bụng dưới vẫn không hề có ý định dừng lại, cậu vừa muốn ngăn lại đã cảm nhận dương vật được một nơi ấm áp mềm mại bao quanh, cậu có chút khiếp sợ: “Tần Tổng... anh... dừng...”

Trong miệng Tần Tổng đã căng đầy hạ thể của cậu, không rảnh để nói chuyện, Khương Nghệ chưa từng kích thích tới vậy, toàn thân thoải mái tới khó nhìn, đầu lưỡi Tần Tổng nhanh chóng phác họa hình dáng của cậu, tay còn lại thì không ngừng tuốt động phần gốc, Khương Nghệ không thể nào kìm được thứ khoái cảm dâng trào này, miệng cậu rên khẽ, muốn để Tần Tổng mau chóng nhả nó ra, Tần Tổng hiếm có lúc lại không nghe theo ý cậu, trong nháy mắt, miệng anh đã ngập đầy tinh dịch.

Khương Nghệ bắn xong, trong đầu trống rỗng, nằm vài giây, cậu đưa tay tới bên đầu giường lấy gel bôi trơn đã chuẩn bị sẵn từ trước, đưa cho Tần Tổng: “Làm em.”

Tần Tổng hôn lên khoe miệng cậu một cái: “Sẽ đau.”

“Không sao cả, em không sợ.”

Tần Tổng ôn nhu hôn một cái lên khoe miệng cậu rồi mới nặn gel bôi trơn ra, bôi lên hậu huyệt của cậu, anh thử dùng một ngón tay, cắm nông vào, thấy Khương Nghệ không có gì là không ổn mới từ từ cắm thêm một ngón thứ hai vào, hậu huyệt Khương Nghệ chặt chẽ hút lấy ngón tay Tần Tổng, vẻ mặt cậu không có gì thay đổi nhưng thái dương lại vã đầy mồ hôi mịn, Tần Tổng thấy bộ dáng này của cậu, muốn rút ngón tay ra trong nháy mắt: “Không làm nữa.”

Khương Nghệ nhanh chóng cản tay anh lại: “Không sao đâu, không đau thật mà.”

Lông mày Tần Tổng hơi nhăn lại, Khương Nghệ đỡ tay anh, thọc sâu vào trong hơn một chút, cậu ôm lấy cổ Tần Tổng, cười cười nói: “Em yêu anh, muốn để anh làm em.”

Tần Tổng nghe lời tỏ tình của cậu, tai đỏ bừng, anh không ngừng liếm láp toàn thân Khương Nghệ, kích thích điểm mẫn cảm của cậu, rốt cuộc cảm thấy hậu huyệt của cậu dần buông lỏng rồi mới thở phào nhẹ nhõm, Khương Nghệ nhân cơ hội cởi quần anh, áp người xuống dưới thân, cậu đỡ dương vật cứng ngắc của Tần Tổng, nhẹ nhàng hôn lên nó một cái, rồi chủ động ngồi phịch xuống.

Hậu huyệt vừa hẹp vừa căng, quá trình này, hai người cũng không thể coi là hoàn toàn thoải mái, ngón tay Tần Tổng vẫn luôn kích thích dương vật Khương Nghệ làm cậu quên bớt cơn đau, cuối cùng sau khi cả cây đã vào trong, trên trán hai người đều đã vã đầy mồ hôi hột, Khương Nghệ ngồi trên người Tần Tổng nhẹ nhàng động động thử hai lần, Tần Tổng bị hậu huyệt căng mịn cắn tới có chút không thể khống chế nổi, Khương Nghệ toét miệng cười nụ cười của một kẻ thắng trận, Tần Tổng bị bộ dáng mê hoặc của cậu làm cứng thêm mấy phần, phát hiện Khương Nghệ cũng không quá khó chịu mới trở mình, đánh gục người, nhanh chóng đưa đẩy.

26. Chương 26

Chuyến du lịch một tháng này của hai người, phân nửa được tiến hành ở trên giường, hai cơ thể vừa mới nếm thử tình dục, chỉ tiếp xúc một chút là lại muốn lăn lên giường, ngủ một giấc, Khương Nghệ nhìn ngày một chút, quyết định tra điểm của mình, cậu ngập tràn niềm tin cảm thấy mình thế nào cũng sẽ đỗ, hơn nữa giấy thi cũng đã viết kín mặt, ai ngờ tra điểm xong về mặt cậu thậm chí không đành lòng nhìn nữa, vừa bật lên xem đã tắt đi ngay, Tần Tổng rửa mặt đi ra thấy vẻ mặt cậu xoắn xuýt: “Sao thế?”

“Em vừa mới tra điểm.”

“Thế nào rồi.”

“Rõ ràng em đã viết kín giấy, hơn nữa cảm giác đề nào cũng làm được mà.”

Tần Tổng đi tới, xoa xoa tóc cậu: “Không sao đâu, anh học lại cùng em.”

“Không cần học lại.”

“Vậy muốn học trường tư thực sao?”

Khương Nghệ nhìn anh một hồi, nhìn vẻ mặt thi được hay không cũng không trọng, em ở đâu anh ở đây của Tần Tổng, trong lòng thậm chí hờ hững cả nửa ngày mới nhào lên người anh, vui sướng nói: “Em thi đỗ rồi! Còn thừa mấy điểm liền!”

Đôi mắt Tần Tổng ánh lên sự vui vẻ, sau đó anh hôn lên khóe miệng cậu một cái: “Thật lợi hại.”

Khương Nghệ ôm cổ anh cười vui vẻ: “Có phải là có thể thuê nhà ở chung với nhau rồi không?”

“Ừ, trước khai giảng, chúng ta tìm nhà gần trường.”

“Em sẽ nấu ăn.”

“Vậy anh chịu trách nhiệm rửa bát.”

Trước khai giảng, phụ huynh hai bên cuối cùng cũng đã có dịp gặp mặt nhau ở sân bay, Lưu Khiết Sương khách khí nắm lấy tay Tống Hân: “Khương Nghệ có thể thi đỗ đại học, cũng là nhờ có Tần Tổng giúp đỡ suốt một năm nay.”

Tống Hân thẳng thắn cười đáp: “Hơn một năm nay, tính cách Tống Tổng trở nên sáng sủa hơn nhiều, cũng nhờ có Khương Nghệ.”

“Nào có, Khương Nghệ quá bướng bỉnh, vẫn là Tần Tổng thận trọng hơn nhiều.”

“Tôi thấy tính cách Khương Nghệ rất tốt, Tổng Tổng lại trầm mặc, ít nói quá, tôi với ba nó vẫn hay sợ nó bị tự kỉ.”

“Sao có thể chứ, Tần Tổng trầm ổn hiểu chuyện như vậy, đến môi trường mới, Khương Nghệ còn phải trông mong cháu nó quan tâm tới.”

“Đâu có, đâu có, tiền hai đứa xong chúng ta dạo phố chứ?”

“Được đấy.”

Tần Lộ Sâm và Khương Chấn Quốc nhìn hai bà mẹ thối phồng lẫn nhau, thực sự là có chút lúng túng, Khương Chấn Quốc chủ động hỏi Tần Lộ Sâm: “Quan hệ của hai đứa, anh chị tiếp nhận rồi sao?”

“Ừ, hai đứa nó bổ khuyết cho nhau, hơn nữa tình yêu niên thiếu là thuần khiết, chân thật nhất, tôi tin hai đứa nó có thể cùng nhau đi hết đời này.”

“Trong lòng tôi thực ra vẫn còn hơi lẩn cẩn, nhưng tôi không muốn con trai mình phải chịu uất ức, cho dù uất ức này có là do chính tôi gây ra cho nó đi nữa.”

“Chỉ là do anh quá thương Khương Nghệ thôi mà, không sao đâu, chúng nó đã trưởng thành cả rồi, đường đời là do chúng tự chọn lấy, tốt hay xấu cũng phải tự mình gánh chịu lấy mà thôi.”

“Aizz, cứ cho là vậy đi.”

“Uống chút rượu nhé?”

“Được, để tôi xuống bếp.”

Từ trường của Khương Nghệ tới trường Tần Tổng, đi tàu ngầm mất hai tiếng, hai người thuê một căn nhà nhỏ ở giữa hai ngôi trường, nhà khá sạch sẽ, hai người ăn qua loa rồi bắt tay vào dọn nhà, nhà có hai phòng, một phòng làm phòng ngủ, một phòng để lại làm thư phòng, Khương Nghệ nhìn cái giường chính giữa phòng, hô lên một tiếng: “Mai đi mua cái giường lớn hơn đi?”

Tần Tổng quay sang nhìn, gật đầu đồng ý, bận rộn cả một buổi chiều, cuối cùng cũng dọn dẹp xong, hai người lại bắt đầu thu xếp hành lý mang tới, Tần Tổng kéo valy vào thư phòng, anh lấy nhật ký từ trong valy ra xem một chút, cầm bút lên, lật tới một trang giấy mới tinh, viết ngày, rồi viết xuống vài chữ, anh vừa định gấp sổ lại, lại nghe thấy tiếng Khương Nghệ gọi mình.

Khương Nghệ vốn định treo quần áo vào trong tủ, vừa mới kéo cửa ra lại phát hiện ổ vụn trong tủ đã bị rơi ra, may mà trong tủ còn có một cái tua vít, cậu nhờ Tần Tổng giúp mình vụn ốc lại, giằng co một hồi, cuối cùng hai người cũng sửa tủ quần áo xong, Khương Nghệ rửa tay xong thì tới thư phòng, phòng không lớn lắm nhưng có một cái giá sách rất lớn, bản thân cậu không thích đọc sách, cũng không biết ở lại đây mấy năm có thể chất đầy sách lên giá không, cậu vừa mới nghĩ vậy, lại thấy trên bàn có một cuốn sổ, cậu đến gần nhìn chữ viết trên sổ, đôi mắt chậm rãi cong cong, Tần Tổng đứng sau lưng cậu, tay ôm vòng qua eo, hôn một cái lên tai cậu, giọng nói ôn nhu: “Chúng ta bên nhau rồi.”

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-chuyen-tinh-yeu-cua-hai-giao-ba>